

Mentalizmo Priemonės

Darius Mockus

**2015-02-15
Kaišiadorys**

Turinys

1	Kaip tapti mentalistu?	6
2	Kalbų medis	12
3	Daugiakalbystė	17
3.1	Kaip tapti poliglotu	17
3.2	Pagrindinės schemas	20
3.2.1	Fonetika	21
3.2.2	Gramatika	23
3.2.3	Leksika	25
3.3	Tekstai	27
4	Mentalisto darbo priemonės	30
4.1	Apžvalga	30
4.2	Bendra sistema	32
4.3	Vidinė struktūra	34
4.4	Išorinė struktūra	36
4.5	Sujungimas	38
4.6	Mentalisto darbas	39
5	Skaitmeninė sąmonės teorija	44
5.1	Matematizavimo struktūra	44

5.2	Smegenų algebrinės funkcijos kaip morfizmai	47
5.3	Psichotroniniai morfizmai (pirmos pakopos psichotronika)	49
6	Kaip pamatyti žmogų?	52
7	Tipų nustatymo priemonės	58
7.1	Apie šablonišką ir kūrybinę sąmonę	58
7.2	Psichologinės tipizacijos pavyzdžiai	61
7.2.1	Mokslininkas	61
7.2.2	Prezidentas (politikas)	64
7.2.3	Darbininkas	67
7.2.4	Apibendrinimas	68
8	Filologinių diversantų metodai	71
8.1	Neurolingvistinis programavimas	71
8.2	Psichologinis atsakas psichotroniniam terorizavimui . .	73
9	Semantikos sąmokslas	76
9.1	Ženklas ir jausmelis	76
9.2	Semantika ir valdžia	77
9.3	Propaganda ir informacinis karas	79
9.4	Semantikos sąmokslas	80
10	Kognityvinė telepatija	82
10.1	Telepatijos rūšys	82
10.2	Kognityvinė telepatija ir kalba	84
10.3	Morfologinė sąmonė	86
11	SAA sistema	91
11.1	Struktūrinės sąmonės dalys	91
11.2	Sužadinimo šaltinis	92
11.3	Morfinis laukas	93
11.4	Psichotronikos principas	94

12 Morfologinė sąmonės teorija	96
12.1 Sąmonės supratimas	96
12.2 Morfologinė struktūra	98
12.2.1 Pažinimo principai	98
12.2.2 Sąmonės pjūviai	99
12.2.3 Suvokimas, kokybė, šablonas	101
13 Sąmonės pasaulis ir technika	103
13.1 Pradžios žodis	103
13.2 Triadinis pasaulis ir jo procesas	105
13.3 Natūralus ir techninis pasaulis	106
13.4 Introjekcija ir projekcija	108
13.5 Sąmonės pagrindinis procesas	108
13.6 Psichotronikos metastruktūra ir procesas	111
13.7 Dievas kaip metastruktūra	112
14 Kopijavimo ir kūrybos dermė	114
14.1 Tapytojas ir jo paveikslas	114
14.2 Šablono kalėjimo sąmokslas	115
14.3 Nuojudata ir transformacijos	116
15 Gnostinė sąmonės sistema	118
15.1 Kontekstas	118
15.2 Gnostinė tikrovės dalis	121
15.2.1 Rūšis ir protas	121
15.2.2 Transgenetinis procesas gyvame organizme	122
15.3 Pasyvi ir aktyvi gnostinė sistema	124
15.3.1 Žmogaus ištakos	124
15.3.2 Civilizacijos sluoksniai	125
16 Žmogus ir reprezentacijos gelmė	127
16.1 Pratarmė	127

16.2	Reprezentacijos struktūra	129
16.2.1	Gnostinė sistema	129
16.2.2	Reprezentacija	129
16.2.3	Asmenybės centro reprezentacijos ir jo judėjimas	132
16.3	Logo ženklų karai	133
16.4	Žingsnis link skaitmeninės sąmonės	136
16.5	Išvada	139
17	Kvantinė psichologija	140
17.1	Iliuzijų mimikrijos	140
17.2	Procesų įvardintojai	143
17.3	Sąmonė kaip kvantinis vienis	144
18	Sąmonės fizikinės prielaidos	148
18.1	Fiksatas ir laksatas	148
18.2	Vidiniai ekranai	150
18.3	Ekranų falsifikavimas	151

1 Psichožvalgybos ir valdymo priemonės

1 | Kaip tapti mentalistu?

Kad būtų galima valdyti žmogų, turi būti atitinkamai sutvarkyta jo sąmonė. Su tokia tvarka galima priversti, įsakyti, paaiškinti, formuoti, suprasti ir t.t. Taip pat ši tvarka sudaro prielaidas psichožvalgybai bei psichologinei telepatijai, nenaudojant techninių priemonių. Žinoma, psichotroninė technika situaciją gerokai pakeitė ir sumažino kalbos reikšmę, tačiau neturint techninių galimybių, galima panaudoti ir šią klasikinę priemonę.

Kalba atspindi socialinius santykius, todėl joje galima išvelgti vidinės tvarkos skirtumus pagal šį kriterijų. Valdantieji turi vieną kalbą, o paklūstantieji – kitą. Nors tai išryškėja ne ženklų formoje – nors matosi taip pat ir joje – bet turinyje ir dar svarbiau – turinio suvokime. Žodžiai psichiką ragina, verčia, skatina, menkina, naikina, gniuždo, išaukština, giria, gerbia ir t.t. Kai kryptis yra valdžia-pavaldiniai, kalba turi išjudinti, priversti, sukurti paklusimo būseną; jeigu kalba naudojama karui, ji priešininką turi išdarkyti, sunaikinti ir pan. Kai kryptis yra pavaldiniai-pavaldiniai, arba pavaldiniai-valdžia, kalbos tvarka rodo paklusnumą, nusižeminimą, supratimą, pasiruošimą, parengtį. Pavaldiniai tarpusavyje keičiasi informacija, vertina, atsiveria ir pasako ką galvoja „iš tikro“.

Šios vidinės tvarkos būsenos rodo, kad turinys ne tik išreiškia arba atveria, bet ir primeta valdžią arba sukuria paklusimo afektą. Todėl ji yra vergovinės santvarkos pagrindas. Ši vergovė pagrįsta F. Nietzsches atskleistu aktyviuoju kalbos aspektu. Pasak jo, aktyvumas yra arba

pozityvus, arba negatyvus. Pozityvus yra veiksmas, o negatyvus – reakcija. Veikia – aristokratija, reaguoja ir paklūsta – liaudis.

Informacinės visuomenės laikais, socialinės situacijos gerokai pasikeitusios, tačiau ši likutinė lingvistinė-semantinė priklausomybė smegenyse nepakitusi ir naudojama filologiniam banditizmui, būdingam tam tikram sluoksniui, kurį galima vadinti filologiniais „forsais“ arba „marozais“, kurie „ieško zaceppo“, kad galėtų patreniruoti savo kumštį. Tokie, pvz., yra propagandos ministerijos „žurnalistai“.

Be aktyviosios kalbos funkcijos, yra žvalgybinė funkcija, kuri leidžia išskelti į atvertį sąmonės turinį, jį išnagrinėti ir suprasti. Tai pagrįsta kalbinės psichologijos principais, kurie formuoja tai, kaip išreiškiamas išorinis ir vidinis turinys. Kadangi mąstymas glaudžiai susijęs su kalbos formomis, kurios formuoja arba išreiškia psichikos turinį, tai ji labai svarbi psichologiniam apibūdinimui. Žvalgyba ir telepatija pagrįsta tipiškų reakcijų žinojimu, kurios susietos su konkrečiu sąmonės turiniu ir visada tokios pačios. Pvz., nacionalistui tai yra „patria“ grupės elementai, globalistui „pažangos“ grupės elementai, kurie būtinai griauja tradiciją ir t.t.

Kiekvienas kiek labiau prasilavinęs žmogus priešinasi tokiems paaiškinimams, nes būti suprantamu – nemalonu. Tad be „tikros abso-
liučios įrodytos teorinės tiesos“, elementai papildomi „manevro“ elementais, kurie skirti maskuotei arba klaidinimui. Kad ir ką žvalgyba fiksuotų „aš visuomet – ne toks“, visuomet „kažkas daugiau“ ir „galite net nesivarginti“. Tačiau tai, kaip pasakytų anglas, yra „wishful thinking“.

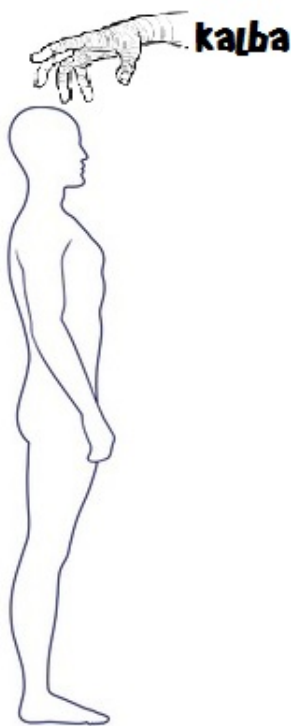
Šiais principais remiantis, galima sukurti pseudotelepatijos sistemą, kai žinai vidų net neturėdamas kalbinių išraiškų, nes mąstymas – kaip rodo išvardinti argumentai – yra pagrįstas stereotipinėmis reakcijomis. Nesunku suprasti kokios situacijos žmogų džiugina, kokios liūdina, kokios sukelia neapykantą. Kadangi psichika susilydžiusi su kalbinėmis formomis, kiekviena iš šių būsenų turi savo žodžius ir kalbą. Jeigu pavyzdžiu imtume protą, tai teorijos (kurios visiems yra „absoliuti įro-

dyta tiesa“), taip pat stereotipinės, visiems žinomos, ir turint pilną sąrašą – išrinkti stereotipų variantus nesudėtinga.

Propaganda yra tipiškas šiuolaikinis atvejis, kai praktikoje panaudojami aktyvieji ir žvalgybiniai kalbos elementai. Tai nesunku patikrinti patyrinėjus pagrindinius valdžios propagandinius tinklalapius. Juose akivaizdžiai matoma psichologinė žvalgyba kaip „runkelių“ mąstymo šimtaprocentinis supratimas ir tokio supratimo demonstravimas pranašumui įtvirtinti. Ir panaudojama psichologinio pavergimo sistema, kuriai paminėtos kalbos galimybės yra idealios. Visų pirma trūkumų ieškojimas ir jų išryškinimas, vienos, savo perspektyvos kalimas į galvą, standartų nustatinėjimas ir galų gale – dezinformacija ir melas, primetant išgalvotas savybes arba išfantazuotus, tendencingai pateiktus įvykius.

Pereinant konkrečiai prie kalbinės tvarkos formų, pradėti galima nuo tokių apibendrinimų. Kalba nėra begalinė, nes turi ribotą žodžių ir gramatikos formų skaičių. Kalba nėra objektyvi, nes visada sujungta su psichologinių iškraipymų sistema. Todėl veiksmai ir reakcijos nėra bejausmiai ir telepatijoje visada svarbu nustatyti/žinoti iškreipimo koeficientą. Labiausiai iškreipti, pvz., yra žemesnės klasės keiksmažodžiai, matomi iš aukštesnės klasės perspektyvos. Į juos aukštesnė klasė turi stereotipinių reakcijų sistemą. Beje, šis iškreipimas yra labai mįslingas, nes nurodo į technologinės arba biologinės telepatijos hipotetines galimybes, su kuriomis valdoma visa žmonių rūšis.

Kiekvienoje kalboje yra trys pagrindinės lingvistinės formos: daiktai, vyksmai ir jų apibūdinimai. Pvz., „Dabartinės lietuvių kalbos žodynas“ talpina apie 80 000 žodžių. Padalinus juos į dvi dalis pagal nurodytas kategorijas gaunama 40 000 žodžių „daiktams“ ir 40 000 žodžių „vyksmams“. Proporcijos persiskirsto todėl, kad kiekviena ši kategorija turi dar ir apibūdinimus. Iš daiktų grupės apibūdinimams galėtume skirti apie 15 000 žodžių, o iš vyksmų – 10 000 apibūdinimų. Tad gauname 25 000 daiktų, 15 000 daiktų apibūdinimų, 30 000 vyksmų ir 10 000 vyksmų apibūdinimų. Situaciją palengvina dar ir tai, kad

1.1 pav.: Kalbos teroras

viskas yra arba vyksta ribotame pasaulyje, sudarytame iš substancijos, ryšių, judėjimo, erdvės ir laiko. Ir žmonės realiai savo buityje naudoja dar mažiau žodžių, o visas rinkinys egzistuoja tik žodynuose.

Šitokie žodžių rinkiniai mąstymo surenkami susidūrus su kuo nors išoriniame arba vidiniame pasaulyje. Pagrindinis minties turinys sudarytas iš ženklų ir reikšmių erdvinio sujungimo mąstyme (mintyje). O išorinėje kalboje tai yra sekų generavimo galimybės monologiniuose arba dialoginiuose šnekėjimuose.

Be žodyno kategorijų yra gramatinės formos, kurios įdomiausios ir reikšmingiausios yra vyksmų struktūrose. Pirmiausiai tai yra vyksmų laikų sistema, leidžianti išskirti požiūrį į praeitį, dabartį ir ateitį, kurie yra pagrindinės psichologinės sąmonės būsenos sukuriančios atminties

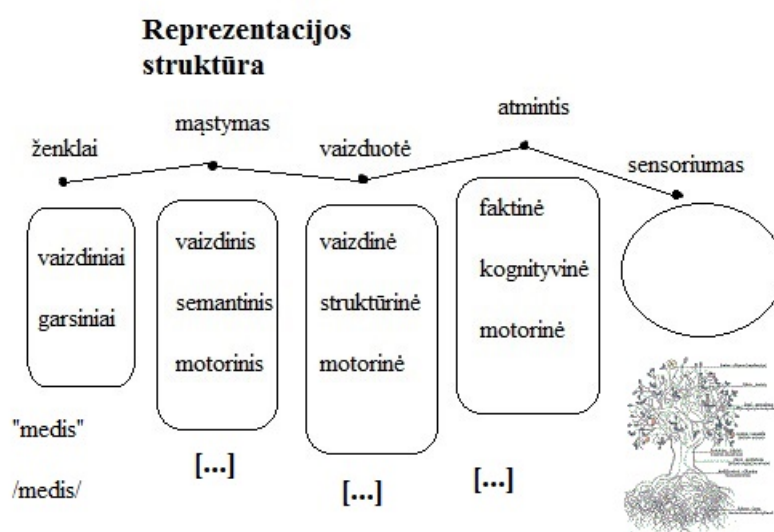
ir atsiminimo reiškinius, suvokimą čia ir dabar bei prognozę, spėjimą, numatymą arba „aiškiaregystę“.

Turint visa tai galvoje ir pridėjus prie to morfologinę psichikos sandarą, galima tapti tikru „mentalistu“ ir pusiau telepatu. Tereikia išmokti mąstyti šiais principais ir aktyviai kaupti patirtį bei informaciją apie žmones.

Iš viso to, kas pasakyta galima saviugdai panaudoti tokius reikavimus:

1. plėsti kalbinių formų kiekį,
2. mažinti iškreipimo koeficientą paklusnumą primetančiuose žodžiuose,
3. tobulinti psicholingvistinės žvalgybos metodus,
4. kaupti kuo įvairesnę patirtį,
5. netapti vergovinės žodienos mase,
6. vystyti nekalbines sąmonės formas, pavyzdžiui, išplečiant vaizduotės galimybes.
7. nebijoti pauzės programavimo, o jeigu ji yra, perkelti dėmesį į tas psichikos formas, kurios yra laisvos.
8. išplėsti minties formas ir minties vaizdus,
9. išplėsti dėmesio aprėpiamų detalių kiekį,
10. neapdairiai nedemonstruoti savo sugebėjimų,
11. visuose tekstuose žiūrėti kokios sąmonės formos slypi už žodžių ženklų.

2014-04-17, Kaišiadorys

1.2 pav.: Reprezentacijos struktūra

2 | Kalbų medis

Kuo kalbų mokėjimas žmogui naudingas suvokti nesudėtinga – kita kultūra ir kita kalba parodo, kad mąstyti ir kalbėti galima ir kitaip nei įprasta, ir tos vietos, kur žmogus išaugo, mąstymo būdas nėra vienintelis, juo labiau ne universalus. Suvokimas, kad ši viena vieta yra tik lašas vandenyne atveria akis ir parodo kas esi – ne pasaulio centras, bet tik mažytė jos periferija. Šitaip išplėtus akiratį paaiškėja ir kad buvo daug protingesnių epochų ir kultūrų, kurios žinojo ir suprato daugiau ir kurie buvo žymiai išmintingesni. Taip pat gali parodyti ir tai, kad buvo įmanomos ir tikros barbarybės civilizacijos, paremtos fanatizmu ir kvailumu. Nuo ko tai prasideda dabartiniame pasaulyje paaiškinti nesudėtinga – didžiausias kvailumas yra fanatizmas paremtas garbiniu mu arba garbstymu, kai koks gudresnis veikėjas įsmeigia į žemę šakalį ir priverčia tamsuolių mases klauptis ant kelių ir melstis. Kvailumas aklas, nes nesugeba pamatyti, kad tai yra išsityčiojimas iš jų, kuriuo gudriai naudojasi apsukreivos. Negana to, kad jis aklas jis dar tampa ir agresyviu. Šita akla agresija ir yra fanatizmo pagrindas. Šakalys tai pagonių „dievo“ parodija. Tačiau tai turi ir kitą variantą, kai šis stabas perkeliamas į kalbą ir juo tampa žodis. Nemažesni apsukreivos įkala į galvą tamsuoliams žodį, „paaiškina“, kad tai aukščiausia šventenybė (išraityta figūrėlė arba oro birbinimas) ir ją reikia garbinti taip, kaip pagonys garbina savo stabą.

Dėl šios priežasties kalbą būtina nustabinti, nes joje nėra jokių paslapčių – vien tik mistifikacijos. Kalbą garbina tik kvailiai ir tuo

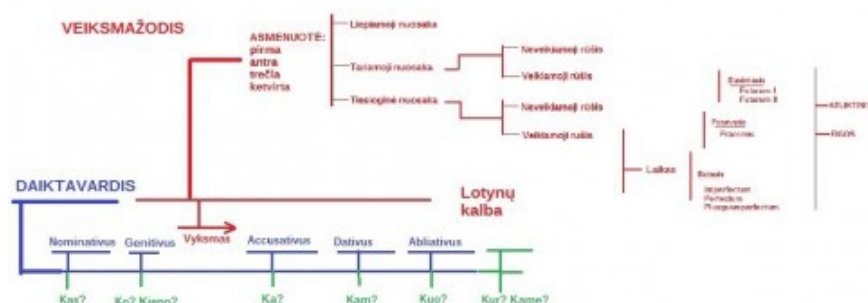
didžiuojasi. Kalba tėra įrankis, kurį galima gerai valdyti, galima net būti prie jo prisirišus, panašiai, kaip prie kardo, su kuriuo galima bet kokiam nusmurgėliui nuimti galvą. Tačiau įgūdis yra ne karde, tai yra ne kardas, bet žmogus, žmogaus pranašumas – įgytas atkakliomis treniruotėmis arba atsineštas dovanų, kuri įspausta į dvasią ir kūną. Tad kilni siela kalbai ne meldžiasi, bet ją aštrina kaip savo kalaviją. – Visa tai ir veda prie pradžioje išsakytos minties, kad kuo daugiau kalbų žmogus žino, tuo platesnis jo akiratis; jis žino, kad konkreti kalba – tik viena iš daugelio, ir kad kitos kalbos buvo sukurtos kitokioje sieloje. Koks yra to tikslas galima nesunkiai suprasti, kalbų mokymasis atveria akis ir išplečia protą, leidžia naudoti daugybę kardų. Kalboje gali pamatyti kitos kultūros išorę ir vidų, suprasti ir suvokti, kas bendra ir skirtinga tarp skirtingų žmonių rasės populiacijų. Kalbos išlaisvina, leidžia keliauti kur tik užsigeidžia širdis, nes kalbos mokėjimas yra tarsi pasas, leidžiantis peržengti siauras vieno klanų ribas. Toks yra plačios sielos žmogaus požiūris.

Norint visą tai įsisąmoninti, reikia pažiūrėti į kalbos vidų. Tai nesunkiai galima padaryti, nes šis vidus yra žmogaus prote. Pirmiausiai, visi supranta, kaip jie kalbą kuria – tai tyrinėja garsų ir raidžių „moks-lai“. Tada visi jaučia, kaip šiai kalbinei išorei pridedama informacija, kuri gali būti gramatinė arba žodinė. Žodžiai, sujungti su reikšmėmis, yra informacijos turinys, o gramatika uždeda ant žodyno, pasaulį mėgdžiojančias formas – veiksmas užbaigtas ar ne, vyko praeityje ar vyksta dabartyje, atlieka veikėjo ar veikiamo objekto vaidmenį ir t.t. Todėl ir kyla prieš tai iškelti klausimai, kur šioje vietoje yra Dievas? Jo nėra nei raidėje, nei garse, nei vaizdinyje. Ir jeigu tai tiesa, kaip galima šias dalis garbinti kaip Dievą? Greičiau, pagal raštą, kalba panašesnė į žmogėdrių apgraužtus kaulus, kurie kaip žodžio kringeliai yra tarsi minties skeletas. Ir tai yra šventenybė? Kalba turi būti įsisavinta ir pasisavinta, negana to, turi būti įsisavinta kuo daugiau kalbų, imant ekstremalų variantą – visos kalbos. Daugumai gal to nereikia, užtenka kelių dešimčių, tačiau nenustebčiau, jeigu atsirastų žmonių, kurie

priimtų ir tokį iššūkį. Daugiakalbystė nėra naujas reiškinys, bet iš istorijos žinomi poliglotai dažniausiai mokėdavo kelias dešimtis kalbų. O galima žymiai daugiau, netgi ne šimtus, o tūkstančius.

Imkime variantą, kai tikslas išmokti 100 kalbų. Visų pirma tai reikš, kad reikia mokėti šimtą gramatikų. Tačiau tai nėra sudėtinga, nes dauguma gramatikos elementų yra universalūs, skiriasi tik kodavimo sistemos. Pavyzdžiui, lotynų kalbos gramatikos karkasas yra toks – branduolį sudaro daikto ir veiksmo grupės. Daiktažodis turi linksniuotes ir linksnių sistemas, veiksmažodis – asmenuotes ir visas tas tikrovę atspindinčias struktūras, kurios perduoda įvairius daiktinius-procesinius santykius. Tad tai nesudėtinga todėl, kad 100 gramatikų tėra šimtas tos pačios gramatikos variantų. Daugiau problemų su žodynu, nes vienoje kalboje reikia mokėti bent 50 000 žodžių (tai yra būtinas minimumas). Vadinasi sudėjus visą šimtą kalbų, kiekvienas žodis turėtų 100 leksinių variantų. Iš viso gautume 5 000 000 žodžių (penki milijonai). Bet ir tai nėra labai sudėtinga, nes visi žodžiai aprašo savo pagrinduose vieną ir tą patį pasaulį, tik skirtingai suvokiamą. Vadinasi yra vienas žodynas (pasaulinis-vaizdinis), turintis šimtą variantų. Kaip pavyzdį naudojant lotynų kalbą, galima išskirti tokius žodžių ryšius su aplinka: žmogus su žmogumi arba žmonių grupe, žmogus su savimi, žmogus su dievais, žmogus su pasauliu, pasaulis su žmogumi, dievai su žmogumi. Žodyne visi žodžiai sugrupuoti pagal šiuos santykius ir juos arba pavadina, įvardija arba įveda tam tikrą vyksmą arba procesą. Mokantis po 50 000 žodžių kiekvienoje kalboje, reikia išskirstyti žodyną pagal funkcijas ir susirašyti atskirai. Pasidaryti visų grupių sąrašą. 20 000 daiktų vardų, 15 000 procesų vardų, 10 000 daiktų apibūdinimų ir 5 000 vyksmų apibūdinimų. Tada suklasifikuoti juos pagal tas teritorijas, kurias apgaubia pasaulyje ir žmogaus viduje.

Kiekvienoje grupėje turėtų atsirasti po 100 variantų, pagal tas kalbas, kurių žodynus norima įsisavinti. Tiek kalbų mokėti, norint tik aprašinėti ar pasakoti – nebūtina, tačiau kita situacija yra žinių ir

2.1 pav.: Gramatikos branduolys

žinojimo pasaulis: kalbos leidžia pamatyti kokia buvo istorija, ir ką kiekvienoje epochoje labiau ar mažiau protingi žmonės mąstė. Kita paskirtis yra žmonių valdymas, – kad galėtum valdyti turi žinoti kalbą ir ją žinoti ne bet kaip, bet turint intelekto pranašumą. Tai reiškia, kad mokėti reikia labai daug ir tobulai. Šis tobulumas gali būti įgimtas genialumas. Kitas variantas yra proto išplėtimo technologijų panaudojimas. Šiuo metu pasiektas toks lygis, kai sujungus sąmonę su kompiuterių, į atmintį galima įrašyti kokio tik nori kalbų skaičiaus žodynus ir net nebūtina viską mokytis mintinai, reikia tik įprasti naudotis. Kitaip sakant, ši galimybė, pritaikius psichotroniką visai reali. Tam nereikalingi jokie antžmogiški sugebėjimai. Taip pat tai reiškia, kad įmanomas ne tik kalbos kaip turinio formos įvedimas, bet ir paties turinio, t. y., tekstų. Tokios technologijos vadinamos psichotroninėmis knygomis. Psichotroninės knygos tekstus paverčia tik informacija ir jos įsisavinimo tempai tampa astronominiai. Tai leidžia žinoti viską arba tapti „visažiniu“.

Į kalbą pasižiūrėjus iš daugiakalbystės perspektyvos gali net kilti mintis, kad šis anksčiau buvęs susiskaldymas yra dirbtinis, naudotas tam, kad žmones būtų galima laikyti tamsoje ir būtų lengviau valdyti. Dabar atėjo laikas žmones sujungti, bet nebūtinai naikinant kalbas, o kartu su jomis ir populiacijas, bet kalbų mokantis. Pagal šią sistemą,

pasirinkus kuklesnį variantą galima išmokti iki 10 reikalingų kalbų, kurios leistų keliauti po pasaulį, jeigu ne kūnu, tai bent mintimis ir sąmone.

2015-01-27, Kaišiadorys

3 | Daugiakalbystė

3.1 Kaip tapti poliglotu

Įprasta manyti, kad norint gerai mokėti bent kelias kalbas, arba kitaip – būti poliglotu, reikia ypatingų sugebėjimų. Tačiau tai klaidingas įsitikinimas, kuris atsiranda iš kalbos reikalų nepakankamo išmanymo. Šis neišmanymas atsinešamas iš mokyklos, nes čia daugiakalbystė ne-propaguoja, nors ir vaizduojama, kad vaikų gabumai skatinamai. Bet jeigu skatintų iš tikro, būtų normalios kalbų mokymosi priemonės, o vaikai galėtų kalbėti nuo 5 iki 10 kalbų. Tad ko reikia, norint tapti daugiakalbiu? Pirmiausia, reikia žinoti kas yra kalba kaip vidinis jausmas ir universalus modelis, kuris perkeliamas į vis naujas kalbas, su labai nedideliais pakeitimais, o ne apibrėžimais ar sąvokomis. Toliau, reikia žinoti kaip sistemingai kalbos mokytis, naudojant pačius efektyviausius metodus. Žinoma, elementarūs gabumai tam reikalingi, nes reikia įsiminti ir įvaldyti daug informacijos, tačiau bazinis lygis dažniausiai nekelia jokių problemų, nes jis įprastas. Ir, be abejo, reikia daug dirbti, nes gauti rezultatai neįdėjus pastangų neįmanoma jokioje srityje. Atsižvelgiant į informacijos kiekį ir vidutinį gabumų lygį, efektyviai įvaldyti kalbai reikia apie metų. Tai reiškia, ne kad po metų gali pasakyti ar paklausti kelias frazes, ar suprasti nesudėtingą tekstą, bet valdyti efektyviai, panašiai kaip pirmąją savo kalbą.

Pirmiausiai, kas yra kalba? Tai ženklų sistema, kuri skirta perteik-

ti tam tikrą sąmonės turinį. Tas turinys yra žmogaus vidus ir pasaulis. Kiekvienoje natūralioje kalboje ženklai skirti perteikti formalią kalbos sistemos sąrangą, išorinius ir vidinius santykius bei ryšius, kurie vadinami gramatika. Taip pat ženklais perteikiamas visas psichinių tikrovių turinys, kuris gali būti subjektyvus, emocinis, mentalinis arba objektyvus, išorinis ir bendras visiems žmonėms, kurie bendrai gyvena tam tikroje aplinkoje. Gramatinis ir žodinis turinys išreiškiamas išoriniais ženklais, kurie yra regimos figūrėlės, koduojančios garsą arba idėją, arba girdimi garsai, būdingi šnekamajai kalbai, kuri yra pirmas bendravimo ženklų sistemos variantas – rašomasis yra tik vėlesnis patobulinimas.

Antras klausimas – kaip mokytis? Čia principai elementarūs, nors poliglotai jų nėra linkę lengvai viešinti, kad jų gebėjimas atrodytų įspūdingesnis ir vertingesnis. Tačiau manau, kad šias gudrybes pats laikas paviešinti, nes kiekvienas žmogus turi vienodu lygiu mokėti bent penkias kalbas, ne tik pagrindus ar rudimentines gebėjimų užuomazgas. Toliau pateiksiu visą sistemą, bet čia galiu paminėti kelias idėjas. Yra labai nedidelis žodžių tipų skaičius, kurie atitinka tikrovės sąrangą, kurioje yra substancija ir judėjimas. Visi žodžiai yra raidiniai arba garsiniai šių aspektų pavadinimai – substancijos dalių pavadinimai ir vyksmų bei procesų dalių pavadinimai. Toliau – apibūdinamieji žodžiai ir pagalbiniai žodeliai atliekantys struktūrų formavimo funkcijas (jungtukai, prielinksniai). Vadinasi, žodynas skirstomas į tris dideles dalis: daiktų vardai, vyksmų vardai ir apibūdinimų vardai. Iš to seka, kad visi didesni kalbos gabaliukai (makaronai) įvairiais aspektais atkartoja „Kas kas nors yra“ ir „Ką kas nors daro“: Kas yra žmogus?, Ką žmogus daro?, Kas yra pasaulis?, Kas pasaulyje vyksta? Šitaip susisteminta turi būti viskas, tada ir suvokti lengviau ir įsiminti nėra sudėtinga, nes tai nėra itin painios struktūros.

Trečias aspektas yra darbas. Dirbti reikia sistemingai, kiekvieną dieną, pagal iš anksto pasiruoštą arba iš kitur pasiskolintą planą. Tai ir viena iš priežasčių, kodėl kalbos mokymasis gali sunkiai sektis. To-

dėl, kad mokomasi nesistemingai, chaotiškai, bet jokio plano ir tvarkos. Todėl reikia suvokti arba išmokti kalbų esmę ir įsivesti mokymosi tvarką arba planą, kuriame būtų aiškūs tikslai ir net išmokymo terminai – kiek turi būti išmokta, iki kada. Fonetika, kuri yra kokios nors konkrečios kalbos garsų tarimo sistema, ir gramatika išmokstama lengvai ir greitai, nes informacijos palyginti nedaug. Sakykime svarbiausių gramatikos paradigmų elementų gali būti iki 100. Skaičius tikrai nekeliantis jokios siaubo. Kitaip yra su leksiniu turiniu, arba žodynu. Gali tekti išmokti iki 100 000 leksinių vienetų. Tarkime paruoštas pradinis planas įsisavinti iki 50 000 žodžių. Jau sakiau, kad jie yra pagrindiniai ir pagalbiniai. Svarbiausi yra daiktavardžiai ir veiksmažodžiai. Tad visą šį žodyną reikia skelti į dvi dalis 20 000 daiktavardžių, 20 000 veiksmažodžių, 5 000 būdvardžių ir 5 000rieveiksmių. Gaunasi 50 000 žodžių. Problema ta, kad abėcėliniai ir sinonimų žodynai nėra pritaikyti efektyviam mokymuisi, tad geriausiai pačiam susirašyti žodžių sąrašus ir išmokti juos mintinai. Tačiau tai reikia daryti ne bet kaip, bet remiantis į konkrečią pasaulio sandarą, kuri sudaryta iš dviejų dalių – daiktinės ir procesinės.

Tarkime norime išmokti senąją graikų kalbą. Pradedame nuo fonetikos ir gramatikos, kurios, kaip jau minėta, nėra labai sudėtingos kalbos dalys ir joms turi užtekti savaitės. Tačiau pagrindinis iššūkis yra 100 000 žodžių žodynas. Jį turime surūšiuoti paėmę abėcėlinį žodyną pagal minėtus žodžių tipus, o po to, pagal pasaulio sąrangą. Tarkime senovės Graikijoje ji buvo tokia: a) dievų pasaulis, Olimpas, b) Hadas, požemio karalystė, ir c) šiems pavaldus žmonių pasaulis. Dievų pasaulis turi kūrimo mitą ir dievų istoriją, dievų panteonus ir, be abejo, su tuo susijusį žodyną, nes yra būdingi substancialūs ir procesiniai žodžiai. Juos reikia išsirinkti ir susirašyti į grupę. Tas pats galioja ir vaizdiniam apie Hadą, arba požemių karalystę. Tačiau nėra abejonės, kad svarbiausias yra žmonių pasaulis, nes jis turiningiausiai atvaizduotas, nes ši senovės graikų kalba sukurta žmonių ir žmonėms. Kaip skaidomas žmonių pasaulis. Pagrindinės tokios dalys: sausuma,

vanduo ir oras. Sausuma gali būti lyguma, kalnai, miškas, apgyventi plotai ir neapgyventi. Vanduo – tai įvairios telkinių rūšys tokios kaip vandenynas, jūra, ežeras, upė ir t.t. Oras – niekaip neskaidomas, bet gali būti žodžiai žymėti aukščiui, greičiui ir t.t. Čia išskiriam ir gyvą arba negyvą pasaulį. Gyvybė pagal rūšis laukinė, naminė ir žmonės ir t.t. Visas žodynas, 50 000 turi būti sutvarkytas pagal visas šias rubrikas ir vaizduotėje išmoktas mintinai. Tai reiškia, kad reikia mokytis ne šiaip sąrašėlius arba korteles su žodžiais, bet su žodynu reikia labai rimtai padirbėti, nes abėcėlinis sąrašas – nepritaikytas efektyviam turinio įsisavinimui.

Visi poliglantai kalbų mokosi pagal sistemą ir jie su informacija rimtai padirbėja. Kokių sugebėjimų tam reikia, turėtų būti akivaizdų – geros atminties ir efektyvios vaizduotės. Vidutinio lygio žmogus visus šiuos sugebėjimus turi ir gali lengvai tapti daugiakalbiu, aišku, jeigu pats to nori. Vaikams tai gal nelabai tinkama, bet suaugęs poliglotas vienu metu gali mokytis kelių kalbų. Tai padeda suvokti pagrindinę kalbų paslaptį, – kad daugelis funkcijų ir sąvokų yra universalios visoms giminingoms kalboms ir kuo daugiau kalbų žinai, tuo lengviau išmokti naujų. Pagal vakarietišką klasikinį išsilavinimą, pirmiausiai mokomasi (be pirmosios kalbos) senovės graikų ir lotynų kalbų; toliau eina romanų kalbos, tokios kaip italų, ispanų, prancūzų ir be abejo anglų bei vokiečių kalbos; paskiausiai, gali būti įdomios skandinavų kalbos, tokios kaip švedų, danų ir norvegų. Be to, labai turtingas yra slavų kalbų segmentas, nors kultūriškai jis gali būti labiau atsilikęs (išskyrus Rusiją).

3.2 Pagrindinės schemas

Kalba nėra tikrovės pagrindas, iš kurio galima viską išvesti, greičiau ji yra veidrodis, kuriame atspindimos išorinės kalbai realybės. Tos realybės yra Pasaulis ir Žmogus, kurias galima atspindėti kalboje kaip

veidrodyje. Kalbą kuria žmogaus sąmonė, o pasaulis suteikia jai pagrindinį turinį. Žmogus retai kalbasi su savimi ir dar rečiau su negyvais daiktais – bendravimas vyksta tik tarp žmonių, nes tik jie ir gali suprasti kalbos turinį. Šitaip užkoduojamos pamatinės struktūros ir formos, turinčios ir socialinį, ir subjektyvų, ir objektyvų turinį. Fonetika yra ženklai, perteikimo forma, gramatika – santykiai ir ryšiai, leksika – pagrindinis adresatui perteikiamas turinys. Visi šie dalykai paprasti ir universalūs, tad išmokus juos, nesunku įsisavinti visas norimas kalbų sistemas.

3.2.1 Fonetika

Fonetika prasideda nuo abėcėlės raidžių, kuriomis koduojami pagrindiniai garsai, iš kurių sudaryti garsiniai ir vaizdiniai žodžių kodai. Reikia žinoti raidžių tarimą įvairiose aplinkose, kurios gali būti skiemenys, skirstomi į įvairius tipus (atviri, uždari ir t.t.). Visi garsai skirstomi į pagrindines kategorijas, vadinamas balsiais ir priebalsiais. Šie garsai skiriasi tuo, kaip išeina iš burnos oras ir yra akustinis reiškiny, kurį galima aprašyti išilginės bangos forma. Balsiai yra atviri ir orui iš burnos išeiti kliudoma mažiau, o priebalsiai uždari ir oro srovė iš burnos išeina su įvairiomis kliūtėmis ir trukdžiais. Iš esmės, šnekamoji kalba yra ne kas kita kaip su turiniu susietas oro birbinimas. Tam yra naudojami kalbos organai, pagrindiniai kurių yra balso stygos, liežuvėlis, minkštasis gomurys, kietasis gomurys, liežuvis, dantys ir lūpos. Lūpos įgauna skirtingas formas, liežuvio galiukas liečia arba apatinius, arba viršutinius dantis, liežuvis užriečiamas į viršų, gali liesti gomurį, liežuvis juda ir horizontaliai ir vertikalčiai, įgaudamas įvairias padėtis, galima vibruoti liežuvėlį ir t.t. Visi šie kalbos organų judesiai formuoja garso tipą, priklausančią balsių ar priebalsių kategorijai. Šitie garsai veikia ausį, o ausis veikia smegenis ir sąmonę.

Abėcėlių pavyzdžiai. Graikų ir rusų kalbos:

Α α alpha	Ν ν nu
Β β beta	Ξ ξ ksi
Γ γ gamma	Ο ο omicron
Δ δ delta	Π π pi
Ε ε epsilon	Ρ ρ rho
Ζ ζ zeta	Σ σς sigma
Η η eta	Τ τ tau
Θ θ theta	Υ υ upsilon
Ι ι iota	Φ φ phi
Κ κ kappa	Χ χ chi
Λ λ lambda	Ψ ψ psi
Μ μ mu	Ω ω omega

Greek alphabet chart © by deTraci Regula, licensed to About.com

3.1 pav.: Graikų abėcėlė

А а *Аа* Б б *Бб* В в *Вв* Г г *Гг*
 Д д *Дд* Е е *Ее* Ё ё *Ёё* Ж ж *Жж*
 З з *Зз* И и *Ии* Й й *Йй* К к *Кк*
 Л л *Лл* М м *Мм* Н н *Нн* О о *Оо*
 П п *Пп* Р р *Рр* С с *Сс* Т т *Тт*
 У у *Уу* Ф ф *Фф* Х х *Хх* Ц ц *Цц*
 Ч ч *Чч* Ш ш *Шш* Щ щ *Щщ* Ъ ъ *Ъъ*
 Ы ы *Ыы* Ь ь *Ьь* Э э *Ээ* Ю ю *Юю* Я я *Яя*

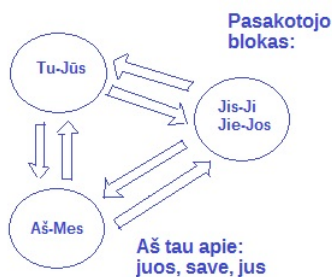
3.2 pav.: Rusų abėcėlė

3.2.2 Gramatika

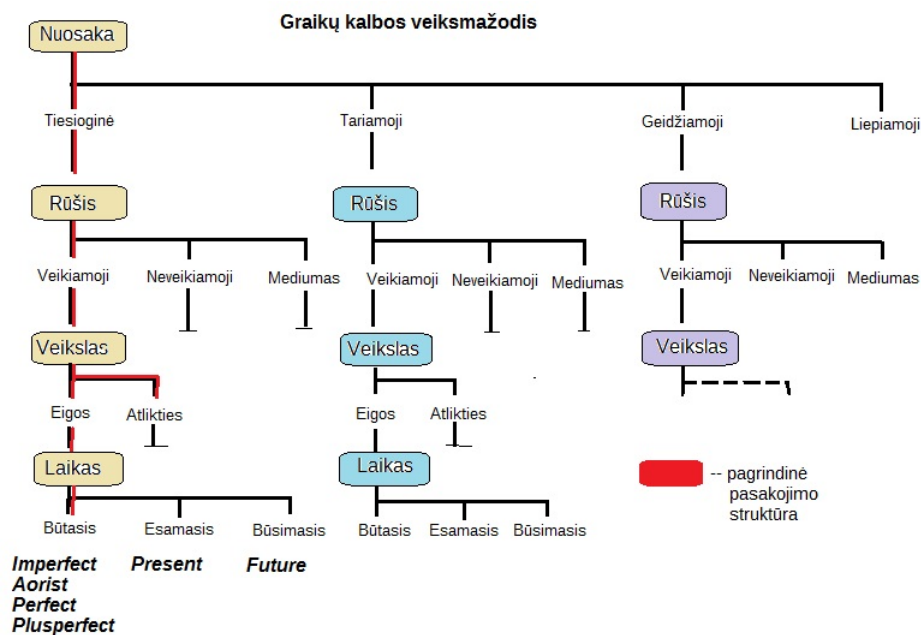
Įsivaizduojant žmogaus psichinę sandarą kaip aibę, kalba šioje sistemoje būtų poaibis, nes ji kuriama žmogaus ir skirta sau arba kitiems žmonėms. Kalbos paskirtis išsaugoti ir perduoti informaciją ir tam reikalingas kūrėjas ir adresatas, taip pat reikalingas tam tikras perdavimo substratas. Mokantis gramatikos visos struktūros turi sudaryti vieną vaizdinį matomą rodomojoje sąmonėje, t. y., mąstyme. Įgijus tam tikrą patirtį, nesunku suvokti, kad kalbos turi universalias gramatikos struktūras ir vieną kartą išmokus schemą, ją šiek tiek pataisius galima perkelti į kitas kalbas, tereikia įsidėmėti naują ženklų ir garsų struktūrą. Visa kita yra bendras, iki 100 elementų turintis rinkinys, kurį galima suklasifikuoti į dar smulkesnes dalis.

Sudėtingiausi elementai yra veiksmažodis ir daiktavardis, visos kitos kategorijos – daug paprastesnės. Veiksmažodžio sistema tokia:

a) pasakotojo-adresato blokas,

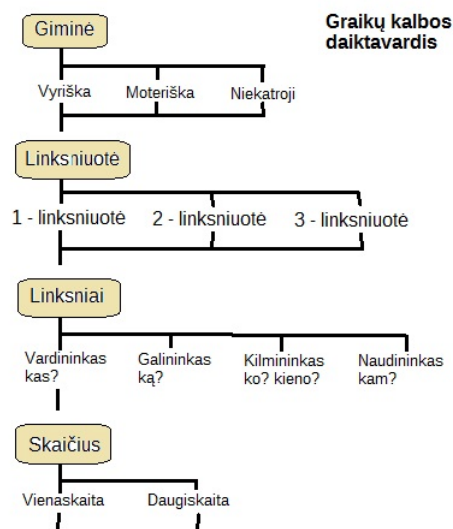

b) tikrovės-santykio blokas ir veikslo-laiko struktūrinis blokas.

Daiktavardžio sistema.

a) substancijos dalių vaidmenys vyksmo atžvilgiu

Elementų tvarka junginyje (sakinyje), vadinama sintakse, taip pat yra gramatikos dalis, tačiau galimybių čia daug nėra. Branduolys dažniausiai būna veiksmo grupė, o priekyje arba gale atsiduria subjektas

arba objektas ir be abejo įvairūs apibūdinimai.

Tai yra substancijos-vyksmo persipynimas, kuris perduoda pagrindinę informaciją. Daiktavardžiai be veiksmo yra tik vardai arba pavadinimai, o pasakojimas atsiranda tada, kai kas nors vyksta – tai yra pagrindinė tikrovė.

3.2.3 Leksika

Prie pateiktų schemų pridėjus būdvardžius irrieveiksmius, sudėtingesnę sintaksę, gauname visą kalbos gramatiką (vadinamąją morfologiją ir sintaksę). Ji nėra sudėtinga, ypač žmogui mokančiam daugiau kalbų ir turinčiam supratimą apie tai, kas kalba yra ir kam ji naudojama. Bet yra ir sunkesnė dalis, reikalaujanti daugiau laiko ir darbo – tai yra žodynas. Apie jį šiek tiek užsiminiau, net galima sakyti, kad tai pati žodžių mokymosi esmė. Galiu pakartoti dar kartą. Kalbos branduolį sudaro daiktavardžiai ir veiksmažodžiai, kurie dažniausiai derinami morfologiškai ir sukuria pagrindinę struktūrą prasmę. Daiktavardžiai yra pavadinimai arba vardai ir vien vardinant juos, nieko pasakyti neįmanoma. Toks galimas tik atsakymas į klausimą: Kas tai yra? O kas yra tai? Atsakyti galima taip: „mano namas“ arba „knyga“. Bet dažniausiai kalbama ne apie tai, kas kaip vadinasi, bet apie tai, kas vyksta. Tam reikalingi veiksmažodžiai. Jie taip pat atskirai nereiškia nieko (bendratis forma „skaičiuoti“, arba dalyvio forma „eidamas“). Reikšmė atsiranda tada, kai pradedama koduoti morfologiškai ir sintaksiškai, t. y., gretinant veiksmą su subjektu, arba veikėju. Dar labiau sistema išplečiama, prijungiant apibūdinimus,

patikslinimus ir aprašymus su būdvardžiais arba prieveiksmiais.

Visa tai elementaru ir būtina žinoti, tačiau mokantis žodyno, dar svarbiau sieti jį su pasaulio vaizdiniu, pamatine jo schema. Mano tekstuose tai yra substancija, erdvė, judėjimas ir laikas. Yra sąvokos, kurios naudojamos aprašant substanciją savo bendriausia arba metafizinė forma. Visų pirma, tai yra šitie jau išvardinti žodžiai: substancija – gali būti kontinuumai, materija, dvasia, būtis, egzistencija, Dievas, Šaltinis ir t.t. Jis begalinis arba baigtinis, atsiradęs arba neatsiradęs, pažinus arba nepažinus ir t.t. Naujausiais laikais sąvokos šiek tiek pasikeitusios: visa schema šiais laikais vadinama Visata sudaryta iš gijų (filaments), galaktikų superspiečių, galaktikų spiečių, žvaigždžių spiečių, žvaigždžių, planetų ir t.t. O Pasaulis tai tam tikra erdvė ant planetos paviršiaus, kur gyvena žmonės ir užsiima savo reikalais. Sutvarkius visus šiuos klausimus, nuo bendriausių ir abstrakčiausių iki konkrečiausių, turimas visas žodyno turinys.

Žmogaus pasaulis yra svarbiausias, nes tarpusavyje apie Visatą arba galaktikas kalbama retai, dažniau apie save, savo pasaulį, savo gyvenimą, savo artimuosius ir t.t. Tai yra, turime protą ir emocijas, žinias, istorijas ir faktus, pasaulį, kitus žmones. Taip pat tai gali būti praeitis, dabartis ir ateitis, susieta su pasakotoju arba kitais žmonėmis. Taip mokytis yra daug lengviau. Svarbiausia, reikia iš karto susirinkti visą sąrašą, o ne rankiotis po vieną iš bet kur. Sąrašą susidaryti nesunku, nes kiekvienas žmogus tobulai žino bent vieną kalbą ir ją gali panaudoti žodžių surinkimui, tereikia sutelkti dėmesį į kokį nors objektą ir iš atminties surinkti visus žodžius, kuriuos žinai. Tada iš abėcėlinio žodyno surinkti visus vertimus. Tada, pasitelkus vaizduotę, galima visus kitos kalbos žodžius priklijuoti prie reikiamos vaizdinio vietos ir šitaip įsiminti. Šitaip galima susiklasifikuoti visą žodyną, net daugiau nei 100 000 žodžių. Nes visi jie priklauso kokiai nors tikrovės daliai ir pavadinimų grupei, kuri su šia dalimi asocijuota. 40 000 daiktavardžių, 40 000 veiksmažodžių, 10 000 būdvardžių, 10 000 prieveiksmių ir kt. Per dieną sutvarkant 500 žodžių, visą žodyną išmokti galima per 200

dienų. Sudėjus viską – gautusi metai, arba 365 dienos. Tikri talentai gali išmokti ir dar greičiau, bet tam reikia turėti visą medžiagą, visus žodynus paruoštus kitų žmonių plius reikia turėti fenomenalią atmintį. Tada šis darbas tampa tarsi lengvas žaidimas. Pradedant nuo nulio, tai yra, visą medžiagą ruošiantis pačiam – užtrunka ilgiau, ypač abėcėlinio žodyno perrašymas. Nes nukopijuoti reikia virš 100 000 žodžių.

3.3 Tekstai

Dabar keli žodžiai apie tekstą. Apie jį reikalingas bent elementarus supratimas, nes gramatika ir žodynas reikalingi tik tekstų kūrimui, patys savaime jie beverčiai. Tekstai sakomi arba rašomi turint tikslą perteikti kokią nors informaciją, kuri yra arba pasaulio arba žmogaus vidaus turinys. Pasaulyje randame žmones, įvykius, reiškinius, procesus. Viduje jausmus, mintis, atsiminimus. Visa tai kartkartėmis norisi arba privaloma papasakoti kitiems ir tam pasitelkiama kalba (gramatika ir turinys). Tekstai yra diskretiški, ne vientisi, nes juos pagal informaciją tenka skaidyti į gabalus. Tie gabalai yra tam tikri branduoliai, kurie turi sąlygiškai savarankišką statusą. Pavyzdžiui, tekstas skaidomas į sakinius, kurie pagrįsti veiksmažodžiu, kaip branduoliu. Į sakinį branduolių be galo sukrauti neįmanoma. Blogiausiu atveju, galima jungti į išvardintą grupę, į sudėtinius sakinius, arba kontrastuojant asmenuojamas veiksmažodžio formas su neasmenuojamom (dalyviai). Toks branduolys yra veiksmažodis su visa aplinkybių sistema (kas?, ką?, kam? Ir t.t.). Toliau tie branduoliai jungiasi į didesnius kompleksus, kurie žymimi pastraipomis, scenomis, epizodais, skyriais, poskyriais, dalimis, knygomis ir pan.

Pagal pateiktą veiksmažodžio schemą, turime pasakotojo bloką ir laikų sistemą, pagal kuriuos išsiskiria tam tikri pamatiniai tekstų tipai. Jeigu imtume tiesioginę nuosaką ir veikiamąją rūšį, tai svarbiausi tipai klasifikuojami pagal laikus:

- a) būtasis laikas – pasakojimas, istorija,
- b) esamasis laikas – komentavimas (dabar), apibendrintos būties ir tikrovės konstatavimas,
- c) būsimasis – ketinimai, planavimas, strategijos, numatymas, prognozė.

Gryni pavidalai pasitaiko retai, ir dažnai visos šios formos jungiamos viename tekste, tačiau šie tekstai dažniausiai priklauso kokiam nors grožinės literatūros žanrui. Pagal šį kriterijų, visi tekstai gali būti atpasakojamieji arba imitaciniai. Atpasakojami įvykiai, per istorijos knygas, metraščius, ataskaitas, memuarus. Imituojami tekstai, nėra tikrovės įvykių aprašymai, nors gramatika naudojama tokia pati kaip kalbant apie tikrus įvykius. Jie yra išsigalvojimai gerąja ir blogąja prasme. Išsigalvojimai gerąja prasme yra grožinė kūryba (literatūra kaip menas), blogąja prasme yra melas ir prasimanymai, kuriuos bandoma pateikti kaip tikrovę. Kuo daugiau praeina laiko, tuo tekstai tampa nepatikimesni, nes iš tikrovės išnyksta visi kontekstai, kuriais galima vertinti teksto patikimumą. Pavyzdžiui, kokios nors Biblijos knygos, kurias galima skirstyti į autentiškas ir daug vėliau sukurtas klastotes. Kas žino, gal net nebuvo tokių pranašų, filosofų, mokslininkų, valdovų, karvedžių ir t.t. O visi tekstai, rezervatuose smegenų plovimui naudojamos klastotės. Iš tos padėties, kurioje esu aš, įvertinti neįmanoma. Kita vertus, visa tai yra tik kelios mintys apie senovinius tekstus. Svarbiausia kalbos paskirtis kitokia – ji yra galingas įrankis ir siektinas tikslas yra tapti jos valdovu. Tai atsitiks, kai išmoksi naudoti ją psichožvalgybai ir žmonių valdymui. Psichožvalgyba parodo žmonių mąstymą, valdymas tai gebėjimas įtikinti pritaikant įvairius kalbinius efektorius.

Kalba yra įeinanti seka (psichožvalgyba), tinklinis semantikos ir vaizdinių gabalas (analizė, modeliavimas), išeinanti seka (valdymas). Aktualiausia dalis yra išeinanti seka, kuri gali būti atvira ir uždara.

Bet kam savo informaciją rodyti nepatartina. Beje, tai tinka ne tik tarpasmeniniam buitiniam bendravimui, nes visi tekstai, tokie kaip knygos ir straipsniai, taip pat yra psichožvalgyba. O tekstai, kuriuos parašai tokiu formatu yra valdymas, bet čia jau tikslu turint plačiąją auditoriją, ne vieną ar kelis žmones. Tokiame platesniame kontekste gali būti naudojamas puolimas tekstu, kaip agresyvus ir niekšiškas valdymas, kurio tikslas organizuoti neapykantą ir panaudoti socialinių efektorių sistemą. Todėl natūralu, kad tenka ieškoti gynybos nuo teksto priemonių. Daug čia prigalvoti neįmanoma ir efektyviausios priemonės yra psichožvalgyba pagal aprašytą analizės sistemą ir atsakomasis puolimas tekstu. Toks yra gyvenimas, nors „paslaptis“ sužinoma tik pragyvenus nemažą jo atkarpą. Kaip tik dėl šios priežasties reikia siekti kuo anksčiau įvaldyti kalbą arba dar geriau kalbas, kuo jų daugiau, tuo esi stipresnis.

2015-01-03, Kaišiadorys

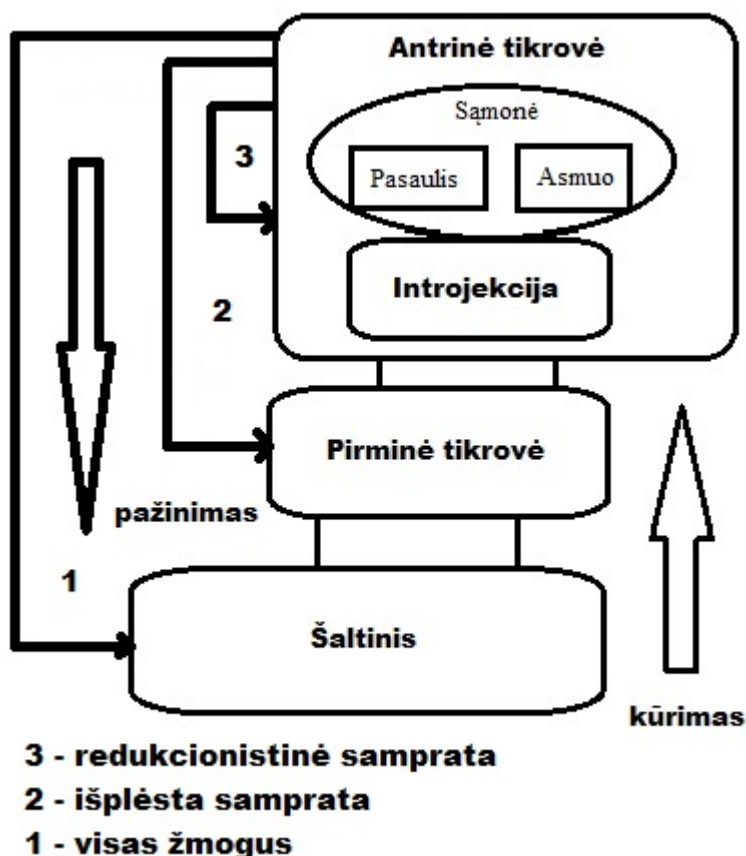
4 | Mentalisto darbo priemonės

4.1 Apžvalga

Pirmoje dalyje mentalisto ir telepato darbo pagrindiniai principai buvo apibendrinti kaip psichožvalgyba ir valdymas. Psichožvalgyba turi atskleisti sąmonės turinį per stereotipines reakcijas, kurių sistemą turi kiekvienas žmogus. O žmogaus valdymas pagrįstas lingvistinių efektorių sistema, kuri tuo geresnė, kuo didesnis semantinio iškreipimo koeficientas. Pagrindiniai efektoriai yra žodžiai, nors šiam tikslui galima panaudoti ir vaizdus bei ženklus, pvz., karikatūras, šaržus ir t.t. Toks poveikis pagrįstas iliuzija, kuri yra vergovinės santvarkos pamatas.

Psichožvalgyba ir valdymas naudojami informaciniuose karuose ir propagandoje, kurių tikslas su iliuzijų sistema užgrobti žmogaus sąmonę ir nukreipti ją norima linkme. Be to, šios priemonės naudojamos agentūrų operacijose ir įvairiuose „netiesioginiuose“ susidorojimuose.

Tam, kad poveikis būtų sėkmingas svarbiausia žinoti ir valdyti turinį, kuris patogiausiai išreiškiamas kalba. Kalba tuo pačiu metu ir ištraukia turinį, ir atlieka efektoriaus vaidmenį. Šis turinys yra vidinis procesas, kurį sukuria tam tikra metastruktūra arba vidinis psichinis „karkasas“. Šį karkasą aš vadinu morfologine sąmonės teorija, kurią atskiruose įrašuose jau esu išdėstęs, bet čia noriu sujungti viską į vieną

4.1 pav.: Vertikalus pjūvis

tekstą. Visa tai yra „mentalistų“ darbo pagrindas. Šiame darbe svarbiausia atskirti sandarą, elementus ir įvykius, kuriuos galima vadinti faktais.

Iš neuromokslo žinome, kad smegenys turi tris pagrindines sritis, apimančias visas psichikos funkcijas: sensorinę, motorinę ir kognityvinę. Sensorinė skirstoma į dalis pagal jausmo rūšį; kognityvinė turi atminties, mąstymo ir įsivaizdavimo psichines formas; motorinė skirstoma pagal judėjimo sekų tipą. Taip pat yra tarpiniai variantai, pvz., šnekėjimas (motorinis-kognityvinis-garsinis), rašymas (motorinis-

kognityvinis-vaizdinis).

Čia yra standartinė kognityvinė psichologija, tačiau viešuose tekstuose smulkiau aiškinti žmogų vengiama, kad būtų išsaugota paslaptis, ar bent kad ji būtų riboto prieinamumo. Tai daroma todėl, kad nenorima atiduoti per daug didelės manevro laisvės ir tam, kad žmogus būtų totaliai kontroliuojamas.

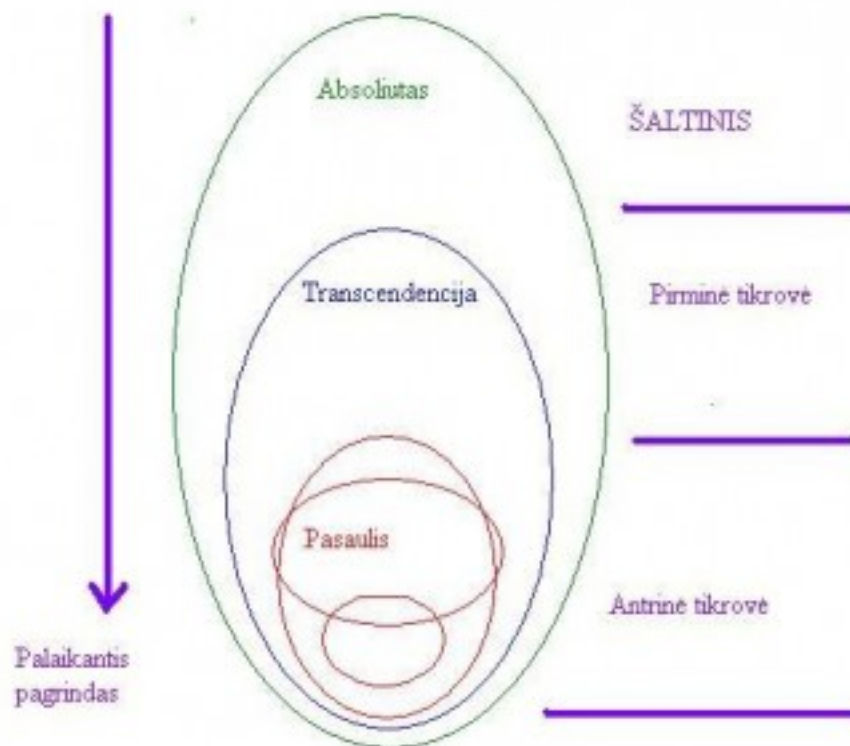
4.2 Bendra sistema

Pati bendriausia šios žmogaus dalies paskirtis yra aplinkos informacijos susiejimas vidiniuose gnostiniuose laukuose, kad žmogus galėtų joje išlikti. Šis susiejimas apima tris pakopas, kurias galima atvaizduoti kaip “4.1 pav. Vertikalus pjūvis”.

Šioje schemoje matome, kad visos šios pakopos apima dvi perspektyvas, kurias sąlygiškai vadinu „asmeniu“ ir „pasauliu“. Asmuo yra iš vidinės krypties išeinanti esatis, o pasaulis sąlygiškai laikomas išorine ir objektyvia tikrove. Ši sistema reikalinga bendram vaizdui, kad būtų glaustai sujungta visa filosofinė žmogaus ir tikrovės struktūra. Absoliuto ar Pirminės tikrovės klausimai mentalistui dažniausiai neįdomūs ir telepatinis tyrimas susiduria tik su trečio lygmens redukcionistiniu pasauliu, kurį apima „asmuo“ ir „objektyvi realybė“, kuri aprėpia sąmoningą ir nesąmoningą introjekcijos dalį.

Taip pat šį principą galima panaudoti atvaizduojant horizontalų pjūvį, kuris atrodo kaip “4.2 pav. Horizontalus pjūvis”.

Čia matoma viskas, kas pateikta vertikaliame pjūvyje, tik be gelmės momento. Žmogus yra mažiausia dalis, vadinama antrine tikrove, apgaubta sąmoningo suvokimo sritimi, į kurią įeina „pasaulis“ ir žmogaus „vidus“. Ši introjekcija atsiranda išorinėje realybėje, kurią vadinu transcendencija. O visa realybė kaip introjekcijų sistema transcendencijoje yra įbūtinama Absoliuto, kurį kitaip dar galima vadinti šios realybės Šaltiniu.

4.2 pav.: Horizontalus pjūvis

Vidiniai gnostiniai laukai apgaubia visą introjekciją, tačiau arčiausiai būties gelmės yra siela kaip energomorfinis darinys, iš kurio atsiranda visos žmogaus aktyvumo rūšys. Tradiciškai aktyvumas reiškiasi kognityvinėje ir motorinėje smegenų žievėje. Nepaisant to, kad tai skirtingos funkcijos, jos kyla iš jau minėto vidinio šaltinio įsisupusio į pačią būties gelmę.

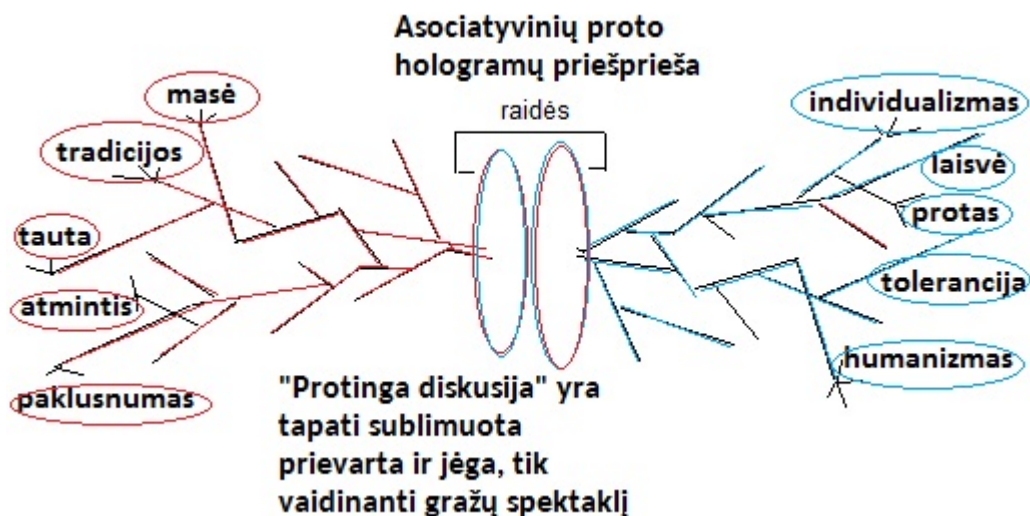
4.3 Vidinė struktūra

Visi psichiniai procesai susiję su energija. Energija reikalinga susiejant ir „asmenį“, ir „pasaulį“. Pastaruoju atveju problemų jokių nekyla, nes energija gaunama iš išorės stimuliuojant receptorius. Per juos smegenys gauna informaciją ir reikalingą stimuliavimą. Tačiau su vidine dalimi situacija kitokia: nei kognityvinė, nei motorinė žievė receptorių neturi. Tad stimuliavimą bei informaciją turi gauti iš vidinių smegenų resursų. Tie resursai yra sensorinė žievė ir vidinė smegenų energija, atsirandanti gnostiniuose laukuose. Šie laukai ir yra tai, kas vadinama siela, kuri „gamina“ energiją ir informaciją, kuri po to išsišakoja į kognityvinį ir motorinį aktyvumą.

Sielą galima vadinti energomorfine sistema, kuri veikia kaip žmogiško pasaulio psichinis „varikliukas“ ir kaip informacijos kūrimo gebėjimas. Informacija paverčiama formomis (morphe gr. – forma) ir perkeliama į mąstymą, vaizduotę, bei judesius.

Mentalisto darbas yra vertinti žmogaus vidines galimybes, kurias galima apibūdinti iš energomorfines struktūros gaunamais gebėjimais. Iš išorinio elgesio, šnekos ir rašto galima nustatyti aktyvumo lygį, kuris priklauso nuo energetinės sielos dalies. Vertinant šią savybę, informacijos dalį galima atsieti ir palikti ją kitų aspektų vertinimui, tokių kaip mąstymas, vaizduotė ir prisiminimai.

Vidinės dalies pagrindiniai požymiai yra surinkimas, koreliacija ir stimuliavimas. Tad aišku, kad tam turi būti pritaikyta aktyvumo sistema. Mano teorija, aiškinanti surinkimą yra į atmintį įrašyta asociatyvinė holograma, kurios fragmentai jungiami į protinį smegenų aktyvumą. Gali būti įvairios hologramos, priklausomai nuo to, kokiam aktyvumui tarnauja. Viena holograma yra judėjimui, o kita mąstymui. Be asociatyvinės hologramos, dar turi būti morfiniai gebėjimai, kurie labiausiai reiškiasi vaizduotėje, kurioje kuriamos įvairios perdirbtos asociatyvinės hologramos formos.

4.3 pav.: Idėjų karas

Tad sielos elemente išsiskiria rinkimo ir jungimo bei formų deformacijų sistema, kuri gali keisti atvaizdų išvaizdos parametrus – dydį, proporcijas, spalvą. Šis sugebėjimas yra vaizduotės asociatyvinis aktyvumas, saugantis pasaulio atvaizdų parametrus, kuriuos gali panaudoti savo morfizmuose.

Asociatyvinių sąmonių susidūrimo (diskusijos) pavyzdys gali būti pavaizduotas kaip "4.3 pav."

Visa ši sistema gali būti vadinama autonomine aktyvumo sistema (AAS), kuri yra asmens pamatas, apimantis ir laisvės ir kūrybiškumo galimybes.

Dirbant psichožvalgybinį darbą, labai svarbu atkreipti dėmesį į ypatingą smegenų gebėjimą, kuris vadinama šnekėjimu. Kaip jau buvo nurodyta, jis apima visas smegenų galimybes: raumenų gerklėje valdymas yra motorinė dalis; turinys yra kognityvinio surinkimo rezultatas; o garsų seka, pasiekianti ausis yra garsinio jausmo supratimo sistema. Analogiškas sugebėjimas yra rašymas, tačiau jis šnekėjimui nusileidžia

tuo, kad balso savybės gali perteikti daug daugiau nelingvistinės informacijos nei raštas. Aišku, kartais raštas taip pat pasitarnauja atliekant asmenybės profiliavimą.

Šnekos ir proto sąryšio galimybės tokios: protas didelis (be lobotomijų) ir šneka jam adekvati; protas didelis, bet šneka neparodo, nes sutrikdytos tam tikros tarpinės sistemos perėjimo iš proto į šneką; pasutinė galimybė – protas nedidelis, bet šneka savo išorinėmis charakteristikomis normali; mažas protas ir neįspūdinga šneka. Neturint technologinės telepatijos priemonių, tenka rinkti netiesioginę informaciją ir ją analizuoti. Pavyzdžiui, galima lyginti šneką su rašytiniais teksta – būna taip, kad šneka nekokybiška, bet per rankas išeinantis protas rodo aukštą supratimo lygį.

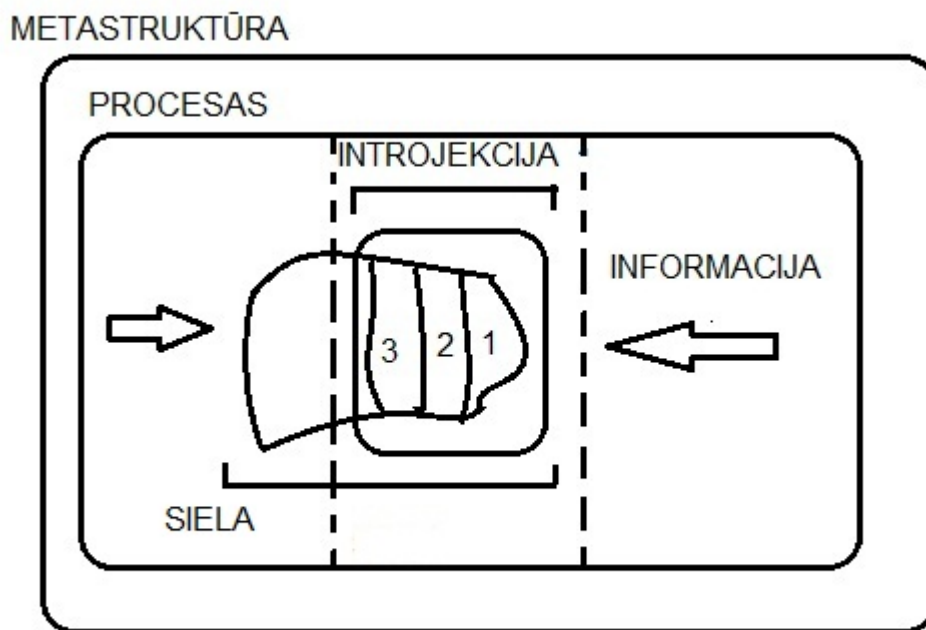
4.4 Išorinė struktūra

Išorinė struktūra taip vadinama tik sąlygiškai, nes ji yra vidinės sistemos, kurią aš vadinu introjekcija, dalis. Tačiau ji yra išorinė pagal tai, kaip atrodo sąmonei, kuriai pasaulis yra objektyvi realybė.

Šis pasaulis yra paprastesnis už vidinius asociacijų tinklus ir vaizduotės formavimo galimybes, nes jam tereikia paruošti ir atskleisti juslinį pavidalą. Šį darbą atliekanti sensorinė sistema sudaryta iš šablono, kokybių ir suvokimo. Formavimo procesas prasideda nuo šablono sukūrimo, kuris pats yra gnostinė substancija, formuojanti informaciją ir perduodanti ją sąmoningam suvokimui.

Šablonas yra tekanti struktūra, nes iš išorės ateinanti informacija keičiasi milžinišku greičiu ir šablono smegenims tenka visą laiką perrašinėti, kad atitiktų išorę. Tai yra sąmonės laiko struktūra.

Perrašymas sudaro sąlygas atvaizduoti judėjimą ir kvantines transformacijas, kurios vadinamos kitimu. Visų pasaulio dalių transformacijų pagrindas yra šablono kitimas, kuris persiduoda kokybių ir suvokimo kitimui. Iš to galima spręsti, kad laikas yra subjektyvus, nes jis

1 - šablonas, 2 - kokybė, 3 - suvokimas.

4.4 pav.: Metastruktūra ir procesas

formuojamas šablono, atsirandančio vidiniuose gnostiniuose laukuose. Tai priklauso nuo to kiek iškreipta koreliacija tarp suvokimo ir šablono. Jeigu šablonas daro šuolį, pavyzdžiui, išimant arba suliejant, laiko suvokimas pakinta.

Be laiko suvokimo, žinoma yra ir erdvės suvokimas, nes vidinis ir išorinis pasaulis suvokiama kaip tam tikras psichinis arba realus kontinuumas. Kontinuumo atvaizdavimas taip pat yra iškarpytas, nes jame yra tik tai, kas sąveikauja su receptoriais, o visi kiti realybės sluoksniai yra nematomas arba „tamsusis“ pasaulis. Toks yra, pavyzdžiui, visas elektromagnetinis spektras, kurio suvokiama tik nedidelė dalis.

Išorės požiūriu, tekantis šablonas nėra pastovus, nes jis nuolat keičiasi priklausomai nuo stimuliavimo. Tačiau sielos požiūriu šis pasaulis

yra nekeičiamas, todėl jį galima vadinti fiksatu. Jį iškraipyti galima tik su intervencinėmis priemonėmis, tokiomis kaip elektromagnetinis stimuliavimas, haliucinogenai ir t.t.

Taigi su šia trumpa santrauka galima apibendrinti, kaip veikia fiksatas pagal aukščiau išvardintus kriterijus: energija ateina iš išorinio receptorių stimuliavimo; informaciją surenka išoriniai ir vidiniai receptoriai; išorės vidaus koreliacija pagrįsta sužadavimo formomis ir informacijos analize jusliniuose analizatoriuose, kurie veikia kaip struktūrinė atmintis, pritaikyta kurti pasaulio reprezentaciją.

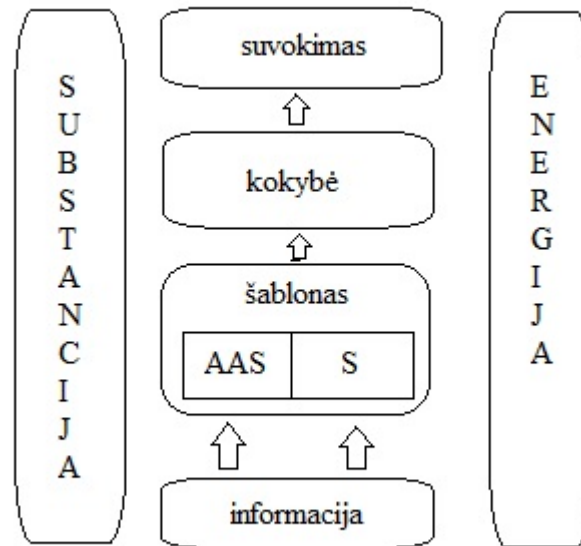
4.5 Sujungimas

Vidinės ir išorinės struktūros blokai vaizdžiai sujungiami kaip “4.5 pav.”.

Šiame paveikslėlyje matome, kad tiek sensoriumas, tiek kognityviumas turi tą patį principą, tik autonominė aktyvumo sistema (AAS) daug sudėtingesnė. Joje šablonas yra priešpaskutinė sluoksnių dalis, į kurią projektuojami koreliacijos ir surinkimo iš asociatyvinių hologramų rezultatai. Šie apipavidalinami su kokybių sistema, kuri pasiskolinta iš jutimų (yra likutinis semantizuotas jslumas) ir galų gale perduodami į suvokimo sistemą: minčių laukai, vaizdiniai iš sensoriumo, atminties arba fantazijų.

Protas yra sąmonė, o ta sąmoninga dalis, kuri duota sąmoningam suvokimui yra vadinama mąstymu, kuris atveria tik tai, kas duotu momentu yra aktualu.

Svarbiausia “4.6 pav.” dalis yra sąmonė, kuri apjungia sensoriumo fiksatą ir asociatyvinį protą. Sensoriumas pagrįstas struktūriniu smegenų atmintimi, o visas protas – išmokstamas plius turi struktūrinės atminties komponentą. Šiame išmokime ir formuojamos stereotipizacijos, kurios svarbios mentalisto darbe. Kitur aš šį procesą esu aprašęs kaip pažinimo ratą, kuris vyksta tarp sensorinės ir kognityvinės žievės

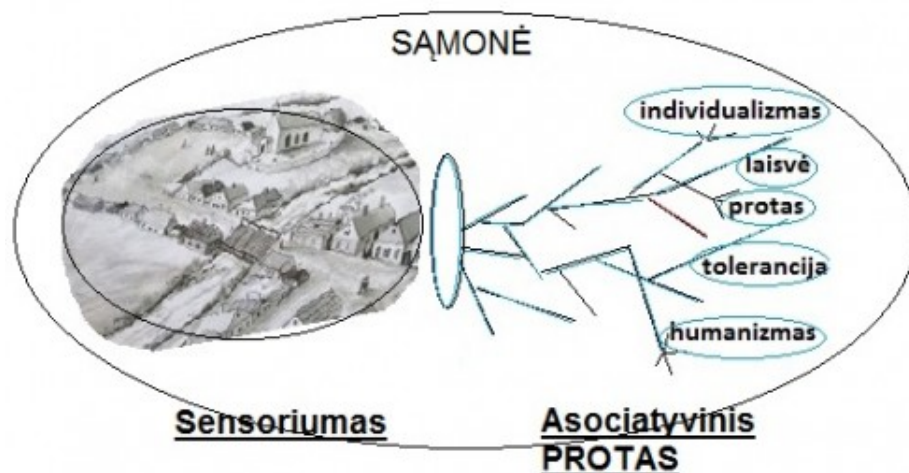
4.5 pav.: Introjekcijos elementai

ir kaupia informaciją per pirmo kognityvinio šuolio mechanizmą, ir pritaiko praktikoje per antrą kognityvinį šuolį. Šis pritaikymas mintyje arba vaizdinyje yra ne kas kita kaip sensokognityvinės sintezės, kurios yra svarbiausi kognityvinės veiklos elementai.

4.6 Mentalisto darbas

Psichožvalgybai naudojama psichotroninė telepatija gali formuoti arba atskleisti sandarą ir psichinius įvykius, kuriuos galima laikyti psichiniais faktais. Šios galimybės atsirado įminus sąmonės fizikos paslaptis. Tai yra gnostinių laukų teorija, kuri parodo, kaip smegenyse atsiranda psichinė substancija, vadinama žmogumi.

Mentalisto darbas šiek tiek kitoks. Pirmiausiai jis naudoja sąmo-

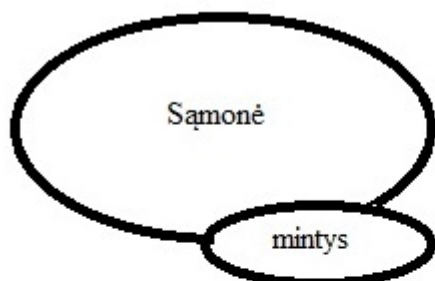

4.6 pav.: Vidinis pasaulis

nės morfologinės sandaros teoriją, kuri parodo jos vidinę struktūrą ir sąveikas su aplinka arba savimi. Ši sąveika stereotipizuota ir valdo mąstymo ir elgesio charakterį, kurie yra labai robotizuoti. Robotizuoti net „intelektualai“, tik jų stereotipizacijos išreiškia kitokį turinį. Šiuo principu tikrų faktų nustatyti negalima, tik jų tikimybę. Arba jeigu vidinis turinys verbalizuotas, galima bandyti tikimybę padidinti. Tačiau to pilnai pakanka, nes visų žmonių mąstymas ir elgesys šabloniški, kaip refleksai. Žmogus net skatinamas apsibrėžti ir šią apsibrėžtą formą parodyti visiems per išorinę kalbą.

Faktas trunka kelias sekundes ir nueina į atmintį arba išnyksta. Likusi žmogaus dalis yra gerokai didesnis sąmonės laukas, stebintis mąstymo burbulo formų kitimą. Žmogus yra sąmonė, neturinti jokios formos ar kokybės ir išreiškiama tik per būties atributą. Tačiau ši būtis įstatyta į sudėtingą vidinio pasaulio struktūrą, kuri yra asociatyvinės hologramos ir įvairūs vaizduotės morfizmai.

Tiksliai žinoti mąstymo burbulo turinį mentalistas negali, jis tik iš

Sąmonė beformė,
todėl neįmanoma
jos nuskečiuoti.

Mintys yra atskiras semantinis
plotelis, kurio forma trunka apie
sekundę ir išnyksta. Kadangi
šios sritys nesutampa, minčių
montažas beformei sąmonei
daro labai silpną įspūdį.

4.7 pav.: Sąmonė ir mąstymas

sukauptos informacijos nustato tendenciją ir stereotipizacijas. O šios susiformuoja veikiamos vienaarūšės standartinės aplinkos, arba pasaulio. Visi žmonės gyvena vienoje realybėje, kuri įdeda į protą vienodą turinį. Kita stereotipizacijos priežastis yra viena kalba, kurios struktūros yra šabloniškos ir invariantiškos visiems žmonėms. Todėl, kaip paaiškinau pirmame įrašė, svarbu nusimanyti kalbos psichologijoje, nes ji vienas iš pagrindinių žvalgybinių zonų. Šias priemones papildžius padidintu pastabumu ir gebėjimu aprėpti kuo didesnę detalių skaičių ir jas susieti į visumą, sukuriama mentalisto psichožvalgybos ir poveikio metodas.

Šią sistemą galima panaudoti prieš agentūrą, pirmiausiai agentų ir informatorių išaiškinimui. Arba, jeigu psichotroniką valdanti operatyvinė grupė vykdo operaciją, – kovai prieš psichotroninį terorizavimą.

Agento požymiai:

1. tembras sodrus, skardus, žemas ir nebanguojantis (nes su implantais nėra atpalaiduojamos balso stygos, dėl ko atsiranda duslus ir silpnas balsas);
2. šneka be pauzės, monologo atveju gali nesustodamas kalbėti kelias valandas;
3. kalbėjimo tempas pasakojant labai didelis ir jeigu reikia laisvai reguliuojamas nuo lėto iki labai greito;
4. turi informacijos, kurios neįmanoma gauti neturint specializuotų šaltinių, tokių kaip valstybės organizacijos duomenų bazės; tai informacija tiek apie kitus žmones, tiek apie žmogų, prieš kurį vykdoma agentūrinė operacija;
5. kalbant pastebimi psichožvalgybos požymiai;
6. elgesys pasitikintis savimi, mėgsta priimti lyderio vaidmenį ir valdyti kitus žmones;
7. veikia grupę, kuri yra agentūrinė „kuopelė“;
8. mėgsta tyčiotis ir turi sadisto bruožų.

Jeigu vykdoma psichotroninio susidorojimo operacija, mentalisto sistemą galima naudoti gynybai ir informacijos rinkimui. Informaciją surinkti nesunku, nes ji ateina iš griežtai organizuotų struktūrų, policijos, prokuratūros, teismo, spec. tarnybų. Tad galima laisvai surinkti informaciją apie vadovus, vykdytojus, sieti institucijas ir t.t. Pavyzdžiui, nustatant kaip švietimo sistema bendradarbiauja su kriminalinės žvalgybos įstaigomis ir taip toliau. Tai elementaru, nes visas tokias operacijas vykdo valstybės organizacija, kuri visa yra agentūrinė struktūra.

Puolimo metu bandoma sukelti baimės, kaltės arba gėdos jausmą ir taip kankinti žmogų, siekiant palaužti jo valią. Tam pasipriešinti

galima su mentalisto analizės sistema, kurią reikia nukreipti ne į save (tai būna didžiausia klaida), bet į savo priešus. Priešų kėsmai ir kėsini-masis atveria keliuos, kurie leidžia veikti iš teisės ir teisėtumo pozicijų, net jeigu jėgų proporcijos nepalankios.

2014-04-20, Kaišiadorys

5 | Skaitmeninė sąmonės teorija

5.1 Matematizavimo struktūra

Klasikiniai mentalisto darbo principai, kurių esmę sudaro kalba ir morfologinė sąmonės teorija, – ne viskas, ką gali panaudoti telepatas. Klasikinis modelis gali būti išplėstas skaitmenine sąmonės teorija ir psichotronine technika, kuri ne tik nustato tendenciją pagal stereotipus, bet ir įdeda arba fiksuoja sąmonėje kognityvinius, motorinius arba sensorinius faktus.

Klasikinė telepatija pagrįsta tuo, kad žmogaus sąmonė apribota kalba ir pasauliu ir už jų išeiti negali. Tai reiškia, kad visų Homo Sapiens intelektas apribotas apie 100 000 kalbinių ženklų plus sensorinio vaizdelis, kurio formų dar mažiau, nes daiktų rūšių ir vyksmų tipų yra labai ribotas skaičius. Būtent dėl to klasikinė telepatija ir yra veiksminga. Tačiau technologinė telepatija tikimybinę tendenciją paverčia šimtaprocentiniu tikslumu ir atveria galimybes tikrai telepatijai, t. y. psichožvalgybai ir valdymui.

Psichožvalgyba iššifruoja visas sąmonės formas ir leidžia jas kontroliuoti.

Skaitmeninė sąmonė yra matematinis ir fizikinis jos modelis. Matematika yra algebrinių ir geometrinių struktūrų susijusių su tikrove sis-

tema, o fizika pateikia matematiškai susietų parametrų rinkinį, kuriuo išreiškiami fizinės tikrovės dėsniai. Norint atskleisti sąmonės matematiką ir fiziką, reikia išrinkti arba sukurti jai aprašyti tinkamą modelį. Kad būtų aišku ko ieškoti, reikia suvokti sąmonės pačią abstrakčiausią esmę. – Sąmonė yra vidaus ir išorės sujungimas, t. y. smegenyse viena tikrovė jungiama su kita ir šitaip gaunama struktūra, kuri yra orientavimosi aplinkoje pagrindas.

Kokia matematinė struktūra galėtų aprašyti šį principą? Akivaizdžiai čia tinka elementari aibių teorija. :Juk turime dvi skirtingas aibes T ir SR , kurios susiejamos pagal tam tikrą taisyklę. Šis aibių sujungimas vadinama funkcija arba funkcionalu. Iš aibių teorijos žinome, kad tikrovės įvestis yra nepriklausomi kintamieji (argumentai), o sąmoningas aplinkos modelis yra šių argumentų funkcija. Matematinėje analizėje funkcijos atskiriamos nuo funkcionalų pagal nepriklausomų argumentų rūšį – funkcijoje tai paprasti skaičiai, o funkcionale tai yra funkcijos arba kitokie objektai.

Fizika susieja parametrus, kurie skaidomi į tokias pagrindines kategorijas: substancija, erdvė ir laikas. Tačiau šių kategorijų nepakanka, nes pernešant substancijos dalis iš vienos vietos į kitą taip, kad liktų išsaugota forma, sukuriamas dar viena kategorija, kuri vadinama informacija. Ji yra smegenų veiklos, kurią aprašo Psycho-Kibernetikos mokslas, pagrindas. Taigi funkcija arba funkcionalas susieja informacijos žaliavos nepriklausomus argumentus ir transformuoja juos į argumentų funkciją, kuri yra reprezentacijų sąmonėje ir pasąmonėje visuma.

1. Nepriklausomus argumentus pažymėsime i ,
2. taisyklė bus koks nors matematinis reiškiny (R) ,
3. o funkcija – SR ,

tada visa algebrinė struktūra bus

$$SR(i) = R$$

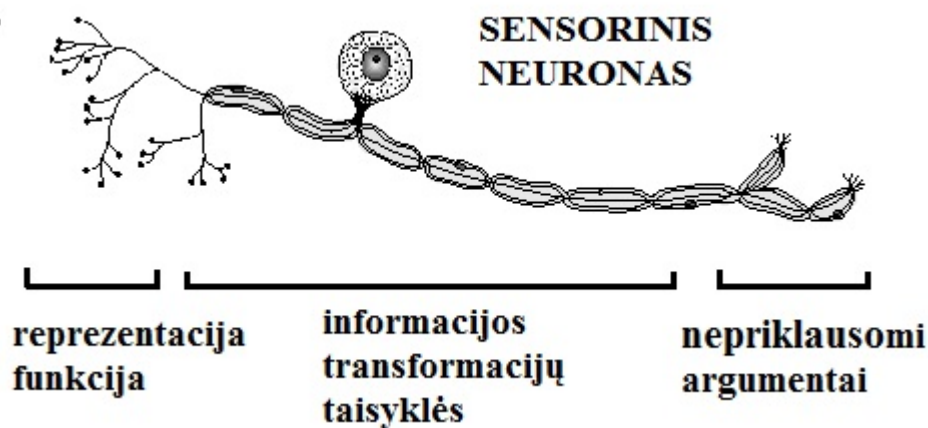
Algebroje su funkcijos ir funkcionalo sąvoka glaudžiai susijusi operatorių teorija. Operatorius yra algebrinės operacijos rūšis, kuri sujungia dvi ar daugiau algebrinių erdvių arba du skirtingus taškus vienoje erdvėje. Ši struktūra naudinga tuo, kad sąmonė savo esme taip pat yra siejimas kaip ir algebroje funkcija, funkcionalas arba operatorius. Tos dvi erdvės arba du taškai yra a) išorinė realybė ir b) vidinis sąmonės pasaulis, kuriuos sujungia c) informacija, kuri neuronuose transformuojama pagal tam tikrą matematinį dėsnį. Šiame tekste aš naudosisi paprasčiausią funkcijos vaizdinį.

Toliau. Fizikoje fundamentaliausia teorija yra kvantinių laukų fizika, kurios kvantai yra harmoninių osciliatorių (virpesių) struktūros. Anksčiau šiame tinklaraštyje jau esu pateikęs, kad psichiniai laukai vadinami gnostiniais, nes jų pagrindinė funkcija yra pažinimas per aplinkos informacijos susiejimą. Tad turime išorinius fizinius laukus, kurie smegenyse per informacijos pernašos priemones sujungiami su gnostiniais laukais, arba branomis. Tad tarkime, kad nepriklausomi argumentai yra LF struktūros (leptonų ir fotonų laukų), kurios perduoda informaciją į smegenis, o šios yra pirmiausiai QGF ir LF ir GN sistema (Q – kvarkų laukas, G – gliuonų laukas, L – leptonų laukas, F – fotonų laukas, GN – gnostinės branos), ir čia pagal taisyklę (funkciją) sujungiamos į sąmoningas reprezentacijas SR, esančias gnostiniuose laukuose. Taigi turime

$$f(LF \text{ ir } QGF) = GN \text{ kuri lygi } R$$

arba gnostinė reprezentacija (GN) yra (LF) ir (QGF) laukų funkcija (f), kuri suformuojama pagal algebrinę taisyklę (struktūrą) (R).

Taisyklė R yra ne kas kita kaip neuronas, kuris yra mechanizmas, priimantis nepriklausomų argumentų informacijos vienetų (i) aibę T, sujungia juos, transformuoja pagal R ir suformuoja galutinę sąmonės

5.1 pav.: Neuronas kaip funkcija

aibę SR , sudarytą iš psichoninių objektų).

$$f : T \longrightarrow SR$$

Arba paveikslas “5.1”

5.2 Smegenų algebrinės funkcijos kaip morfizmai

Atvaizdžiuose tarp aibių atsiranda morfizmai, kuriuos pirmame skyrelyje apibrėžiau kaip funkciją, funkcionalą arba operatorių. Morfizmai svarbūs todėl, kad jie yra informacijos pernašos iš išorės į vidų pagrindas. Patikslintai morfizmą galima apibrėžti, kaip dėsningai kintančią struktūrą, atvaizdyje pereinant iš vienos aibės į kitą: $f : T \longrightarrow SR$. Morfizmas formuluojamas kaip matematinis reiškiny, kuris nepriklausomus argumentus (T) transformuoja į reprezentacijas-funkcijas (SR).

Matematikoje žinomos įvairios morfizmų (homomorfizmų) rūšis. Kelios iš jų yra izomorfizmai, automorfizmai, monomorfizmai ir t.t. Tai yra vidinių struktūrų perkėlimo tipai, atsirandantys atlikus transformacijas tarp aibių (algebrinių erdvių). Pavyzdžiu imant sensoriumą, morfizmas – tai ryšys tarp receptorių stimuliavimo formos ir to stimuliavimo pavertimo vidiniu jusliniu fenomenologiniu pasauliu. Atitiktis būtina, nes be jo žmogus negalėtų pažinti aplinkos ir joje sėkmingai orientuotis. Todėl aplinkos pažinimo teorija pagrįsta kovariacinių morfizmų principu.

Pagal pateiktą elementarų vieno neurono pavyzdį, morfizmų principas atrodo paprastas, tačiau reikia neužmiršti, kad neuronai veikia grupėmis ir tinklais. Ir minėtos funkcijos tampa labai sudėtingos. O tai verčia ieškoti supaprastintų apibendrinančių modelių. Kalbant apie sensorinius morfizmus, vienas iš pagrindinių smegenų makrosavybių yra receptorių žemėlapių projekcija į žievę, per tarpines grandis. Tad yra du signalo integravimo tipai: a) plokštuma į plokštumą, ir b) plokštumos horizontalėse apie tam tikrus centrus. Tai būdinga smegenų sandarai fizinėse branose, kurios tam tikrame taške pereina į gnostines branas, o čia jau atsiranda sensoriumas, kognityvumas ir kitos sąmonės formos.

Svarbiausias yra perėjimo iš fizinių smegenų į sąmonės pasaulį, kuris išsaugo iš aplinkos gautus morfizmus, transformuojamus smegenyse pagal tam tikrą taisyklę. Šiuos klausimus atskleidžia kvantinių laukų teorijos. Jų struktūra tokia: laukas – harmoniniai osciliatoriai – kvantai – kvantų stabilios struktūros – substancijos – materija. Materija yra energijos sužadintos laukų būsenos, kuriančios aplink žmogų materialų pasaulį. Gnostinės branos gali turėti analogišką sistemą, tik jose osciliatoriais kuria psichines substancijas, kurios yra pagrindinė gyvų būtybių valdymo dalis. Tai yra gyvybės kibernetinė struktūra, atsakinga už rūšinio individo išgyvenimą aplinkoje „kovoiant už būvį“ su kitais individais.

Smegenyse veikia dviejų rūšių morfizmai: automatiniai ir laisvi.

Automatiniai morfizmai veikia savaime, be sąmonės įsikišimo ir naudojami sensorinio fiksato kūrimui. Jie yra funkcijos, kurios naudoja nuo žmogaus valios nepriklausančius įvesties argumentus. Kadangi informaciniai argumentai veikia automatiškai, smegenys sensoriumo atvaizdų formuoti negali, ir tai suteikia kovariaciniams morfizmams „objektyvumo“ momentą.

Laisvi morfizmai priklauso nuo sąmonės ir sudaro vidinį morfinį lauką, iš kurio ateina stimuliavimas ir informacija į motorinę ir kognityvinę žievę. Morfizmai laisvi yra ta prasme, kad jie yra laisvai ir sąmoningai pasirenkami, pavyzdžiui, koduojant judesį, formuojant vaizdinį arba mintį. Šitokios morfizmų sistemos labai sudėtingos, nes jos apdoroja didelius informacijos kiekius ir turi atlikti išrinkimo, palyginimo, patikrinimo veiksmus, įvestyje filtruojant milžiniškus duomenų kiekius. Šie morfizmai yra sąmoningos gyvybės centras ir didžioji paslaptis, kuri šiuo metu fizikų jau yra išaiškinta ir matematikų – sumodeliuota.

Išorinėje dalyje argumentus tiekia aplinka, o viduje tai turi padaryti „siela“, parinkdama argumentus funkcijai, funkcijas funkcionalui. Ji renka/formuoja morfizmus morfiniame lauke (algebrinė erdvė 1) ir pagal tam tikrą taisyklę sujungia juos su sintezės lauko atvaizdais/asociacijomis (algebrinė erdvė 2).

Tačiau svarbiausia yra įdėtinių morfizmų sistema, užgrobianti visas smegenų dalis (keičia automatinius morfizmus, kognityvinius morfizmus ir motorinius morfizmus) Tai jau psichotronikos sritis, kuri jau daug dešimtmečių visuomenei yra didžioji paslaptis.

5.3 Psichotroniniai morfizmai (pirmos pakopos psichotronika)

Valstybės organizacijos „mentalistai“ psichožvalgybai ir valdymui naudoja psichotroniką, su kuria galima iššifruoti vidinių morfizmų sistemą

ir pasiekti sąmonės turinį nenaudojant išorinės kalbos analizės priemonių. Jie mąstymo morfizmų sistemą pasiekia tiesiogiai, kurią gali stebėti arba savo sąmonėje, arba kompiuterio ekrane. Kita psichotronikos paskirtis yra įterptiniai morfizmai, kurie gali įrašyti psichotronines haliucinacijas į bet kokią smegenų vietą.

Kaip tai daroma? Esmė ta, kad informacija yra susilydžiusi su fizine substancija, kurią ji „moduliuoja“. Ši moduliacija virsta charakteringomis fizinės materijos savybėmis, kurias galima matuoti ir dekoduoti. Arba trumpai: informacija veikia substanciją, o šią galima matuoti ir perskaityti sąmonės turinį. Morfizmų įrašymas veikia atvirkščiai: poveikio psichotronika (implantai arba bangos) veikia fizinę substanciją, o ši keičia informacijos srautą (moduliuoja), kuris tampa funkcinė reprezentacija (SR).

Šitaip nuskaitomas arba formuojamas kintantis introjekcijos šablonas, pereinantis į sąmoningos reprezentacijos sistemą.

Smegenų neuroninės struktūros sudėtingos, todėl kontroliuoti kiekvieną funkciją – labai sunku. Dėl šios priežasties reikalinga tam tikra holistinė neuroreceptija, kuri veikia makrosistemų kolektyvinius makroparametrus, kuriuos veikiant per makrosubstanciją galima moduluoti informacijos srautą, tekantį iš receptorių į smegenis arba iš vieno neuronų tinklo į kitą.

Šita pirmos pakopos psichotronikos sistema lieka fizinių branų ribose, kuriose galima iššifruoti informacijos moduliotą substanciją arba per substanciją moduluoti informaciją, gaunant įdėtinės psichotronikos efektą.

Ir paskutinis akcentas. Juodasis transhumanizmas pirmiausiai domisi įdėtine psichotronika, su kuria siekiama užgrobti žmogaus smegenis. Pavojingiausia tokio užgrobimo rūšis yra motorikos užvaldymas, per kuri galima kontroliuoti kūno veiksmus (pvz., padaryti nusikaltimą) ir per teisinę sistemą – likviduoti žmogų. Tokias operacijas vykdo valstybės agentūra ir žmonės nuo tokio susidorojimo lig šiol neturėjo jokių gynybos priemonių. Baisiausia, kad teismuose tokią psichotroni-

ką sudėtinga įrodyti ir į prielaidų rinkinį kodėl įvyko vienas ar kitas nusikaltimas išorinio įsibrovimo ar užgrobimo galimybė nefigūruoja. Todėl yra iškreipiamos situacijos ir toje situacijoje atsidūrusio žmogaus charakteris, kai visą gyvenimą buvęs normalus žmogus staiga nei iš šio, nei iš to tampa „monstru“.

Tačiau ši situacija po truputį keičiasi.

2014-04-24, Kaišiadorys

6 | Kaip pamatyti žmogų?

Praėjusiais metais viešinau įrašų ciklą apie mentalizmo reiškinių ir apie kai kurias jo priemones. Pradėjau nuo kalbos vaidmens apibūdinimo, toliau aprašiau morfologinius ir matematinius psichikos modelius, paaiškinau kuo svarbi tendencijos ir tipo sąvoka ir galų gale, kas yra filologinė diversija, naudojant neuro-lingvistinio programavimo priemones. Naudojau tokius terminus kaip psichožvalgyba, naudojama įeinančio srauto analizei, ir valdymas, kuris yra poveikis naudojant įvairių efektorių sistemą, su skatinimo arba atbaidymo intencija. Gali atrodyti, kad iš esmės viskas aprašyta, bet taip nėra, nes šlifuoti sistemą galima be galo, ir vis tiek ji nebus tobula ir užbaigta. Tad naujas įrašas bus bandymas išplėsti morfologinę sąmonės schemą, įvedant naujų idėjų, kurios iš esmės pakeičia mentalizmo priemonių efektyvumą.

Pagrindinė taisyklė tokia: kad galėtum suprasti žmogų, turi jį matyti savo T-Sensoriume. O matyti lengviau tada, kai žmogus, kaip abstraktus modelis, perkeliamas į analizės centrą. Kad galėtum šį darbą padaryti, pirmiausiai reikia tirti, paskiriant tam ne vienus ir net ne kelis metus. Norint tuo užsiimti, turi būti nuo lobotomijos išlaisvintas protas, nes su slopinimo gradientais darbas labai apsunkinamas. Tad ką daryti, kad galėtum matyti žmogaus vidų ir, negana to, susieti šį vidų su tam tikru matu ir skaičiumi. Skaičius čia nebus matematinė teorija, greičiau tik išorinis matematinis priedas, arba sukonkretinimas, kad sistema nebūtų pernelyg abstrakti.

Toliau pateikiamo principo, kurį kaip pagrindas sudaro horizontali

skritulių schema, esmė jau buvo aiškinama, bet čia ją noriu praplėsti ir patikslinti su proporcijų sąvoka. Yra tokios schemos dalys: pasaulio skritulys ir kūnas, padalintas į išorinę ir vidinę erdvę. Kadangi pasaulis yra matuojamas, pagal šį matą galima nustatyti visų kitų dalių subjektyvias proporcijas. Pagal mano vertinimus, dauguma žmonių gyvena tokių proporcijų pasaulyje: $7\,000 : 2 : 0,50 : X$. Pirmas skaičius yra iki-horizontinio pasaulio spindulys metrais, skaičiuojant nuo kūno kaip centro. Antras yra suapvalintas kūno dydis (du metrai). Trečias skaičius yra vidinio pasaulio, esančio galvos srityje, santykinis dydis 0,50 m arba 50 cm. X pažymėjau sąmonės dalį, nes ji yra už rodomosios sąmonės dalies ir jos dydį įsivaizduoti gana sudėtinga.

Akivaizdu tik viena, kad X talpina visą išvardintą ir proporciškai išmatuotą žinomą pasaulį, o skiriasi tik mastelis ($7\,000 : 2 : 0,50 \rightarrow X$). X aš vadinu asociatyvine proto holograma, kuri perduoda turinį į sąmoningo mąstymo vietą, kuri yra ta 0,50 m dalis.

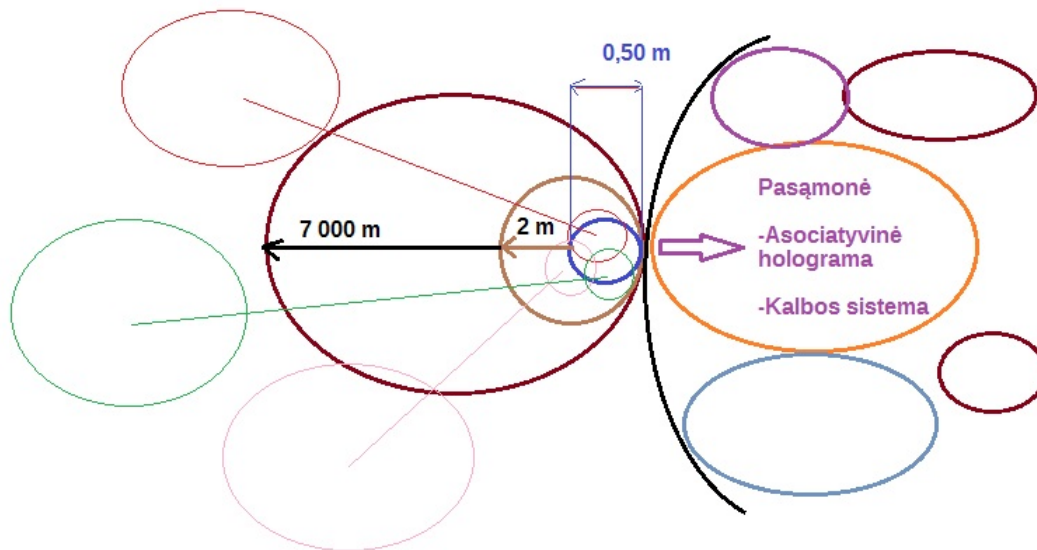
Šioje schemeje yra daugiau žmogiškos ir mažiau žmogiškos vietos. Sensoriumas nelaikomas žmogumi, jis vadinama objektyviu pasauliu, kuris yra ta aplinka, kurioje gyvena kiekvienas žmogus. Bet mano schemeje, visas šis išorinis-vidinis darinys apgaubiamas bendro lauko, vadinamo subjektyvia ir objektyvia sąmone. Kita mažiau žmogiška dalis yra sąmonė. Tokia ji todėl, kad tiesiogiai pamatyti jos neįmanoma ir ji suvokiama tik tiek, kiek rodoma per mintis arba jausmines būsenas, tokias kaip nuojauta. Centras, be jokios abejonės yra žmogaus mąstymas ir kūnas, kurį su asmens ir tapatybės sąvokomis sujungti lengviausia, todėl įprasta. Tačiau mentalistai nebūtinai privalo vadovautis tuo, kas įprasta kitiems žmonėms. Žmogus yra visa ši struktūra. Daugiausiai ką galima pasakyti apie už ribos išeinantį pasaulį yra Transcendencija, kur galima patekti tik peržengiant per save, kas yra ganėtinai sudėtinga.

7 000 m ir 2 m yra ta vieta, kuri tapatinama su žmogumi ir kuri yra tikra, šiaipus-horizontinė realybė. Kai kas nors apie ją pasakoja, tai įprasta manyti, kad kalbama apie tikrovę, konstatuojant universalius

principus arba atpasakojant patirtus faktus. Tai nėra visai taip, bet šiuo atveju tai ne pagrindinė tema. Senesnėse schemose taip pat esu kalbėjęs apie pažinimo procesą, kuris virsta kognityvinėmis struktūromis, ir vadinau jį pirmu senso-kognityviniu šuoliu. Jame struktūra $7\,000 : 2$ perkeliama į X ir ten tampa veidrodiniu modeliu, kuriame paruošti informacijos gabalai, pagriejami į mintį mąstymo metu. Per tam tikrą mazgą prateka elektrinis aktyvumas ir akimirkai šis gabalas tampa sąmonės turiniu, vadinamu mintimis. X galima laikyti ir protu, ir atmintimi arba kognityviniais ir motoriniais abstraktais ir t.t. Be to, gali būti ne tik šablonų, bet ir faktų atmintis. Kas sužadinama, tas virsta minties forma, išgriebta iš žmogaus nematomos dalies, kuri anksčiau buvo vadinama sąmone.

Šis principas rodo, kad tokia žmogaus pažinimo ir patyrimo vietoje nėra jokių ypatingų paslapčių, nes beveik viskas, kas čia sąmoneje sukaupta, yra paimta iš tos vietos, kuri įvertinama kaip $7\,000$ m sensoriumo spindulys. O čia nėra nieko – visiems žinomas planetos paviršius, kurį visą ištyrinėti galima net su tam skirtomis žemėlapių programomis. Tad šiais laikais, išplėtus natūralų žmogų virtualiais papildymais, matoma, kad visur ta pati planeta, tie patys žmonės ir toks pats gyvenimas. Todėl nesunkiai galima įrodyti, kad žmonių mąstymas yra tik toks, koks gali būti pasaulis, o pasaulis yra visiems pažįstamas. Tai yra mentalizmo esmė, nes pažįstamas pasaulis daro pažįstamais visus žmones.

Negana to, kad sąmoneje susiformuoja „slaptas“ veidrodis, vadinamas protu, žmogus turi susikūręs dar vieną veidrodį, vadinamą kalba. Visas $7\,000$ m proporcija žymimas pasaulis yra paverstas pavadinimais ir šie taip pat sukaupiti lingvistinėse smegenyse. Taisyklė tokia: viskas, ką galima suvokti arba tiesioginėmis, arba ribinėmis sąvokomis yra kalboje. Išmokus kalbą, žinomas visas pasaulis. Todėl kai ieškoma žmogaus vidinio pasaulio struktūrų, galima kreiptis į kalbą ir žiūrėti, ką ji gali apie šią realybę pasakyti, kokie yra vardai ir kokios teorijos, nuo buitinių iki mokslinių. Jeigu kas nors atsiranda ko nėra

6.1 pav.: Introjekcijos proporcijos

kalboje, tai be vargo galima sukurti naują ženklą ir spragos kalboje nelieta.

Toliau pateikiu šių minčių apibendrinimą, pavaizduotą išplėstinėje schemoje:

Schemoje pateikta jau rodyta proporcija $7\,000 : 2 : 0,50 : X$. Toks yra įprastas žmogus, nustatomas pagal vidinio pasaulio spindulį, esantį galvos atvaizdo viduje. Didesnių gabumų žmogus gali šį matą turėti išplėstą iki 1-1,5 m, o gal ir daugiau. Taip pat, gabumų daugiau yra tada, kai daug atviresnis sąmonės-mąstymo kanalas ir žmogus lengviau savo viduje rodo proto kognityvines struktūras. Skirtumas tarp vidinės ir išorinės dalies tas, kad sensoriume norint keisti vaizdą, reikia keisti perspektyvą, judant su kūnu. Tuo tarpu viduje, ekranas arba „akis“ nejuda, vietoje to kaip antklodė tampomas vaizdas arba žemėlapis, arba vienas vaizdas keičiamas kitu, neatliekant jokių fizinių judesių – mąstyme jie paprasčiausiai neįmanomi.

Sensoriume (7 000 m) atvaizdas nebūtinai gamtinis arba urbanizuotas peizažas, gali būti knyga, paveikslas, skaitmeninis ekranas, projekcija į tinklainę, kaip Oculus Rift, Google Glass, arba Meta Glasses. Visa tai taip pat tampa sąmone, t. y., pereina pirmą kognityvinį šuolį ir gali vaizdinėje mąstymo dalyje būti atgaminta ir paversta kalba, nes čia taip pat yra dalys, procesai, naudojimas, manipuliacijos ir t.t., kurias reikia išmokyti, arba suformuoti asociatyvinę hologramą sąmonėje. Kas mąstyme dominuoja lemia tai, kokia veikla žmogus daugiausiai užsiima, kam skiria daugiausiai laiko. Knygos, žaidimai, filmai, virtualus bendravimas arba pilnavertiškas gyvenimas tikrame pasaulyje. Kita vertus, žemėlapius paversti galima bet ką, ir jais tampa net internetas.

Grįžtant prie pateiktos schemos, matome pavaizduota sensorinių projekcijų sistema: Pagrindinis aktualus pasaulis yra 7 000 m viduje, visa kita yra anapus arba už horizonto. Tačiau su vieta susipažinęs žmogus, žemėlapių išsitraukia iš asociatyvinės hologramos ir įterpia ją į tą 0,50 m dalį, kuri yra vidinis pasaulis. Iš čia, per antrą kognityvinį šuolį ir senso-kognityvinę sintezę šis minties žemėlapis projektuojamas anapus 7 000 m ir sąmonė žino, kas ten yra. Šis vidinis žemėlapis neturi jokių apribojimų ir gali būti išplėstas iki viso gaublio, galaktikos ar net visatos. Tai jau dažniausiai informacija, paimta iš įvairios ekranų vaizdinės medžiagos, tokios kaip modeliai, nuotraukos ir t.t. Įprasta sakyti, kad šis „anapus“ yra haliucinacijų pasaulis ir reikia gyventi čia, kiti tvirtina, kad reikia būti ten ir t.t. Tačiau, manau, protingiausias pasirinkimas gyventi visur. Horizontas etiniu kriterijumi paverčiamas be reikalo.

Dar noriu kelis žodžius pasakyti apie „gang stalkingą“. Yra mano straipsnis, kuriame aprašau kaip vykdoma persekiojimo operacija. Iš žmogaus sensorinio suvokimo atvaizdo išimamos visos persekiojimo priemonės, jas perkeliame už horizonto arba jeigu jos yra šia pusę horizonto, priemonės užmaskuojamos. Šitaip padaroma, kad žmogus suprastų arba jaustų persekiojimą, bet negalėtų niekam to įrodyti. Jeigu krei-

piasi pagalbos, gauna diagnozę. Nes, aiškinama, jeigu „nieko nėra“, o tu matai, vadinasi vaidenasi. Bet vaidenimasis yra psichikos sutrikimas, kurį reikia gydyti ir t.t. Kas toliau seka įsivaizduoti nesunku... Galiu patarti tiek – rinkti informaciją ir niekur nesikreipti, o į agentūrų terorizavimą nekreipti dėmesio. Laukimas geriausia, ką galima pasirinkti.

O ką reiškia rinkti informaciją iš šio straipsnio temos jau buvo galima suprasti, tai yra mentalizmas, nukreiptas prieš persekiojimą, kuris skirtas išaiškinti, kas iš tikro vyksta ir kas už to iš tikro stovi. Bet aiškintis geriausia tik savo galvoje.

2015-01-06, Kaišiadorys

7 | Tipų nustatymo priemonės

7.1 Apie šablonišką ir kūrybinę sąmonę

Ankstesniuose trejuose įrašuose, kuriuose rašiau apie „mentalizmą“, atskleidžiau reikalingą morfologinės ir skaitmeninės sąmonės teoriją ir susiejau jas su pagrindine psichožvalgybos ir valdymo priemone, kuri yra kalba. Ji pirmiausiai iš sąmonės ištraukia turinį, o antra, per efektorių sistemą leidžia sąmonei daryti poveikį. Mentalizmo pagrindinis tikslas – ištraukti žmogaus sudėtingą reprezentacijos struktūrą, kuri apima atmintis, vaizduotes ir mąstymus, surištus su sensoriumo atskirais objektais arba su sensoriumu kaip visuma. Šita reprezentacija pasąmonėje užkoduota kaip asociatyvinė holograma, kurios fragmentų sujungimas formuoja vaizdinius ir sudėtingas minties formas.

Yra dvi kognityvinio turinio formų rūšys: struktūrinė, kuri visa yra atmintyje, atsidūrusi čia per patirties kaupimo arba mokymosi procesą; ir kūrybinė, tai yra, peržengianti tik primityvaus atkartojimo rėmus ir pasakanti ką nors naujo, originalaus arba unikalaus. Pirmiausiai tai paties žmogaus sukurta arba iš tekstų išmokta teorija. Pavyzdžiui, visų elektrodinamikos specialistų teorinis mąstymas yra vienodas arba šabloniškas, nes jie nieko nekuria, tik išmoka kas jau sukurta kitų ir visą gyvenimą kartoja tą patį, nes teorija yra vienoda visiems šios rū-

šies specialistams ir susipažinus su šia laisvai prieinama sistema, galima suprasti, ką jos rėmuose mąsto visi planetos fizikai. Žinoma, kažkada būna pradžia, susijusi su vieno žmogaus atradimu arba priklausanti nuo kolektyvinio kūrybinio darbo. Ta pradžia yra įvykis, vadinamas mokslo revoliucija arba proveržiu, kurį numatyti sunku.

Originalumas būna ne būtinai mokslinis, kažką naują bando sukurti visų pirma menininkai, kuriems originalumas ir kūrybiškumas yra pagrindinis meninės vertės kriterijus. Tačiau menas yra kultūrinis originalumas, o mentalistui dažniausiai tenka susidurti su buitiniu arba darbo sferoje atsirandančiu originaliu nestandartiniu mąstymu, kurį tenka modeliuoti. Tai reikalinga lyderiams, vadovams, atveriantiems naujus horizontus, veiklos sferas arba paslaugas bei gaminius. Šiais atvejais standartinių schemų kartojimas ir kūrybingas vadovavimas – skirtingi dalykai.

Tad ekspertus ir srities profesionalus suprasti ir numatyti paprasta, o kultūriniai arba moksliniai menininkai būna sunkiau nuspėjami, nors tai nereiškia, kad jų mąstyme nėra šabloniškumo ir rutinos. Iš specialių mokyklų išėję menininkai ir kūrėjai dažnai žino filosofines ir estetines meno teorijas, susipažinę su istorine raida, gali išvardinti labiausiai pasižymėjusius atstovus ir t.t. Visa tai numatyti irgi nėra labai sunku. Nes tai yra šabloniškas, stereotipinis į atmintis įsirašęs turinys. Taigi norint būti mentalistu reikia daug patirties, žinių, erudicijos, psichologijos, pasaulio ir visuomenės, kuriame gyvename duomenų. Tada galima matyti visą žmogų, vertinti jo gebėjimus, charakterio savybes ir galų gale matyti šabloniškas mintis bei spėti tai, kas tokioje sąmonėje gali atsirasti nestandartiško arba originalaus.

Mentalisto darbo patikimumas ir sėkmė priklauso nuo konkretaus atvejo: ar žmogus pažįstamas, ar ne; jeigu pažįstamas – kiek laiko buvo galima užsiimti psichožvalgyba ir t.t. Pirma kartą susidūrus vertinama išvaizda, kaip antropologinės metrikos objektas, maniera ir kūno kalba; kokie šnekos pirmi įspūdžiai, protas; taipogi – apranga arba „daiktai“, iš kurių galima spręsti apie žmogaus statusą. Pagal statusą galima

bandyti ištraukti šabloniškas schemas, kurios nuspėtų statusą charakterizuoja. Šablonas yra šalis, vietovė kurioje žmogus gimė ir užaugo; po to giminė, seneliai, tėvai, broliai ir seserys; taip pat, intelektualinei raidai svarbu progimnazija ir gimnazija, kuriose mokėsi bei mokymosi rezultatai; taip pat, ar turi universitetinį išsilavinimą, kokia konkrečiai specialybė; darboviečių sąrašas ir t.t. Per šias sistemas praeina visi žmonės – nes nei vienas žmogus neatsiranda tuščioje vietoje arba vakuume.

Informacija gali būti tvarkoma lokalizuojant konkrečiose planetos vietose, fiksuojant tų vietų kitimą ir įprasto judėjimo spindulį (pavyzdžiui, ar keliauja po kitas šalis, pasaulį ar ne). Ir chronologiškai, pvz., ar chronologija yra optimali ir standartinė, be jokių baltų dėmių, pertraukimų ar neproporcingo išdėstymo, tarkime jeigu universitetą baigė keliais metais vėliau, nei yra standartas (standartas yra bakalaurs nuo 18 iki 22, magistras nuo 22 iki 24 ir doktorantūra nuo 24 iki 28). 28 metų amžiaus mokslų daktarai yra sisteminis standartas. Tai svarbu todėl, kad žinant šiuos aspektus galima spėti, koks buvo žmogaus sensoriumo turinys nuo 7 iki 18 (progimnazija ir gimnazija), nuo 18 iki 28 metų (technikumas, kolegija, universitetas) ir t.t. Nes šitas turinys formuoja visą kognityvinę smegenų žievę, pirmiausiai atminti (semantinę ir vaizdinę), kurios pagrindas yra gyvenimo biografija, kuri sudaro labai svarbų žmogaus tapatybės komponentą.

Kitas svarbus momentas yra šeima, t. y. žmogus yra vedęs (tekėjusi) ar ne. Taip pat ar turi vaikų ir kiek. Šeima irgi labai stipriai veikia žmogaus tapatybę ir turi žmogaus gyvenimo suvaržymo ir sukaustymo poveikį, arba kitaip sakant, gerokai sumažina žmogaus „laisvės laipsnių“ skaičių. Tokie žmonės dažniausiai yra sistemos žmonės ir be pagrindinės specialybės, savo darbo vietoje ir už jos ribų, dirba agentūrinį informatoriaus arba slapto bendradarbio darbą, kuriuo naudojasi VSD arba prokuratūra, organizuojanti kriminalinių žvalgybų procesus. Šis momentas taip pat yra labai svarbus, nes be viešo darbo ir be viešos biografijos žmogus dažnai turi ir slaptą gyvenimą, kuris paprastai

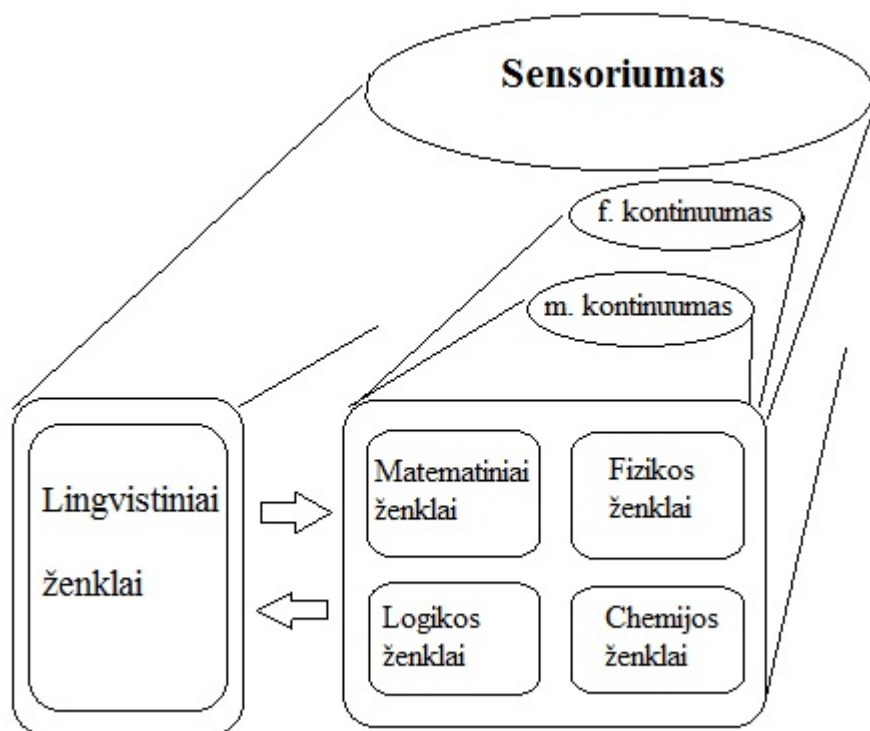
būna susijęs su slaptomis valstybės organizacijos sistemomis. Tokia psichožvalgyba būna ypač vertinga.

Neturint galimybės tiesiogiai pasižiūrėti į atmintį – tai gali padaryti natūralus arba psichotroninis telepatas – turinį išvelgti galima žinant koks pasaulis įsispaudė į sąmonę (nes pasaulis visiems yra vienas). Taip pat turinį galima „išimti“ naudojant kalbą. Kuo mažiau pažįstamas žmogus, tuo mentalisto darbas sunkesnis, bendraujant ilgiau – mentalizmas įgauna vis aiškesnę ir konkretesnę formą. Tai pagrįsta jau anksčiau įvardintomis stereotipizacijomis, kurios, žinant pasaulio ir visuomenės sandarą, nesunkiai nustatomos. Be to, šios stereotipizacijos turi savo lingvistinę struktūrą ir kalbą, ir šitoks išprusimas lengvina psichožvalgybos darbą.

7.2 Psichologinės tipizacijos pavyzdžiai

7.2.1 Mokslininkas

Kiekvieno mokslininko pagrindinis tikslas – paaiškinti pasaulį valdančius dėsnius, nes dėsnius žinant, galima sukurti pasaulio valdymo priemones. Mokslininko, ypač fiziko, tipas apibūdinamas tokiu pačiu kognityvinio pasaulio turiniu, kokį aprašiau pirmame skirsnyje. Mąstymas yra šabloniškas ir išmokstamasis, į kurį įeina aprobuoti modeliai. Fiziokoje tai, pavyzdžiui, yra pagrindinis Standartinis modelis, aprašantis kvantinių dalelių mokslą ir kvantinę lauko teoriją. Iš kvantų, kurie laikomi harmoniniais osciliatoriais, sudaryta visa realybės įvairovė. Tai iki tam tikro amžiaus, dažniausiai iki žmogus gauna mokslų daktaro mokslinį laipsnį, visiems standartinė žinių sistema. Šiose teorijose jokios fantazijos neleidžiamos. Visi priversti laikytis šablono. O hipotezės ir nauji postulatai turi būti įrodyti ir patvirtinti kitų mokslininkų. Tad standartizavimas arba tipizacija yra labai būdinga ir moksliniam mąstymui. Nors kita vertus propaguojamas ir originalumas arba ino-

7.1 pav.: Tikslioji ir netikslioji filologija

vatoriškumas. Bet jis turi būti ne bet koks, o pagrįstas.

Imant matematiko ir fiziko tipą, kurie sumodeliuoti “7.1” schemoje, matome kad šablonas yra pagrįstas orientacija į sensoriumą. Tai yra empirinis pasaulis, kurio reiškiniai tyrinėjami. Tada žmogus savos sąmonėje surinkęs duomenis atsitraukia iš išorės į vidų ir savybes perkelia į fizinį kontinuumą, kuris vaizduotėje pateikia schematizuotą pasaulio modelį (pavyzdžiai iš atvaizdų galima sumodeliuoti planetos vaizdą su reljefo elementais ir sieti jį su įvairių rūšių turiniu). Tai viena dalis. Toliau yra matematinis kontinuumas, kuriame konstruojamos algebrinės ir geometrinės struktūros. Šis konstravimas fundamentaliame lygyje pagrįstas veiksmų, kuriuos žmogaus kūnas gali atlikti pasau-

lyje, kopijos vaizduotėje. Matematikoje jie paverčiami operacijomis. Pvz., „daiktai“ yra elementai, o vyksmai – operacijos su šiais elementais (daiktavardis plius veiksmažodis). Pavyzdžiui, integralo ženklas yra operatorius, kuris parodo ką daryti su funkcijomis, kad būtų apskaičiuotas algebrinių funkcijų sumavimo veiksmas.

Sukūrus šias pagrindines sritis – fizinių ir matematinį kontinuumą – galima atlikti jų sintezę pirmiausiai mąstyme ir vaizduotėje turint išbaigtus fizinius ir matematinius modelius. Tada atliekama dar aukštesnio lygio sintezė ir šis modelis siejamas su sensoriumu, kuriame tikrinamas atitikimas tarp teorijos ir realybės, t. y. renkami eksperimentiniai duomenys grįžtamajam ryšiui.

Mokslininkas dirba dvejose vietose: skaitykloje ir laboratorijoje. Tai, ką išmoksta skaitykloje yra teorinė dalis, kurią įsisavinti gali kiekvienas žmogus, ypač šiuolaikinėje informacinėje visuomenėje, kurioje prieinama bet kokia mokslinė informacija. Susipažinus su tokiais pačiomis žinių sistemomis galima, pavyzdžiui, numanyti, ką jis mąstys apie antrą termodinamikos dėsnį, nes jis negali būti kitoks, nei nustatytas. Tai ir yra stereotipizacija, būdinga visoms gyvenimo sritims. Tačiau kaip jau rašiau – tai ne viskas, nes mokslininkai turi išlaisvintą, atblokuotą asociatyvinę hologramą ir į galvą ateina tai, kas gali atrodyti kaip originalios idėjos; nors iš karto reikia tikrinti ar jos iš tikro originalios, nes pasaulis ir kalba riboti, ir yra daug šansų, kad lingvistinė konstrukcija jau buvo kažkieno pavartota. Kuo daugiau laiko praeina, tuo originalios lingvistinės konstrukcijos darosi mažiau tikėtinos.

Laboratorijos mokslininkams yra tos vietos, kur bandoma sukurti ką nors naujo, ką žinoti ar numatyti yra sudėtinga. Tačiau šį pradinį darbą padarius, idėja tampa žinių vienetu, kuris savo įtaką daro iš atminties išskleidimo struktūrų moksliniame mąstyme.

Taigi mokslininką apibūdina standartinė gyvenimo biografija, kurią jau aprašiau. Antropo- ir psicho-metrijos duomenys (intelektas, žinios). Sociometrijos elementai, apibrėžiantys žmogaus statusą vals-

tybės organizacijoje. Viešas ir tiesioginis darbas. Ir, galų gale, slapas gyvenimas ir paslaptys – slaptos draugijos (masonai), klubai ir organizacijos. T.p. neviešinami projektai, apsaugoti organizacijos (nebūtinai teisėti eksperimentai) ir t.t. Taip pat aktualus charakteris, kuris atspindi požiūrį į save ir šio požiūrio santykis su kitų žmonių statuso vertinimu, lyginant su savimi kaip atskaitos tašku.

Ir paskutinis dalykas yra tas, kad šis statusas leidžia turėti savo psichožvalgybos sistemą, pagrįstą duomenų bazių informaciją, kurią naudoja tikrindami su savo gyvenimu susijusius žmones ir renka apie juos informaciją.

Mokslininko pagrindinis darbas yra tikrovės pažinimas, ir jis vertinamas pagal sugebėjimą originaliai aiškinti pasaulį ir organizuoti studijavimo arba laboratorinių eksperimentų mokslinį darbą. Kad galėtų organizuoti pažinimo procesą, į kurį įeina ir kiti mokslininkai bei įstaigos, turi labai gerai išmanyti visas paminėtas subtilybes ir turėti lyderio sugebėjimų.

7.2.2 Prezidentas (politikas)

Prezidento postas yra socialinis vaidmuo, kuris geriausiai apibūdinamas kaip lyderystė ir organizavimas. Lyderystei reikalingi tam tikri sugebėjimai, kuriuos galima apibendrinti kaip aukštesnis už vidurkį protas, moralinės savybės ir autoritetas. Tai yra vieno tipo lyderystė. Kito tipo būtų pagrįsta baime, jėga ir klasta. Tai yra lyderis, išlaikantis valdžią blogio priemonėmis. Būna įvairių situacijų ir norint, kad lydėtų sėkmė, reikia prie jų prisitaikyti. Bet kita vertus daugelį situacijų sukuria pats lyderis.

Pirmas tipas labiau būdingas šiuolaikinėje visuomenėje, kurioje naudojami rinkimai ir neigiamos savybės žmones atstumia ir tokios natūros išfiltruojamos. Antro tipo yra senoviniai arba šių laikų diktatoriai, kurie renkami iš baimės arba klastojant rezultatus, arba iš viso nerenkami ir šį vaidmenį atlieka neribojami kadencijų, kol atsiranda

stipresni ir seną diktatūrą nuverčia.

Kita savybė, kuri nebūtinai priklauso nuo lyderio tipo yra organizavimo sugebėjimai. Prezidentui nebūtina mokėti kokią nors specialybę, nors šiuolaikiniame pasaulyje tai tipišką atvejį, nes specialiai prezidento specialybės nėra ir žmonės ateina iš kitų privačių arba valstybinių sričių.

Tačiau jis turi išmanyti visus mokslus bent bakalauro lygyje, nes neturint jokio supratimo, net ekspertai ir patarėjai negali normaliai patarti. O dar tiksliau žemesnio nei šis lygis prezidentas greičiausiai būtų manipuluojamas aplinkos ir vargu ar sugebėtų valdyti. Tad reikia supratimo ir moksluose, ekonomikoje, finansuose ir versle, kultūroje, sociologijoje. O kad galėtų dirbti pakankamame kultūriniame lygyje – reikia išprusimo politologijoje, akademinėje filosofijoje ir t.t.

Prezidentas atsako už vyriausybę, už teismus, už prokuratūrą ir policiją, už kariuomenę, už žvalgybą ir kontržvalgybą, už užsienio politiką ir diplomatinę tarnybą. Vidaus reikaluose aktualiausia yra teisėsaugos sritis, nes turi kontroliuoti finansines ir politines grupuotes, kovoti prieš korupciją, išlaidavimą ir grobstymus, o visa tai vyksta per prokuratūrą, finansinių tyrimų agentūras ir t.t. Kai teisėsauga nedirba savo darbo, nes nusikaltėlių mafijos suaugusios su valdžia, valstybėje įsigali teisinė savivalė bei nihilizmas ir tai atstumia visuomenę, kuri nesutinka rinkti tokių žmonių į valdžią. O prezidentai matydami, kad valdžią praras ir ją pasiims kiti – linkę kurti nesąžiningą rinkimų sistemą arba iš viso jos atsisakyti ir tapti diktatoriais.

Prezidentas turi įvairiais aspektais išmanyti filosofinę, politologinę ir sociologinę valstybės teoriją. :Kokie galimi pagrindiniai tipai, kokia tipų istorinė raida ir pagrindiniai pavyzdžiai. Toliau kokie galimi plusai ir minusai. Turėti supratimą apie organizatoriaus vaidmenį ir gebėti kalbėtis su įvairiais žmonėmis, kilusiais iš skirtingų aplinkų: partijų, verslo, mokslo ir darbo. Taip pat turi suvokti, kodėl geriau organizuotos formos nei neorganizuotos; valdomos formos už nevaldomas; vienos politinės ideologijos, nei kitos. Ir pagal vadybos principus

turėti galvoje „viziją, misiją ir tikslus“, strateginį planą, orientuojantis pagal artimesnę ar tolimesnę aplinką. Žinoti, kada reikia reformų, kada reikia saugoti pasiteisinusias formas. Kaip skatinti stiprėjimą, augimą ir pažangą, vis geresnę gyvenimo kokybę.

Tad tampa aišku, kaip turi būti vertinamos galimybės. Pirmiausiai, mokėti natūraliai šnekėtis su visais žmonėmis, be vaidybos ir spektaklio. Kai per daug vietos užima imidžo formavimas, tai yra požymis, kad yra daug dalykų, kuriuos reikia slėpti ir per mažai ką parodyti. Tada tikrą žmogų pakeičia vaidyba, spektakliai, apgaulė ir ritualizuoti veiksmai, kurie atliekami mechanškai ir kuriems nereikia jokių sugebėjimų. Pvz., perskaityti metinį pranešimą parašytą kalbų rašytojo. Taip pat turi sugebėti matyti mokslo perspektyvą, verslo perspektyvą, visuomenės perspektyvą, žmogaus perspektyvą, ir viską organizacijoje harmoningai išdėlioti, – pirmiausia per įstatymus, ar, jei turi susitarimų su vyriausybe, per biudžeto formavimą.

Pagrindinis klausimas yra valstybės reprezentacija užsienyje, gebėjimas formuoti santykius aukštame tarpvalstybiniame lygyje. O vertinimo kriterijai paprasti, kiek vyksta tarptautinių renginių savo šalyje, kiek kviečia dalyvauti į užsienio renginius. Kiek yra abipusių vizitų ir kas juose susitariama, kiek ir kokių sutarčių per kadenciją pasirašyta. Mano manymu, pagrindinis kriterijus yra tarptautinių sutarčių skaičius ir kokia reali jų nauda. Tai įvairios bendradarbiavimo, investicijų, karinės, kultūrinės sutartys ir t.t.–

Kokios visa tai grindžiančios morfologinės ar skaitmeninės sąmonės formos – nesikartosiu, nes tai aprašiau antroje ir trečioje dalyje. Kad galėtum modeliuoti prezidento sąmonę, reikia sugebėti aprėpti labai plačią perspektyvą, kam reikia gyvenimo patirties ir daug informacijos. Informacija yra pagrindas, nes visi duomenys gaunami iš jos. Ir anksčiau ji buvo pagrindinė problema, kurią mūsų laikais išsprendė informacinės technologijos informacinėje ir žinių visuomenėje. Visa ši aplinka palengvina įsikūnijimo procesą. Ir, be abejo, tokia psichozvalgyba būna labai įdomi ir negana to – naudinga, nes žinai kokius

pasirinkimus daryti rinkimų metu, nes padeda vertinti kandidatus ir jų darbo pasiekimus.

7.2.3 Darbininkas

Darbininkui intelekto reikalavimai yra mažiausi, nes jam reikia išmanyti tik vieną labai siaurą sritį. Žinios turi būti laikomos atmintyje, taip pat reikalingi specialūs įgūdžiai ir meistriškumas. Įsivaizduojama, kad darbininkas turi dirbti daug, kokybiškai ir nereikalauti didesnio atlyginimo (tai yra verslininkų svajonė). Žinoma, ir darbininkai yra įvairūs, ir reikalavimai jiems gali būti ir sudėtingesni, ir paprastesni. Taip pat – atsakomybė, pavyzdžiui, lėktuvų pilotams, traukinių mašinistams ar laivų kapitonams. Arba pavyzdžiu imant paprastus mechanikus, statybininkus, kurie turi žinoti sandarą, veikimo principus, arba skaityti brėžinius ir žinoti koks yra projekto pavertimo konkrečiu statiniu procesas. Tai gali būti paprasti mūrininkai arba aukštesnio rango statybų inžinieriai, kam reikia jau aukštojo techninio išsilavinimo, bet specialybė labai artima darbininko specialybei, tik žinios platesnė ir gilesnė.

Patyręs meistras gerai išmano darbo procesą, sugeba jį tinkamai organizuoti ir net prižiūrėti kitus žmones, pagalbinius, pameistrius ir mokinius. Šitoks darbininkas savo karjerą gali pratęsti nuo meistro iki kokio cecho viršininko, kai žmogus geba organizuoti darbo procesą didesnėje įmonėje, kurioje dirba daugiau žmonių.

Toks gyvenimas būtų idealus, tačiau tai gana retas atvejis. Nes ekonomika silpna ir gali būti nepakankamai darbo vietų. Todėl jeigu neranda darbo – ne jo kaltė. Kad jį rastų – turi būti sukurtos papildomos darbo vietos. Toliau, problema ta, kad atlyginimas mažas, mokesčiai ir pragyvenimas brangus ir niekam daugiau pinigų nelieka, o kartais net pritrūksta. Taip pat dažnos priklausomybių problemos, kurios priklauso nuo psichosocialinės inžinerijos ir sukeliamos naudojant psichotroninį valdymą. Priklausomybės žemiausiai klasei sukuriamos

dirbtinai, bet žmonės nesupranta savo problemų tikrų priežasčių ir kaltininkų. Kadangi darbininkas gyvena su lobotomija, atsiranda įvairios psichologinės problemos, dėl kurių kyla konfliktai ir santykiai tampa sudėtingesniais nei turėtų būti. Taip pat jeigu priklauso agentūrinių zombių kastai, turi vykdyti visus įsakymus, net tokius, kurie ant kortos pastato visą žmogaus gyvenimą. Jeigu dirbamas sunkus fizinis darbas, arba pamainomis, taip pat viršvalandžiai, savaitgaliais – gyvenimo džiaugsmams laiko net stiprioje ekonomikoje lieka mažai. Todėl jie dažnai būna nepatenkinti esama padėtimi ir turi ieškoti įvairių išeičių – daryti karjerą, ką nors naujo organizuoti su kitais darbininkais ir t.t. Jeigu darbininkas su lobotomija, pasitobulinti ar pakeisti specialybę gali būti sudėtinga.

Tad dauguma darbininkų kovoja dėl didesnių pajamų, kurių reikia išlaikyti šeimą ir pragyvenimui, ieško geresnio darbo, arba „daugiau dirba“ (nes sakoma, kad norint daugiau uždirbti reikia reikalauti ne geresnių atlyginimų, bet dar daugiau dirbti (24 val. per parą)). Vienu žodžiu, darbininkai yra išnaudojami verslininkų, kuriuos jie laiko darbo jėga, o verslininkus ir darbininkus išnaudoja valstybės organizacija, užkraudami maksimalią mokesčių naštą. Gera darbininkui gyventi dažniausiai neleidžiama, jie eksploatuojami ir lėtai naikinami.

Tad mentalistui užtenka suvokti, kad visi darbininkai ateina iš standartinės sistemos, tik šiek tiek „prastesnės“ prabos. Ir jo gyvenimą apibūdina karjera pagal įgytą specialybę, kuriai reikia specialių teorinių žinių ir praktinių įgūdžių; t.p. sugebėti organizuoti savo darbo procesą, valdant įrengimus, arba juos prižiūrėti, jeigu reikia – suremontuojant.

7.2.4 Apibendrinimas

Kiekvieno žmogaus galimybės yra pakankamai didelės, ir dauguma žmonių sugebėtų būti bet kuo. Tačiau valstybės organizacijoje jie laikomi tik eksploatuojama žaliava. Tai reiškia, kad ardamos tiek psichinės, tiek socialinės struktūros, kad iš natūralių žmonių asociacijų

juos būtų galima išrauti ir pastatyti į suplanuotą organizacijos vietą. Tai vadinama psichosocialine inžinerija. Tokie sprendimai priklauso nuo tėvų socialinio statuso ir žmogaus psichologinių ir antropologinių metrikų. Žmogus pirmiausiai vertinamas išoriškai ir pagal išorinį elgesį. Mąstoma ką iš jo galima padaryti ir kam pritaikyti. Tai reiškia, kad nuo paties žmogaus pasirinkimo – mažai kas priklauso. Nes šis procesas vyksta valdant protą. Tad ne kuriamos uždaros švietimo kastos pagal turtą ir statusą, bet lobotomiškai padaroma, kad žmogus neišminktų teorijos, negalėtų aukštais balais išlaikyti egzaminų ir sėkmingai „konkuruoti“ dėl prestižinių vietų organizacijose ir sistemos struktūrose.

Su geresnėmis „metrikomis“ tampa mokslininkais ir organizuoja tyrimų, eksperimentų arba pažinimo procesus. Taip pat priimami į uždaras politikų, diplomatų ir valdininkų kastas, kuriose atlieka lyderių, vadovų ir organizatorių vaidmenį. Taip pat, leidžiama užsiimti pelningais verslais, kuriuos kontroliuoja mafijos, sudarytos iš įaugusių į vienas kitą valdžios-verslo-nusikaltėlių sistemos bei establishment'o struktūrų. Šitų tipų gyvenimo kelias būna labai panašus ir visi procesai, vyksmai ir įvykiai ištinka ant žemės rutulio paviršiaus ir, be abejo, kiekvieno žmogaus galvoje. Kas vyksta išorėje kontroliuoja agentūra, o kas galvoje – psichotroninė žvalgyba. Ji gali būti klasikinis mentalizmas arba technologinės telepatijos priemonės, kurios surenka visus kognityvinius ir motorinius faktus pačioje žmogaus sąmonėje. Darbas palengvinamas dėl to, kad valstybė veikia kaip mašina, kurios sandara yra žinoma, o kiekviena sąmonė yra tik viena kuri šios mašinos vidinė funkcija. Jeigu tai yra visas turinys, tai suprantant mašinos „paslaptį“, galima sumodeliuoti visų funkcijų „gyvenimą“ mašinos viduje.

Ir, aišku, mašinoje įvyksta įvykiai, tačiau mechaninėje sistemoje teigiamų įvykių dažniausiai nebūna. Paprastai tai sutrikimai ir gedimai. Juos reikia žinoti, mokėti su jais elgtis. Pozityvus iškritimas iš rėmų būna kaip stebuklas, gyvenime įvykstantis labai retai – ir pasaulyje, ir galvoje.

2014-05-03, Kaišiadorys

8 | Filologinių diversantų metodai

8.1 Neurolingvistinis programavimas

Greičiausiai visi yra girdėję žmogaus sąmonės valdymo metodiką, vadinamą „neurolingvistiniu programavimu“. Žodis „neuro“ nurodo į smegenis, „lingvistinis“ į kalbos sistemą, o „programavimas“ į psichologinį poveikį. Šio metodo esmė ta, kad smegenims daromas poveikis su kalba: specialiai parinktais žodžiais, frazėmis, sakiniais ir tekstais. Šis poveikis nėra pagrįstas kokiu nors labai sudėtingu mokslu; jis sukeliamas naudojant įgimtas ir įgytas, su kalbos formomis susijusias psichologijas. Kadangi didelė dalis žmonių iš tikro taip valdomi, galima daryti išvadą, kad planetoje normalių (kaip aš suprantu laisvų) yra ganėtinai nedidelis procentas. Tačiau normaliu tapti įmanoma, bet pirmiausiai reikia perprasti paprastus neurolingvistinio programavimo poveikius, kad nuo jų nepriklausytų jokie tavo sprendimai.

Panagrinėkime tokius reiškinius: žodis kaip neuronų elektrinio sužadavimo vieta smegenyse; reikalingų sužadinių per žodžius surinkimas; žodinių sužadinių junginio projekcija į kitas nelingvistines smegenų zonas (emocijų, minčių, veiksmų); dėmesio paslinkimas, kai savaiminis ar sukeltas sužadimas neturi reikalingo turinio, tačiau yra greta jo ir specialiu poveikiu gali būti perkeltas į norimą vietą. Imant

redukcionistines materialias smegenis, žodis jose atsiranda kaip elektrinis aktyvumas tam tikrame neuronų mazge. Kad toks žodis atsirastų, turi būti labai ilgą laiką, beveik nuo gimimo, naudojamas lingvistinis dresiravimas, kuris iškraipo pasaulio suvokimą pagal valdžios poreikius tam, kad šitaip paruoštą suaugusį žmogų būtų galima valdyti veikiant neuronų aktyvumą (veiksmo potencialų sukėlimas). Tad šis principas pagrįstas įdėtaisiais žodžiais, vadinamais efektoriais.

Turint šitaip paruoštą žmogų, jį galima įvairiai programuoti – tiek destruktiviai, tiek konstruktyvia kryptimi. Tam reikia sužadinti reikalingus efektorių derinius ir pasiekti, kad šis sužadinimas be filtravimo ar stabdymo pereitų į kitų būsenų neuronus. Tai gali būti projekcijos į emocijų ir jausmų sritis, į kognityvinius mazgus, juose iššaukiant reakcijas, ir svarbiausia – į veiksmų tvarkymo neuronų tinklus. Pavyzdžiui tam, kad žmogus priimtų motorinį sprendimą, pagrįstą sukeltosiomis emocijomis būsenomis.

Terorizuojant žmogų pirmiausiai ieškoma būdų kaip sukelti pamatinės užvaldymo emocijas: baimę, kaltės jausmą arba gėdos jausmą, jais bandant stimuliuoti reakcijas kaip motorinius sprendimus arba veiksmus siekiant juos suparalyžiuoti. Galima pateikti pavyzdį, kaip suparalyžiuojamas motorinis jausmas, naudojant iš anksto sukurtą vidinę ir išorinę aplinką. Yra daug žmogų žeminančių arba žeidžiančių žodžių, kuriais galima jį terorizuoti ir provokuoti. Tie žodžiai yra efektoriai, kurie dažnai iššaukia fizinio jėgos atsakymo motorinį sprendimą. Tačiau šis atsakymas socialinėje aplinkoje yra „neteisėtas“ ir už jį gresia bausmės. Bausmių efektorių sistema turi sukelti baimės jausmą ir stabdyti atsakymą. Ir šita išderinanti situacija labai dažnai naudojama tam, kad būtų sukeltas atsakymo psichologinis paralyžius, kai sukuriamą tyčia išprovokuota motorinė būsena, kuri paskui suparalyžiuojama baimė atsakyti fizine jėga, nes už tai gresia dar didesnės jėgos panaudojimas (iki gyvenimo sužlugdymo). Jeigu žmogus silpnas ir susaistytas, jis dažniausiai bijo.

Šitaip žmogus uždaromas į kalbinę matricą, kuri neleidžia norma-

liai ir blaiviai mąstyti, duoti deramus atsakymus, vietoj to veikiant emociškai arba vadovaujantis į galvą įkaltais refleksais. Visiškai laisvas žmogus savo galvoje neturi jokių efektorių ir jo su kalbine matrica valdyti neįmanoma. Tuo tarpu, jeigu tuo pagrįsta kokios nors žmonių grupės kalba, tai yra požymis, kad jie išauginti nenormaliomis sąlygomis ir jų smegenys suformuotos taip, kad juos būtų galima valdyti kaip kokius robotus arba ideologinius zombius. Tokie žmonės, jeigu jie nori išsilaivinti, turi susikurti apsauginę sieną, kuri leistų neutralizuoti automatinį efektorių veikimą ir jis būtų kuo labiau kontroliuojamas žmogaus sąmonės.

Šitas teorijas žinantis mentalistas pirmiausiai aiškinasi kertines sąmonės sąvokas (koks garsinis arba ženklinis turinys rezonuoja su tam tikromis smegenų sritimis) ir tada kuria subtilių efektorių sistemą, kad kitą žmogų skatintų kam nors arba nuo ko nors atbaidytų.

8.2 Psichologinis atsakas psichotroniniam terorizavimui

Kad atsilaikytum prieš vidinį telepatinį terorą, reikia beveik plieninės valios. Kad ją įgytum, turi išjungti visas emocijas ir visas diversines kalbos struktūras, kurios kaip virusas įrašytos į smegenis. Šis virusas laukia signalo – ištarto arba perskaityto žodžio – ir signalą atpažinus, pradeda veikti. Tiesia projekcijas į kitus neuronų tinklus ir siekia juos užnuodyti teroristiniais nuodais, kurie persisunkę į sąmonę, sukelia priklausomybės jausmą nuo išgamų kalbos formų, kurios vienu metu ir provokuoja, ir bando sukaustyti. Šis metodas yra kalbinio kalėjimo matrica.

Šitaip su neurolingvistiniu programavimu siekiama sukelti kaltės ir gėdos jausmą, kuriuos pavykus implantuoti, siekiama sukelti baimę ir išprovokuoti motorinį sprendimą, palankų išgamoms. Vienas bū-

das yra BK sąvokų naudojimas, siekiant jas prisiūti smegenų vidinėms būsenoms. Tai yra, su montažo programomis viduje sumontuoja nusikaltimo jausmo būseną ir gąsdina iš BK atsivilktais sąvokomis, su kuriomis žmogus daromas nusikaltėliu. Šios sąvokos yra pagrindinis spec. tarnybų naudojamas gąsdinimo metodas. Žmogui pastimulavus tam tikrus žievės plotus, instaliuojama kaltės būseną, su montažu suformuojamas turinys, ir tada visai agentūrai paskelbiama, kad turi „įrodymus“ ir galima pradėti atviro agentūrinio teroro operaciją.

Šiai operacijai bandoma sukurti savilegitimacijos (leidimo išdavimo sau pačiam) jausmą, kuris irgi turi savo efektorius, tik šie ne kausto veiksmus, atsakymus, bausmes ir t.t., bet juos leidžia. Nors, aišku, šis leidimas iš esmės yra duodamas sau pačiam, svarbu tik tai, kad vidinės būsenos būtų išdėliotos taip, kad nei vienoje vietoje, nekiltų stabdymo sužadınimas: nestabdo nei tikrovė, nes ji pakeičiama pagal poreikius, nestabdo protas, nes jis visas išverstas į vieną pusę, yra užblokuoti jausmai ir emocijos, ir prievarta, smurtas, sadizmas neatrodo koktus. Agentūra visus šiuos blokus pašalina smegenų krušimu sau patiems, arba autogenine treniruote. Ir patys sau leidžia veikti. Aišku, sukeldami viso pasaulio halkionišką juoką.

Kaip nuo viso to apsiginti? Ką daryti, kad sąmonės neužvaldytų šios kontrolės priemonės? Pirmiausiai reikia suvokti, kad ši sistema pagrįsta neurolingvistinio terorizavimo efektorių principais, kurie yra kvantinė struktūra, kurią sužadina išorinis žodinis poveikis. Tad reikia ištyrinėti savo kalbos ir psichologijos struktūras, kad galėtum jas atskirti nuo savęs, ir suprastum, kad tai įsibrovėlių, okupantų į sąmonę įstatyti trojanai, laukiantys kol koks nors išsigimėlis pabandys jį suaktyvinti ir tave neutralizuoti. Didžiausia nuostaba būna tada, kai tokie žmogystos pamato, kad visi valdžios primetimo instrumentai ir filologiniai svertai – sunaikinti ir žmogui neįmanoma padaryti jokio psichologinio poveikio.

Jeigu šių efektorių iš karto neutralizuoti nepavyksta, tai reikia pasirūpinti, kad jie per veiksmo potencialų projekcijas neplistų į kitas

smegenų sritis, kurios atsakingos už kitas organizmo funkcijas: elgesį, mąstymą, atmintį, emocijas ir t.t. Toliau reikia neleisti valdyti dėmesio, kuris perkeliamas nuo viruso prie gretimų struktūrų, kurias siekiama atidaryti. O atidaryti pirmiausiai nori mąstymą ir atmintį, iš kurių traukiama informacija labiausiai domina agentūros žvalgybą.

Kad nepavyktų sukelti afekto būsenos, kurių metu siekiama išprovokuoti motorinius sprendimus, reikia matyti savo situacijos visumą ir turėti savo strateginį planą, kuris turi apibrėžti iš anksto paruoštus sprendimus įvairioms situacijoms. Net jeigu perp'ai šias mintis žino, tai nekeičia situacijos, svarbu, kad jų laikytumėsi ir veiktum tik iš anksto paruoštais ir saugiais metodais. Kiekvienas žmogus žino visą savo gyvenimą ir galutinis atsakas, kuris pasaulio valdovams yra žinomas, priklauso nuo tiesos, kurios pakeisti negali joks montažas ar turinio įdėjimas post factum, kad pakoreguotų situaciją operatyvinei operacijai naudinga linkme.

2014-05-09, Kaišiadorys

9 | Semantikos sąmokslas

9.1 Ženklas ir jausmelis

Didelė dalis komunikacijai naudojamų ženklų ne tik perduoda, bet ir išreiškia tam tikrą požiūrį į ją. Bendrai paėmus, tas požiūris gali būti teigiamas arba neigiamas. Šis konotacijos reiškinys atsiranda net pačiuose neutraliausiuose ir objektyviausiuose ženkluose, tokiuose kaip matematiniai. Skaičiai, ir kiti ženklai, semantiškai neutralūs ir nesusiję su jokių emociniu požiūriu; tačiau užtenka prisiminti skaičius naudojamus vertinimo skalėje ir ši mintis pasidaro aiški. Vienetas arba dvejetas – ne tik paprasti skaičiai, bet turi ir emocinį krūvį, kuris gali būti ryškesnis ir menkesnis. Konotacijos ryškumas priklauso nuo daugelio dalykų.

Vienetas arba dvejetas yra blogai, nes šie skaičiai – naudojami neigiamam įvertinimui. Šis pavyzdys su aritmetiniais parodo, iš kur ir kaip ženkle susiformuoja neigiamas arba teigiamas krūvis. Jis į ženklo semantiką perduodamas iš tos emocinės aplinkos, kurioje to ženklo ir jo prasmės buvo išmokta. Dvejetas, du, 2 – skaičius, išmoktas mokykloje, ir nurodo į neigiamą emocinę aplinką. Formuojantis šiam ženklui, atmintyje atsiranda negatyvus supratimas, kurį išgirdus patiriama emocinė įtaka. Kitaip sakant, ženklo prasmė, kaip emociją sukeliantis įspūdis, išreiškia tam tikrą požiūrį, kuris susiformuoja tada, kai emocija semantizuojama ir sujungiama su ženklo informacija.

Valdyti žmogų galima įvairiai, bet vienas iš tokių būdų yra sukelti teigiamas arba neigiamas emocijas. Nes žmogus siekia to, kas semantiškai teigiama ir vengia to, kas semantiškai neigiama. Tas pat ir su emocijomis: neigiamų emocijų vengiama, o teigiamų siekiama. Jeigu tokios emocijos semantizuotos ir užkoduotos žodžiuose, tai ir žodžiai savo socialinėje aplinkoje arba siekami, arba vengiami, rodant situacijas tokias, kurios asocijuotos su teigiamais žodžiais ir vengiant susijusių su neigiamais. Šis pavyzdys parodo, kad žodžiais, sukeliančiais emocijas, galima manipuliuoti žmogaus elgesiu, valdyti. Pavyzdžiui, kad žmonės nepavadintų tinginiu, stengiamasi daugiau dirbti arba kad nepavadintų kvailiu, stengiamasi kalbėti ir elgtis protingai ir t.t.

Pavadinus šiais žodžiais, galimos dvi reakcijos: 1) susigūžimas ir smūgių laukimas arba 2) aktyvus atsakymas su apsuktomis konotacijomis ir negatyviomis prasmėmis. Čia tas pat kaip muštynėse. Viskas priklauso nuo žmogaus statuso ir jėgos panaudojimo galimybių. Nes jėgos gali būti lygios arba nelygios. Pavyzdžiui, valdžiai atsakyti semantinė jėga vengiama, nes pagal socialines procedūras už tai gali grėsti susidorojimas, sukeliantis daug nemalonių emocinių išgyvenimų.

9.2 Semantika ir valdžia

Šitoks ženklų apdorojimas neatsiejamas nuo vertinimo sistemos. Nuo to priklauso kokie ženklai – negatyvinami ir kokie – pozityvinami. Pozityvinama tai, kas organizacijai arba visuomenei turi vertę ir negatyvinama tai kas žalinga arba nenaudinga. Pasirinkimas ir apsisprendimas priklauso nuo grupės tikslų ir vizijos, kokia turi būti socialinė tikrovė. Pavyzdžiui, pagrįsta kastomis, atskirtimi ir jėga; protu ir argumentais; arba moraliniais žmonių tarpusavio ryšiais visuomenėje.

Praktiškai visos vertinimo paradigmos paremtos tokiomis konotacijomis ir jos valdo būtent su tokiu semantizuotų emocinių situacijų „jausmeliu“. Įstatymų arba moralės principų pažeidėją, pavyzdžiui,

vadina nusikaltėliu. Šis žodis turi labai ryškų neigiamą atspalvį. Pagal aprašytas situacijas žodžio nusikaltėlis prasmė atsiranda iš socialinės aplinkos, kuri persekioja žmones, pažeidinėjančius įstatymus. Įdomu tai, kad ši negatyvi konotacija atsiranda, išmokstama, net tada, kai žmogus niekada nebuvo nusikaltėliu ir niekas jo nepersekiojo. Toks ženkle jausmelis susiformuoja vien iš supratimo, grasinimų, ir pavyzdžių, su kitais žmonėmis. Vaikas, po to paauglys ir suaugęs žino „kaip būna“.

Tokio žodžio panaudojimas priklauso nuo tikrovės. Ar žmogus iš tikro ką nors pažeidė, ar su juo, naudojant negatyvią semantiką, norima susidoroti. Yra galimybės duoti atsakymus, kai jėgos lygios ir jėgos nelygios. Bet kokių atvejų, kai žmogus susiduria su semantiniu puolimu, jis gali gintis arba bėgti. Pranašesnis ir lygus atsako jėga arba įrodymais, silpnesnis atsako argumentais ir protu, iškeliant tikrovės klausimą. Nes pasakyti galima bet ką, net tai, kas netikra. O žmonės nesiaiškina. Todėl, kad neturi galimybių ar todėl, kad tikrovė net nedomina, pvz., jeigu žmogus sistemoje laikomas „mažaverčiu“, o susidorojimą organizuoja koks nors sistemos „kietiakas“. Todėl įrodymo klausimas vis dar laikomas vertingu, visai iš šios situacijos nešalinamas.

Svarbiausia, kad jėgos žodžiai veiktų, turi būti išankstinis smegenų paruošimas. Kaip tai vyksta – jau rodžiau. Pirmiausiai, semantika formuojama pagal emocines situacijas, kurios perduodamos į žodžio struktūrą atmintyje, arba stengiantis žodžio kognityvines dalis pervesti į tą plotą, kur kaupiami negatyvūs žodžiai ir šiaip visokie „keiksmažodžiai“, kurių arsenalą kaip semantinės kovos priemonės turi sukaupęs kiekvienas žmogus. Šitai atliekama per socialinį paskatinimą arba baudimą naudojant emocinę įtaką. Emocijų centrai gali sukelti sąmonėje įvairias būsenas, kurios paprastai yra dvispalvės, baltos arba juodos, teigiamos arba neigiamos.

Kad suaugęs žmogus turėtų tokią vergo semantiką įkalta į galvą, vaikystė turi pereiti per ištisą kalbinio muštro ir dresiravimo sistemą. Ne veltui organizacijoje svarbų vaidmenį vaidina „auklėjimo“ sistema.

Švietimas, auklėjimas gali būti formalus ir neformalus. Formalus – per mokyklos discipliną, neformalus – per kultūrinę ir socialinę aplinką. Aišku, nereikia užmiršti, kad semantinė asmenybė nėra vien tik socialinis konstruktas, nes negatyvas ir pozityvas žmoguje (emocijos) – ne išmokstamos, bet užkoduotos genetiškai ir genai sudaro sąlygas formuoti įvairias emocines kalbos, ir ne tik kalbos, ženklų konotacijas.

9.3 Propaganda ir informacinis karas

Šią smegenų savybę plačiausiai išnaudoja propaganda, kurios pagrindas teigiamų ir neigiamų jėgos žodžių naudojimas. Viskas, kas teigiama sutraukiama į save, o viskas, kas neigiama – projektuojama į priešą. Arba kitu atveju, kai plaunamos smegenys, teigiamus ir neigiamus (skatinančius ir baudžiančius) žodžius naudoja vergų psichikos manipuliavimui. Propagandos pagrindinis su jėgos žodžiais siekiamas tikslas yra neapykantos/paniekos/patyčių organizavimas ir nukreipimas. Ir aukštinimo/garbinimo tikslinis organizavimas bei valdymas. Kaip sakiau, pozityvas projektuojamas į save, o negatyvas į priešą.

Atvira propaganda dažnai maskuojama; ir semantika valdoma netiesioginiais būdais, sukaupiant jėgos žodžius potekstėje, sumažinant proporcijas tarp neutralaus ir emocionalistinio teksto, kad reaguodamas į semantinę smūgį, žmogus turėtų „kontratakuoti“ tekste ir tai, kas jame yra neutralu arba teigiama, ir būtų galima visada turėti kabliuką, žmogų darant „amžinu durniumi“.

Neturintis galios žmogus tokiuose žaidimuose priverstas išlikti pasyvus. Su tokiu žmogumi valdžia elgiasi dviem būdais – arba emociškai naikina ir gniuždo, pvz., jeigu jaučia kosminę panieką ir neapykantą. Jeigu žmogus reikalingas, tada juo manipuluojama naudojant skatinimų ir baudimų sistemą. Toks žmogus reaguoti gali tik pasyviai, pavyzdžiui, tik savo elgesiu pritraukdamas tas emocines socialines situacijas, kurios sukelia valdžiai teigiamas konotacijas. Gniuždomas

pasyvus žmogus, gali pavyzdžiui, būti privedamas prie savižudybės, kai valdžia siekia būtent tokios letalinės baigties. Bet čia labai svarbus klausimas būna, ar žmogus nusipelno organizuotos neapykantos jėgos žodžių, ar ne. Jeigu ne, tai jis keliauja į dangų kaip kankinys.

Taip pat galimos tokios situacijos, kai žmogus atsiduria organizuotos neapykantos semantinio smūgio smaigalyje, bet turi galimybę išlikti aktyvus, aktyvios reakcijos nešėjas. Pavyzdžiui, turintis galią arba pranašesnę intelektą. Tarkim, gali pradėti informacinį karą, arba smogti realius karinius smūgius. O taip ir atsitinka, kai priešo jėgos žodžiai būna per daug nachališki ir įžūlūs. Norint, kad tai pavyktų, pirmiausiai galvoje turi būti ne vergo semantika. Bet laisvas žmogaus, neišdresiruojamas paklusti, pavyzdžiui, dėl įgimtų lyderio charakterio savybių, kurios leidžia pačiam nustatinėti vertes, organizuoti neapykantas arba adoracijas.

9.4 Semantikos sąmokslas

Yra tokia versija, kad tikras žmogus – dažnai būna nepriklausomas nuo tokio manipuliavimo arba bent jau turi daugiau aktyvių negu pasyvių galimybių. Net jeigu žmogus-vergas pasyvinamas nuo vaikystės, pavyzdžiui, dresiravimu. Visada galima išmokyti aktyviai reaguoti į tokius semantinius „atkalimus“, naudojamus lygiavertės aplinkos arba valdžios. Tačiau paslaptis dar būna ir ta, kad tokia vergo sąmonė formuojama ne tik socialinės-emocinės aplinkos įtakos, bet ir technologiškai. Visiškai neaišku ar kalbos žodžių žievėje iš tikro yra keiksmazodžių ir visokių kitokių negatyvių žodelių plotai. Gali būti, kad tokios kognityvinės savybės ir plotai yra psichotroninės matricos, uždedamos ant smegenų žievės, turint tikslą valdyti visuomenę „kultūringai“, ne vien tik primityvia jėga.

Geras pavyzdys yra jėgos žodis „teroristas“, kuris propagandos ir informacinio karo į sąmonę buvo įkaltas net suaugusiems žmonėms,

nenaudojant jokių ypatingų muštro priemonių, kurios turėtų būti vykdomos nuo ankstyvos vaikystės. Tai rodo arba kad negatyvaus emocinio krūvio įsisavinimas nėra toks sudėtingas, arba gali būti, kad šis žodis buvo įdiegtas per psichotroninę matricą, transliuojamą per valstybės valdymo techniką. Technika išsprendžia daug klausimų ir žymiai palengvina vergo semantikos suformavimą – tokį, kuriam įprastinėmis priemonėmis žmogus pasipriešinti neturi galimybės. Jeigu žmogus turi aštrų protą, dresiravimo programą gali sugriauti. Aišku, tada susiduria su organizuotos neapykantos išorine sistema, kuri sukuria negatyvią emocinę aplinką. Tačiau net tokiomis aplinkybėmis jis gali išsaugoti savo pranašumą.

Organizuota neapykanta (banditas) arba patyčia (idiotas) visuomenėje naudojama ne tik tiesiogiai valdžios, bet pirmiausiai per tarpininkus, kurie visuomenėje veikia kaip agentūrai priklausantys aktoriai, kurie kuria valdžiai naudingas emocines įtakas, semantiškai organizuodami savo grupę prieš išsirinktus taikinius, kuriuos nori sunaikinti arba šiaip daro visuomenei bendro pobūdžio emocinį poveikį – alkoholikams, bomžams, tinginiams, pašalpiniams, globalistams, tolerastams ir t.t.

2013-06-15, Kaišiadorys

10 | Kognityvinė telepatija

10.1 Telepatijos rūšys

Telepatiją įprasta priskirti parapsichologiniams reiškiniams, kuriuos paprastai nurašo kaip pseudomokslą ir pseudoteoriją. Todėl bandoma primesti įsitikinimą, kad čia nėra ką tirti, nes šis sugebėjimas tėra šarlatanų prasimanymas. Nepaisant šio statuso, mano galva, telepatijos klausimas yra rimtas ir visai nesvarbu, kad ši tema dažniausiai sutinkama fantastiniuose filmuose ir fantastinėse knygose. Manau, kad galiu parodyti, jog tai – klaidingas įsivaizdavimas.

Pradėsiu nuo apibrėžimo: telepatija – tai informacijos gavimo būdas, kai objekto nėra tiesioginėje patirtyje arba kai informacija gaunama iš tos vietos, kurios įprastinėmis priemonėmis pasiekti neįmanoma (vidinis mąstymas). Telepatija, iš esmės yra ryšys, atsirandantis apeinant įprastus suvokimo būdus per juslinius organus. Pavyzdžiui, kūną galima pamatyti ir pamačius surinkti visą dominančią informaciją: kas yra, kur yra, kur link juda ir t.t. Tačiau šios informacijos telepatinis pajautimas, kai kūnas yra už suvokimo horizonto, jau yra telepatija. Arba: ką žmogus mąsto galima sužinoti iš jo žodžių, mimikų, kūno kalbos. Tačiau kai visa tai sužinoma be šių priemonių — tai jau yra telepatija.

Taigi dabar aišku, kad telepatija yra tam tikras informacinis ryšys, kuris apibūdinamas kaip „pajautimas“ (gr. pathos). Galima įsivaiz-

duoti, kad tai fantastinis, parapsichologinis sugebėjimas, priklausantis tik nuo žmogaus. Įsivaizduojama, kad jis sukuriamas, išlavinamas, gaunamas iš tėvų ir t.t. Tačiau tai labai susiaurintas įsivaizdavimas, nes telepatija daugiau yra dalyvavimas telepatiniame pasaulyje, kuris yra „aukštesnis“ už tradicinį juslinį pasaulį, kurį taip pat galima vadinti telepatiniu „empiriniu“ pasauliu, kuris leidžia peržengti ribą tarp sąmonės ir fizinės tikrovės. Tai leido daugelio ypatingų fiziniu signalų įsisavinimas, kuris žemesnės pakopos atžvilgiu – irgi yra telepatija. Tačiau kadangi tai jau yra įprastas dalykas, sąmonėje turintis sensoriumo pavidalą, kurį turi visi aukštesnieji gyvūnai, tai telepatija laikoma tik tas ryšys, kuris yra virš-sensorinis.

Tas pasakymas, kad telepatija yra dalyvavimas tam tikrame pasaulyje, reiškia, kad žmogus turi turėti T-Sensoriumą (telepatinį sensoriumą), kuriame kuriamas telepatinio ryšio kanalais suvokiamas pasaulis. Kokios galimybės patekti į šį pasaulį – pateiksiu toliau. Tačiau dabar reikia išsiaiškinti, kokios yra telepatijos rūšys ir kokios galimybės ją įvaldyti. Bent tam tikras telepatijos rūšis gali įsisavinti visi žmonės, nors tai šiek tiek kitokia telepatija, be tiesioginio ryšio ir be persikėlimo į ypatingą pasaulį.

Yra tokios telepatijos rūšys:

- a) fenomenologinė, arba natūrali, telepatija,
- b) kognityvinė telepatija, ir
- c) technologinė telepatija.

Fenomenologinė telepatija reiškia, kad turimas natūralus, įgimtas T-Sensoriumas, kuriame atvaizduojamas ryšys, išeinantis už įprastinio horizonto ribų. Tai yra pajautimas, kuris sąmonėje atvaizduojamas natūralia fenomenologija. Kognityvinė telepatija pagrįsta protu ir žiniomis, t.y., ji remiasi patirtimi, kuri susijusi su praeitimi. Tai galimybė pakartotinai pajauti tai, kas kažkada jau buvo pajauta, ypač

žinant, kad situacijos ir reakcijos į jas – kartojasi. Telepatas žino kas yra pasaulis ir kas yra žmogus ir gali atsakyti į klausimus net neturėdamas objekto tiesioginiame patyrimo. Dažnas variantas yra tas, kai kognityvinė telepatija susimaišo su natūralia, ypač tada, kai vietoj T-Sensoriumo naudojamas kognityviumas kaip telepatinio ryšio turinys, kuris atvaizduojamas minčių formomis. Tad reikia skirti patiriamąją ir žinojimo telepatijas. Ir paskutinė telepatijos rūšis yra technologinė, kai „pathos“ sukuriamos technologinėmis priemonėmis, panašiai kaip radijo ryšys, tik informacija perkeliama ne į elektroninį įrenginį, ne į radiją, bet kai radijas įstatomas į žmogaus galva. Tai taipogi leidžia sukurti „pathos“ su objektais, kurie yra už įprastinio patyrimo horizonto.

10.2 Kognityvinė telepatija ir kalba

Šiame įraše mane labiausiai domina kognityvinė telepatija, nes tai paprasčiausias būdas patekti į telepatų pasaulį, neturint įgimtų fenomenologinės telepatijos sugebėjimų, kai nėra natūralių transcendentinio ryšio užmezgimo galimybių. Jau sakiau, kad kognityvinė telepatija pagrįsta žinojimu. Tas žinojimas yra pasaulio ir žmogaus žinojimas. Tam reikalingi šie dviejų rūšių kognityviniai konstruktai, įaugę į žmogaus kognityvinę žievę. Pagal šį principą telepatų lygis tiesiogiai proporcingas gyvenimo patirčiai. Kuo daugiau patirties – tuo tikslesnė ir galingesnė telepatija. Būtent šia prasme ir reikia suprasti tvirtinimą, kad tam tikrų telepatijos formų galima išmokti.

Kognityvinė telepatija neatsiejama nuo kalbos, nes kalba yra pagrindinė sąmoningo mąstymo forma, kuri uždeda antspaudą ant visų informacijų. Iš esmės, nėra tokio turinio, kurio nebūtų įmanoma išreikšti kalba, o tai reiškia, kad kalboje yra visas žmogaus sąmonei pasiekiamas tikrovės turinys. Ypač svarbi kalbos forma yra tiesioginės nuosakos būtasis laikas, kuris pasakojimais išreiškia viską, ką žmogus yra patyręs

praeityje. Tad turima tokia schema: perėjimas iš sensoriumo pasaulio į kognityvumą, kur visa patirtis sukeliamą į kalbos sąmonę ir leidžia ją valdyti; tada, įeinant į telepatinio kognityvinio „transo“ būseną, ši patirtis žinių pavidalu projektuojama į objektą, kurį bandoma „pajausti“. Kai kam tai „atspėjimas“, o kai kam – telepatija.

Bandant patarti žmonėms, kurie domisi šia tema, galima atkreipti dėmesį į kalbą (kalbas), kurią pažinus, pažįstama vidinė žmogaus forma, kuri yra sąmonės viduje. T.y., akimis pažįstamas pasaulis, o kalba – žmogaus vidus. Kadangi kognityvinė telepatija pagrįsta patyrimu, tai taipogi reikalingas ypatingas dėmesys patyrimo tvarkymui.

Taigi dabar priėjome klausimą, kokios yra kalbinės komunikacijos pamatinės struktūros. Viskas prasideda nuo koduotojo ir dekoduojačio pagrindinių vaidmenų. Tai reiškia, „aš koduoju“, o „tu-jūs dekoduo-jate“. Taip gaunama pasakotojo-adresato-temos struktūra. Pasakotojas yra „aš pasakoju“ sąmonė; adresatas yra „aš dekoduoju“ sąmonė. Tema, kurią pasakotojas koduoja, o adresatas dekoduoja, yra „aš pasakoju apie save“, „aš pasakoju apie jį/ją-juos/jas“ ir „aš pasakoju apie tave-jus“. Taip būna monologiniuose pasakojimuose. Dialoguose vaidmuo keičiasi, kai pasakotojas tampa adresatu, o adresatas tampa pasakotoju.

Visa tai elementaru, tačiau viskas atrodo dar paprasčiau, kai suvoki, kokios ribotos yra pasakojimo temų galimybės, nuo kurių priklauso pasakojimų turinys. Pasakojimo subjektas gali būti asmuo arba pasaulis. Todėl koduojama kas asmuo yra ir ką asmuo daro; taip pat kas pasaulis yra ir kas pasaulyje vyksta. Dažniausiai pasakojama apie trečią asmenį, nors galima ir pirmo asmens struktūra, kai kalbama apie save. Rečiau pasitaiko antro asmens pasakojimas, kai adresatas ir tema sutampa, nors tokia kryptis taip pat visai galima. Pavyzdžiui, šiame įrašė rašau trečiuoju asmeniu, o tema yra tam tikras komunikacijos fenomenas, vadinamas „telepatija“. Adresatai yra visi šio tinklaraščio skaitytojai. Apie temos struktūrą galima pasakyti tiek: čia atskleidžiama, kas telepatija yra, ir kas vyksta telepatinio ryšio užmezgimo

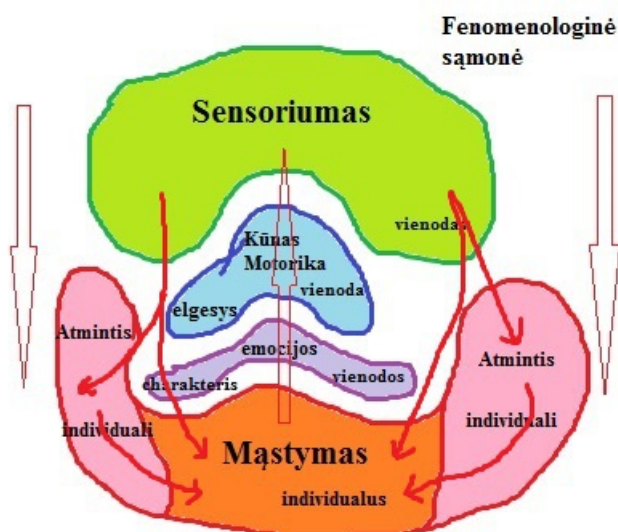
metu arba kaip tai įvyksta.

Galima paklausti kam visa tai reikalinga. Pirma, dekoduoiant gaunama informacija apie pasakotojo vidų. T.y., čia vyksta psichožvalgybos aspektas, kuris leidžia kažką sužinoti apie subjekto asmenį, žinias. Taip pat sužinoma apie temą – jis/ji, valstybės organizacija, asociacija, firma, partija ir t.t. Jeigu adresatas ir tema sutampa, galima šį tą sužinoti apie save. O jeigu sutampa pasakotojas ir tema – gaunama informacija apie pasakotoją. Norint nebūti mulkinamais, visada būtina vengti nemąstančio pasinėrimo į kalbos struktūras bei formas ir siekti išsaugoti distanciją. Tam reikia savo mąstyme tematizuoti minėtą pasakojimo struktūrą ir daugiau pasidomėti pasakotoju, arba pasakojimo objektu, kad būtų galima spręsti kiek pasakotojas patikimas ir kiek atskleista tema atitinka bendras, bendro pasaulio galimybes.

Kalba yra ne tik psichožvalgyba, bet ir valdymas. Aišku, valdymas taip pat gali būti psichožvalgybos dalis, kai informaciją gauti bandoma aktyviomis priemonėmis. Atvirai tai daroma užduodant klausimus arba netiesiogiai pradedant kokią nors reikalingą temą, į kurią subjektas turi reaguoti ir atskleisti savo vidų. Tai reikia daryti labai subtiliai, nes kitas žmogus taip pat stebi, ir tokiomis formomis provokuotojas išduoda ir save, savo turinį ir bendravimo tikslus. Kitas būdas yra valdymas sadistiškai, kai žmogaus elgesį bandoma paveikti sadistiniais efektoriais ir tyčiojimusi, aiškinant „kas žmogus yra“ (koks nors nemalonus, neskanus daiktas), jeigu nepaklūsta man, valdžiai ir t.t.

10.3 Morfologinė sąmonė

Nekarta tvirtinau, kad „atspėjamoji“ telepatija įmanoma todėl, kad visi patiria tą patį pasaulį, kuris yra sesnsoriniai žemėlapiai, suformuoti iš įvairių patyrimo struktūrų, su kuriomis sąmonė susiduria ant žemės rutulio paviršiaus. Taip pat, kiekvienas žmogus turi vienodą morfologinę sąmonės formą, pateiktą žemiau, kurioje patyrimo procesus tvarko

10.1 pav.: Sąmonės sandara

ta pati kalba, kuri sukuria vienodą visiems kalbinę sąmonę.

Tai reiškia, kad kuo geriau žmogų pažįsti, tuo lengvesne tampa telepatija, nes žinai jo pasaulį, pažiūras, įpročius, gyvenimo planą ir t.t. Kalbant paprastai, ką žmogus turi savo akyse ir ausyse, tai ir tampa jo vidiniu turiniu. Tam, kad žmonės negalėtų kognityvinių struktūrų formuoti savarankiškai, sukurta „švietimo sistema“, kurios tikslas įdiegti vaikams masinę sąmonę, kad paskui politinė valdžia galėtų žaisti psichologinius-ideologinius žaidimus. Tam yra pasakojama istorija, aptariami kultūros bruožai, santvarka, filosofija, siekiant masinio rezonavimo su tam tikromis aktualiomis temomis.

Norint nepasiduoti įtaigai, reikia išlaikyti distanciją tarp koduojamos informacijos ir savęs, naudojant jau minėtus pasakojimo struktūrinius elementus: kas pasakoja, kam pasakoja, apie ką pasakoja. Stengiantis išvengti tikslą, kaip pasakotojas bando savo turiniu ir stilistinėmis priemonėmis konstruoti adresato psichologiją, ir kaip žiūri į temą – teigiamai, neigiamai ir pan. Reikia ieškoti alternatyvių pasa-

kojimų ir vertinti ar patikimi įrodymai, kuriais grindžiami pasakojimo teiginiai. Nes tokia telepatija, kaip valdymo dalis, yra efektorių, iliuzijų apribojimo laipsnių parinkimas.

Ne kartą aiškinau, kaip pasaulis ir kalba sukuria bendrą rezonansinę struktūrą, kuri perduodama į kalbą, o po to iš kalbos – į pasaulį. Kas yra žmogus, kas yra pasaulis išreiškiama daiktavardžiais. Toliau, ką žmogus daro ir kas pasaulyje vyksta – išreiškiama veiksmažodžiais. Tada veiksmažodis valdo visas daiktavardines „aplinkybes“ išreiškiamas skirtingais linksniais. Tai yra visų teorijų ir visų mokslinių paradigų pagrindas, sukuriama sensoriumo ir kalbos mišinio viduje.

Taigi aišku, kaip telepatijai pasitarnauja ši morfologinė sąmonės (žmogaus) struktūra: sensoriumas – vienodas, kūnai – vienodi, motorika – vienoda, emocijos – vienodos, kalba – vienoda. Individuali yra atmintis ir konkrečios mąstymo formos, nors teoriškai jos visos paimamos iš perdirbtos išorinės realybės.

Kodavimo-dekodavimo lingvistinę sistemą atvaizduoti galima naudojant išeinančių sekų, įeinančių sekų, ir rezonansinių minčių gabalų sistemą. Koduojama rezonansinius minčių gabalus perkeliant į išeinančią seką; dekoduojama su įeinančia seka generuojant reakcijos, arba priėmimo, semantinių gabalų struktūrą, kuri vadinama supratimu: kas pasakoja, ką pasakoja ir kam pasakoja.

Kadangi fenomenologiniai psichologiniai faktai glaudžiai susiję su nefaktinėmis struktūromis, tampa įmanoma tai, ką pavadinau kognityvine telepatija, arba nuotoliniu pajautimu. Kadangi tam tiesioginio kontakto šiapus horizonto nereikia, tai šis praeitimi arba patirtimi pagrįstas ryšys įmanomas esant bet kokioje planetos vietoje. Filosofškai arba moksliai žinant kas yra pasaulis arba kas yra žmogus, apie juos galima pasakyti labai daug. Visas šis procesas vyksta žmogaus mąstyme, kuris atlieka T-Sensoriumo funkciją ir leidžia telepatijos turinį perkelti į vaizdines smegenų priemones, kurias galima vadinti biologiniais ekranais. Šitaip „parapsichologinė“ pseudoteorija tampa visai įmanoma, faktais patvirtinama realybe.

Kai koks nors žmogus sako, kad „aš tave permatau kiaurai“, tai reiškia, kad jis yra įsisavinęs kognityvinės telepatijos sistemą. Vienas kitą kiaurai permatyti gal nėra taip sudėtinga ir įdomu, bet yra didesnis iššūkis – pabandyti permatyti kiaurai visas globalines ideologijas ir propagandas, kurios, pavyzdžiui, turi kultūros ar propagandinės kultūros formą, kokia tarkim yra Holivudas. Čia irgi yra kolektyvinis pasakotojas, kuris visai planetai užkoduotomis formomis perteikia kažkokį turinį apie save, apie „juos“ arba „apie mus pačius“. Kokių tikslų siekia ir kokią mūsų vaizdą bando sukonstruoti it psichologiškai pristesti.

2014-10-04, Kaišiadorys

2 Morfoloģinē sāmoneš teorija

11 | SAA sistema

11.1 Struktūrinės sąmonės dalys

Sąmonę galima padalinti į dvi skirtingas dalis. Pirma dalis yra pasyvioji, o antra – aktyvioji. Šios dvi dalys skiriasi tuo, kad pirmoji tik atkuria signalais perduodamą informaciją, tuo tarpu antroji, pati kuria objektą iš patirties sukaupytų duomenų.

Pasyvioji sąmonė yra juslinė, arba sensorinė. Ji receptoriais iš išorės priima informaciją, paverčia ją elektromagnetiniais signalais ir galų gale formuoja reprezentaciją. Šio principo viena pagrindinių savybių yra struktūrinė atmintis, kuri reiškia, kad neuronai detektoriai iš prigimties yra sukurti taip, kad galėtų reaguoti tik į tam tikrą dirgiklį. Šio principo esmė ta, kad ji nereaguoja į joki kitą signalą, todėl gali atpažinti tam tikrą išorinę informaciją, kai ji atsiranda signalų sraute.

Aktyvioji sąmonė yra kognityvinė ir motorinė. Kognityvinė sąmonė skirstoma į tokias dalis: mąstymą, vaizduotę ir atmintį. Aktyvumas labiausiai reiškiasi vaizduotėje ir mąstyme, o atmintis yra pasyvios ir aktyvios sąmonės mišinys. Analogiškai sensorinei sąmonei, aktyvioji dalis turi turėti pagrindinį principą kuriuo reiškiasi jos aktyvumas. Mano hipotezė yra tokia, kad sąmonė turi tam tikrą morfinį lauką, su kuriuo paimdama iš atminties sensorinę informaciją, formuoja kognityvinį objektą. Akivaizdžiausiai šis laukas reiškiasi žmogaus vaizduotėje, kuri paima informaciją iš atminties, ir ją šiame morfiniame lauke per-

formuoja į įvairius vaizduotės objektus. Tas pats principas labai ryškus ir motorinėje smegenų žievėje, kurioje sąmonė, paimdama informaciją iš patirties (atminties), piešia judesių sekas, tam tikrame išorinės tikrovės kontekste.

Žmogaus sandara yra dvipakopė. Su pasyviaja dalimi jis priima informaciją iš aplinkos ir perskiria ją į du srautus. Pirmas srautas yra elektromagnetinis aktyvumas smegenyse, kuris pereina į raumenis ir liaukas, šitaip valdydamas žmogaus kūną. Antras srautas yra sąmonės filtras, kurio pagrindinė paskirtis yra dėmesio valdymas, atliekant koordinaciją tarp skirtingų smegenų dalių ir išrinkimą. Galima manyti, kad ši antra pakopa nėra joks šalutinis produktas, bet visoje žmogaus sistemoje atlieka labai svarbų vaidmenį, be kurio nebūtų tokio žmogaus, koks jis yra.

Antros pakopos aktyvioji dalis yra pati įdomiausia. Nes kad ir kaip būtų sudėtinga kopijuoti ir mėgdžioti tikrovę, tai nėra taip sunku kaip pačiam sukurti naują iki tol nematytą objektą vaizduotėje, mąstyme ar judesiuose. Čia kyla klausimas – kas yra sąmonės aktyvioji dalis ir iš kur ji paima stimuliavimą ir informaciją, reikalinga naujo objekto sukūrimui. Jau sakiau, kad tai gali būti sąmonės aktyviai valdomas morfinis laukas. Nors kita vertus, gali būti neteisinga sakyti, kad tai sąmonės siaurąją prasme laukas, nes formavimo proceso sąmonė pati sau nerodo, tai yra „sąmonės“ dalis esanti už suvokimo ribų. Tačiau šis sąmonės procesas labai glaudžiai susijęs su aktyviaja sąmoninga valia. Žmogaus aktyvumas yra sąmoningas aktyvumas.

11.2 Sužadinimo šaltinis

Sensorinės smegenys veikia pagal jau minėtą labai paprastą principą:

1. receptorių plokštumos esančios kūne priima stimuliavimą,
2. šis toliau nervais perduoda informaciją į neuroninius žemėlapius

smegenyse,

3. čia informacija apdorojama ir detektorių principais rekonstruojamas stimulus, kuris
4. perduodamas į transneuroninį sąmonės/sąmonės lauką, šitaip sukuriant galutinę reprezentaciją.

Tikrovės objekto atkūrimas vyksta pagal struktūrinę atmintį, kuri yra tam tikra neurono-detektoriaus programa ir antra, jungčių tarp neuronų struktūrinė schema.

Pereinant prie kognityvinės smegenų dalies, tokio išorinio stimulavimo nėra. Todėl kyla klausimas, iš kur atsiranda aktyvumo šaltinis. Logiškai mąstant, yra dvi galimybės: pirma, visą kognityvinį ir motorinį aktyvumą valdo sensorinė dalis ir smegenys paklūsta šiai daliai kaip automatas. Kita galimybė – aktyvioji sąmonės dalis turi savo autonominę sužadinimo sistemą ir be sensorinių projekcijų į kognityvines zonas yra dar ir aktyvus, valingas ir sąmoningas kūno valdymas.

Taigi, išorinė struktūra yra tokia: tikrovė, informacija, galutinė reprezentacija. O vidinė struktūra yra panaši, tik atvirkštinė: autonominis šaltinis, išsiskiriantis aktyviai valdomu morfiniu lauku, informacijos projekcija į smegenų atitinkamą žievės plotą ir galutinė reprezentacija. Morfinis laukas kaip ir tikrovės objektas sugeba sužadinti neuronus-receptorius, kurie tada išplinta tam tikruose smegenų žievės plotuose ir pereina į transneuroninį lauką, esantį smegenų srityje.

11.3 Morfinis laukas

Geriausiai morfinio lauko veikimo principus suprasti galima pavyzdžiu imant vaizduotę. Vaizduotė leidžia atkurti iš atminties patirtus atvaizdus, juos keisti ir kurti naujus, remiantis abstrakčia žmogaus patirtimi.

Vaizduotė nuo sensorikos skiriasi tuo, kad vaizduotės atveju nėra tiesioginio stimuliavimo ir informacija imama iš vidinių smegenų resursų, kurie sudaro minėtą autonominę aktyvios smegenų sistemos dalį.

Vaizduotės principai

1. Pradinis „objektas“ yra informacija iš atminties, kuri yra perdirbama pagal tam tikrą logiką ir valingai formuojama.
2. Toliau eina morfinis laukas, kuris piešia kontūrą ir jį užpildo turiniu, pvz., semantiniu. Taip pat formuojamos smegenų žievės signalams reikalingos charakteristikos.
3. Signalas išplinta tam tikruose vaizduotės zonose smegenų žievėje.
4. Galų gale, vaizdinys perkeliamas į transneuroninį sąmonės lauką.

Įsivaizdavimas turi daug paskirčių, pvz., kūrybai, pažinimui ir t.t. Priklausomai nuo paskirties, vaizduotėje gali būti naudojamos skirtingos logikos. Yra ir objektyvi logika, ir sapno siurrealistinė logika. Pagal logiką gaunamas vaizdinių turinys.

Sąmonės aktyvumo centras yra morfinis laukas, kuris piešia vaizduotės turinį, paimdamas informaciją iš sąmonėje esančios atminties. Šis laukas yra už sąmonės ribų ir jo paskirtis yra sužadinti kognityvinę zoną elektriniu stimuliavimu ir perduoti į šiuos žievės neuronus informacijos srautą, sukuriantį tam tikrą elektrinį aktyvumą vaizduotės zonose.

11.4 Psichotronikos principas

Pagal pateiktą schemą, psichotroninis poveikis gali būti įterpiamas į morfinį lauką. Tačiau tam reikia žinoti jo prigimtį ir mokėti valdyti. Antra galimybė – psichotroninį poveikį įterpti į smegenų žievės

neuroninį žemėlapi, kuris yra ta vieta, iš kurios transneuroninis sąmonės laukas „pagriebia“ informaciją vaizduotės reprezentacijai. Šitaip galima užgrobti vaizduotę ir sufabrikuotus vaizdinius įrašyti į atmintį. Atminties vietas, kur įsirašė informacija galima fiksuoti ir stimuliavimu nuolat iškelti į vaizdinės atminties sąmonę. Dažniausiai šis principas naudojamas žmogaus terorizavimui ir duomenų fabrikavimui. Arba yra pozityvus panaudojimas kognityvinių funkcijų išplėtimui technologinėmis priemonėmis. Pvz., šitaip su kompiuterio pagalba galima sukurti fenomenalią vaizdinę „atmintį“.

2012-12-09, Kaišiadorys

12 | Morfologinė sąmonės teorija

12.1 Sąmonės supratimas

Sąmonės teorija randasi dviem etapais arba priartėjimais, kuriais atskleidžiama jos pažinioji prigimtis. Pirmas priartėjimas vadinamas sąmonės morfologija, ir jis leidžia pažinti tą jos dalį, kurią gali atverti įprastinės sąmonės formos. Morfologinis pažinimas remiasi smegenyse užkoduotomis fenomenologinėmis pažinimo struktūromis, ir ji pati įsivaizduojama kaip tam tikrų psichinių sudėtinių formų junginys. Šis priartėjimas leidžia sąmonę suprasti, bet neleidžia jos technologiškai valdyti. Taip ją galima veikti tik ideologiškai arba jėga.

Šitoks morfologinis sąmonės supratimas vyravo ikimokslinėje eroje. Atsiradus moksliniam metodui, atsivėrė galimybė priartėti prie sąmonės ne tik fenomenologinėmis formomis, bet ir technologiškai, kaip prie tam tikro technologinio mechanizmo, kuris leidžia ne tik suprasti sąmonę formomis, bet ir parametriniais matematiniais modeliais. Šiuo metu naudojami abu sąmonės supratimo būdai. Žemesniuose visuomenės sluoksniuose vyrauja morfologiniai vaizdiniai, o valdžia sąmonę traktuoja technologiškai, kaip technologinio valdymo ir manipuliacijų objektą.

Morfologinė sąmonės teorija ją aiškina žodžiais ir sąvokomis, o

technologinė – matematinėmis formulėmis. Morfolginiai metodai renkami introspekcijos būdu, atsitraukiant nuo vidinės reprezentacijos-suvokimo struktūros, sukuriant tam tikrą išorinės distancijos momentą, kuris leidžia pamatyti sąmonę kaip visumą tomis formomis, kurio-
mis ji reiškiasi savistaboje. Sąmonė turi ribotą skaičių modalumų ir formų, kuriuos paskui galima išskaidyti į begalę variacijų ir niuansų, kurie atveria vis kitokią perspektyvą ar vis kitokią informaciją. Pavyzdžiui, rega turi vienodą ribotą spalvų rinkinį, tačiau yra begalė tonų ir atspalvių, į kuriuos išsiskaido sąmoningas informacijos perteikimo formomis mechanizmas.

Tačiau morfologija nėra tik paviršinė jutimų fenomenologija. Sąmonės morfologinė teorija peržengia paviršių ir bando suprasti kokiais pavidalais reiškiasi sąmonės gelmė, kuri pereina į paviršines, sąmonės viduje sukonstruotas struktūras. Sąmonės morfologija kalba ne apie tas formas, kurios atsiveria sąmoningam suvokimui, bet tai yra ir intelektualizuotos formos. Kaip pavyzdį galima pateikti tokį morfologinės sąmonės teorijos terminą, kaip transneuroninis laukas. Vidiniame suvokime nesimato nei neurono, nei to, kas už jo yra transcendentinėje sferoje.

Čia pastebimas bandymas sujungti du sąmonės tyrinėjimo būdus – vidinį ir išorinį. Vidinis yra transcenduojanti savistaba, o išorinis – smegenų sandara ir fiziologija, kuri atveria žmogų, kaip išorinę materialinę pasaulio formą, kurią galima tirti mokslinėmis morfologinėmis priemonėmis, panašiai kaip biologijoje.

Technologija tai moksliskai sumodeliuotas keitimo ir poveikio procesas, kurio metu gaunamas norimas technologinis rezultatas, pvz., įtaka sąmonei. Tam reikia sujungti formų, paverstų transcendentiniais parametrais, struktūras ir sumodeliuoti juos matematiškai. Visos matematikos struktūros yra elementas ir veiksmas. Joje yra aibės arba grupės elementų su kuriais atliekami tam tikri kognityviniai veiksmai. Modelyje sujungiami matematiniai elementai ir veiksmai susieti su parametrais, šitaip atskleidžiant sąmonės tikrovės mechanizmą. Ir at-

veriant technologinio užgrobimo ir valdymo galimybę, kuri naudoja valstybė prieš žmogų.

Pradedu nuo aiškinimo, kaip man atsiveria pažinioji morfologinė sąmonės teorija, kaip tam tikro materialaus mechanizmo, sukuriančio sąmonės struktūras ne tik paviršiuje bet ir gelmėje, aprašymas.

12.2 Morfologinė struktūra

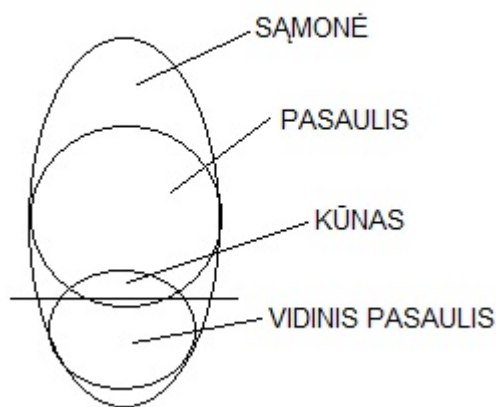
12.2.1 Pažinimo principai

Žmogiškas pažinimas yra išorinis ir vidinis.

1. Išorinis pažinimas nustato ryšį tarp transcendencijos ir introjekcijos, ir jis išreiškiamas sąmoningomis formomis, kurios apima visą sensorinę ir kognityvinę dalį.
2. Vidinis pažinimas yra reprezentacijos-suvokimo struktūra, kuri vyksta sąmonės viduje arba smegenyse tarp sensorinės ir kognityvinės žievės, kurio svarbiausia dalis yra „protas“ (išorėje - užrašyta arba ištarta kalba).

Paradoksaliai kalbant, vidinis mechanizmas tiria galimą išorę, tiek kiek ji atvaizduojama reprezentacijos, o išorinis mechanizmas tiria vidų, kuris yra visas introjekcijos pasaulis.

Morfologinės sąmonės teorija naudoja abi šias pažinimo rūšis, jas sujungdama į tam tikrą spekuliatyvinę sistemą. Vidinis principas yra smegenų kaip vidinės reprezentacijos tyrinėjimas atskleidžiant išorinę jų struktūrą ir fiziologiją, perkeliant sąvokas į protą ir projektuojant jas į sąmonės teorijos principus, pvz., kaip minėtas transneuroninis laukas, turintis kažkokią materialią ar nematerialią fizikinę struktūrą, tyrinėjamą „išoriškai“ (vidinėje reprezentacijoje).

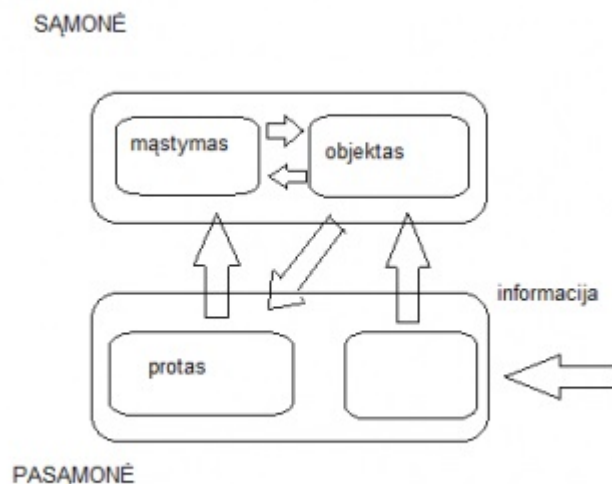
12.1 pav.: Horizontalus pjūvis

Išorinis principas yra informacijos ir žmogaus psichinės substancijos junginys, ateinantis iš išorinės ir vidinės transcendencijos. Visa sensorinė-kognityvinė sistema yra išorinės per receptorius gautos informacijos sąsaja. Informacija sąmonėje atsiveria morfologiškai kaip tam tikros formos, kuriomis iškeliamą ir suformuojama informacija sąmonėje.

12.2.2 Sąmonės pjūviai

Yra horizontalus sąmonės pjūvis, atskleidžiantis „antro aukšto“ (sąmonės) pagrindines dalis (sąmonė kaip vidus ir išorė). Sąmonė apima ir vidų ir išorę, kas leidžia į vieną sistemą sujungti sensorinę ir kognityvinę žievę, tarp kurių vyksta vidinės informacijos apykaita. Išorė yra pasaulis (sensorinis atvaizdas) ir vidus yra protas (atmintis, vaizduotė, mąstymai).

Vertikalus pjūvis atskleidžia du introjekcijos aukštus - sąmonę ir pasąmonę. Sensorinio atvaizdo suformavimo grandinė yra išorinis dirginimas, nesąmoningos transformacijos, sąmoningos formos. Ši siste-

12.2 pav.: Vertikalus pjūvis

ma, tiek apatinė, tiek viršutinė jos dalis, pereina į „protą“ (atmintis, vaizduotė, mąstymai) ir yra sąmoningų kognityvinių formų sistema, projektuojama į sensorinį atvaizdą sąmonėje.

Į šį vidinį žmogų galima žiūrėti iš vidinės krypties kuri yra tam tikra vidinė substancija, kuri ateina iš vidinės transcendencijos ir pereina į suvokimą, jslumą ir šabloną. Ir iš išorinės dalies, kai informacija per receptorių plokštumas pereina į šablono sandarą, kuriame maišosi išorinė ir vidinė substancija, šablonas formuojamas kaip juslinės ir semantinės formos, kurios apgaubiamos sąmoningo suvokimo struktūra.

Sąmonę galima įsivaizduoti kaip „vientisą“ substanciją, kuri nepadalinta į jokiais struktūrines dalis. Kita vertus, gali būti daug patogiau ją matyti kaip tam tikrų dalių junginį. Dalys atskiriamos pagal jų funkciją. Galima mąstyti, kad viena substancija gali atlikti skirtingas funkcijas arba kad pagal funkcija vientisa sistema išsiskaido į posistemes.

Mano išskirtos posistemės yra a) šablonas, informacijos galutinė instancija, b) jslumas kaip tarpinė kokybių instancija ir c) suvokimas kaip galutinė sąmoningos introjekcijos instancija. Klausimai tokie: ar yra skirtingi laukai kurie formuodami jungiasi į vieną darinį? Ar yra viena substancija, kuri savo vidine struktūra ir apdoroja, ir sujungia iš išorės ateinantį informacijos srautą.

12.2.3 Suvokimas, kokybė, šablonas

Šablonas yra tam tikra funkcija, kuri yra informacijos chaoso pavertimas į sąmonei skirtas formas, ar bent jau tokių formų suformavimo prielaida. Pagrindinė šablono savybė yra jo milžinišku greičiu vykstantis perpiešimas, kuris perteikia išorinių receptorių dirginimo greitį. Kiekvienas naujas impulsų paketas turi vis iš naujo perpiešti šablono formas, kad jos atitiktų besikeičiančią aplinką. Kita tarpinė funkcija yra juslinių niuansų sistema, kuri uždedama ant šablono ir turi su juo sąveikauti taip, kad jslumas persiformuotų tokiu greičiu, koku persiformuoja šablonas. Ir galų gale aukščiausia funkcija yra suvokimas, kuris pritaikytas ne atvaizduoti informacijos ir situacijų kitimo greitį, bet suvokimą priderintų prie kūno veiksmo galimybių tam tikroje materialioje aplinkoje. Pvz., žmogus gali judėti tik tam tikru ribotu greičiu, raumenų skaidulų susitraukimas yra fiziologiškai apribotas ir t.t. Tai reiškia kad milžiniško greičio kitimas suvokime pateikiamas kaip stabilumas, o atitinkantis kūno galimybes kitimas suvokiamas kaip didesnio arba mažesnio greičio judėjimas.

Sąmonės suvokimo vykdomas „lėtinimas“ vyksta dviem būdais: informacijos suliejimas ir informacijos išmetimas. Tai yra suvokime kitimas matomas tik toks, kuris atitinka sąmonės užprogramuotą vidinį „judėjimą“, kuriame perpiešimas suvokiamas toks, kad žmogus galėtų reaguoti į reikšmingus dirgiklius ir situacijas, prisiderindamas prie tam tikros gyvybiškai svarbios aplinkos. Pavyzdžiui, organizmui nere-

kia suvokti kiekvieno atskiro fotono elektromagnetinėje bangoje judėjimo greičio, kuris žmogui „stovi vietoje“, bet reikia sugebėti įvertinti situaciją einant per gatvę, kuria važiuoja automobiliai. Jeigu sąmonė suvoktų visu greičiu vykstantį šablono perpiešimą, atvažiuojantis automobilis stovėtų vietoje, nes būtų iškreiptas laiko suvokimas sąmonėje. Tad kito greičio judėjimai arba suliejami, arba jie iškrenta. Jeigu ne iš šablono, tai iš reprezentacijos-suvokimo struktūros tikrai. Per išmes-tus tarpus galima veikti žmogų ir tas poveikis nefiksuojamas suvokimo sistemoje, nors poveikis sąmonei yra realus.

Šiose trijose aprašytose introjekcijos funkcijose (suvokimas, kokybė, šablonas) susiduria vidinė substancija, kuri persilieja į tikrą pirminės tikrovės transcendenciją, ir išorinė informacija, kuri atspindi substancijos viduje esančios tam tikros makroaplinkos būseną. Šis susidūrimas kuria žmogų, kuris yra tam tikru subjektyviu greičiu tekanti kvantinio lauko rezonansinė struktūra.

Paprastai, fenomenologiškai atveriamas daiktas „pasaulyje“ yra introjekcijos dalis, kurią galima išskaidyti į tris minėtas funkcijas: kintantis šablonas atspindi iš daikto gaunamų signalų srautą, šis srautas formuojamas kokybinių juslinių niuansų sistema, ir ši judanti formų sintezė sulėtinama iki kūnui pritaikyto greičio, tai yra arba suliejama iki nekintančio stacionaraus daikto arba kūno galimybėms pritaikyto vidinio sąmonės judėjimo greičio. Galiausiai ši sistema pereina į kognityvinės šablono dalies struktūras, kurios veikia panašiu principu kaip ir sensorika.

2013-02-28, Kaišiadorys

13 | Sąmonės pasaulis ir technika

13.1 Pradžios žodis

Surinkus pakankamai informacijos apie sąmonę, ją galima pradėti skirstyti ir grupuoti į lygius. Lygis reiškia, kad atsiveria kažkokia visuma, kurią galima apžvelgti kaip tam tikrą pasiektą ir įveiktą kokybinį laiptelį žinojimo siekio kelyje. Pirmas lygis yra pirmas laiptelis, kuris leidžia pakilti virš nežinojimo, ar klaidingo žinojimo, ir ant jo atsistojus, suprasti žemesnio proceso esmę, dėsningumus ir pobūdį. Aišku, pirmas lygis yra vienas iš daugelio, vis artėjant prie absoliutaus žinojimo. Ir be to, tai yra tam tikros sąmonės lygis, nes sąmonė pati yra evoliucionuojanti esybė. Lygis leidžia pasiekti kokybinį skirtumą, išskiriantį supratimą iš žemesnės pakopos. Kiek tokių kokybinių proveržių įmanoma pasiekti, žmogui nelemta žinoti.

Kodėl pasiektu lygiu dalinuosi? Ir ką su šiomis žiniomis galima daryti? 1) Yra bendras priešas, net jeigu daugumai tai sunku suvokti ir pripažinti, ir kovoje prieš jį reikia priemonių. Visai įmanoma, kad atsiras žmonių, kurie yra patogesnėje padėtyje, ir galės padaryti daugiau nei aš. Toliau, 2) kas daroma su tokiomis žiniomis ir koks jų likimas? Pirmiausiai jos visiems įsirašo į atmintį. Bet net šitai pasiekus, jas galima atmesti arba priimti. Atmestos jos gali laikui bėgant užsimirš-

ti. Bet kažkas jas panaudos savo tikslais, kaip tam tikrą, tiesiogiai praktikoje pritaikomą sąmonės formą. Taip pat – veiksmams. O kiti – kaip pavyzdį kaip mąstyti apie sąmonę, kovojant prieš psichotroninę vergovę.

Matome, kad situacija konfliktinė, net jeigu šio konflikto paslaptis daugelio žmonių neįžiūrima. Vyksta lėtasis karas – kaip priešybė žaibo karui. Todėl šį naikinimą sunku pastebėti. Visais propagandos ir sprendimų priėmimo frontais vyksta egzistencinių ribų siaurinimas ir galių silpninimas. Vergovinė egzistencija susiaurinta iki geometrinio taško, ir visokie šliogeriai nori net mąstymą susiaurinti iki geometrinio taško (atseit per daug plataus mąstymo žmogus yra pajuokos vertas „kosmosas“). Įžūliai klausiama: kam vergui kosmosas? Todėl vienas iš tikslų ir yra atverti akis tiems, kam tai aktualu. Tiktai kyla vienas sunkumas – įvertinti, kokia yra proporcija tarp sistemos, kuri naudojami tokiomis galimybėmis ir primeta vergovinę sistemą kitiems, ir žmonių norinčių tam pasipriešinti. Santykis nujaučiu – ne mūsų naudai.

Dar ką reikia atsiminti, ši informacija bus naudojama taip pat ir priešų, todėl geriausia taktika daug nedvejojant įsisavinti ją ir pritaikyti, neužstringant klaidingos reakcijos spąstuose, kurios aš visiškai nesiekiu išprovokuoti. Pavyzdžiui, kažką pagąsdinti ir t.t. Taip reaguojantys, nesupranta ko aš siekiu. Taip pat nereikia įsivaizduoti, kad čia kažkokia pramoga, nes toks nesiorientavimas situacijoje blogai baigiasi – juk vyksta slaptas (lėtasis) karas dėl kiekvieno žmogaus: niekas nebus paliktas ramybėje.

Kad kokybinis lygis pasiektas gavau patvirtinimą, nors nereikia turėti iliuzijos, kad pasiekimas milžiniškas ir atskleista viskas, ką galima atskleisti. Bet nuliniame lygyje žmogus žino mažiau už tą, kuris yra pirmame lygyje. Todėl darbas tęsiamas.

13.2 Triadinis pasaulis ir jo procesas

Jau ne karta buvo atskleista, kad pasaulis, kuriame gyvename yra triadinis pasaulis. Sąmonės klausimą tenka spręsti tokiuose ribotuose rėmuose. Triada yra – substancija-erdvė-laikas. Šį klausimą išsamiai išskleidęs yra I. Kantas savo „Grynojo proto kritikoje“. Transcendentalinės estetikos dvi pagrindinės apriorinės formos buvo erdvė ir laikas. Šios formos yra substancijos, pagrindinės pasaulio medžiagos, atributai. Šią triadą suvokia protas, kuris yra atskirtas nuo sensoriumo ir egzistuoja kaip atskiras žmogaus sugebėjimas. Substancija-erdvė-laikas prote virsta sąvokomis, kuriomis žmogus mąsto pasaulį.

Kitokios patirties žmogus neturi: jis patiria pasaulį ir savo protą. Tad norėdamas suvokti save, jis turi remtis šiomis vidinėmis triados formomis. Kur šiame darinyje galima įdėti sąmonę? Sąmonė nėra grynoji erdvė, arba grynasis laikas, nors šiuos atributus jai tam tikrais atžvilgiais galima pritaikyti. Artimiausia atsakymui į šį klausimą yra substancija. Sąmonės ieškoti žmogus yra priverstas hierarchinėje substancijos sąrangoje. Aukščiausias žinomas substancijos taškas yra kosmologinė visata su savo evoliucija, o pamatinis darinys aprašomas kvantinio lauko teorijos lygtimis.

Visos triados dalys yra reikalingos, nes pavyzdžiui, pašalinus atributus nebūtų galima išskleisti jokio išreikštinio proceso. Tuo tarpu, šis sąmonės pasaulis kuria ir atvaizduoja iš triados kylantį tokį pamatinį pasaulio, arba sensoriumo, procesą, kuris vadinamas judėjimu. Yra įvairios judėjimo rūšys ir jis turi skirtingas savybes. Judėjimas gali būti a) mechaninis, b) kvantinis, ir c) sąmonės. Mechaninis judėjimas yra kosmologinis, jam būdingi erdvės ir laiko atributai, sukuriantys greičio pagrindinę judėjimo savybę. Kvantiniame judėjime erdvės ir laiko atributai ne tokie svarbūs, ir į pirmą planą iškyla kvantinės substancijos transformacijos. Sąmonės judėjimas taip pat yra kvantinės substancijos transformacijos, kurias kitur apibrėžėme kaip milžinišku greičiu

perpiešiamo informacijos šablono kitimą.

Šitaip sensoriumas skaidomas į dvi svarbiausias, kažkokį uždavinį atliekančios tikrovės dalis. Pirma yra metastruktūra, o antra – procesas. Metastruktūra yra darinys, peržengiantis procesą, bet esantis jį kuriančiu pagrindu. „Meta“ reiškia „anapus“, o struktūra – tam tikras substancialus darinys. Procesas yra vyksmas, atliekantis kažkokį darbą, turintis kažkokią paskirtį. Šis dvinaris darinys projektuojamas į įvairias tikrovės dalis, kurios atlieka kažkokį „darbą“. Metastruktūra kuria procesą, o procesas atlieka kažkokį uždavinį. Sensoriume ši sistema yra triada, kaip metastruktūra ir judėjimas, kaip pagrindinis procesas. Triada yra ontologinė dalis, o procesas yra egzistencijos pagrindinis bruožas.

13.3 Natūralus ir techninis pasaulis

Aprašytas dvilypumas būdingas tiek natūraliam, tiek dirbtiniam pasauliui. Kaip natūralaus pasaulio dalis, mus pirmiausiai domina žmogus, o dirbtinį pasaulį reprezentuoja mašina. Bandant išnarplioti bent kai kuriuos sąmonės klausimo bruožus, šio dvilypumo įsisąmoninimas yra labai naudingas. Aprašyta tikrovė šiame esinyje skaidosi į dvi dalis: metastruktūrinę, kuri yra tam tikras „karkasas“, šiuo atveju smegenys, ir procesinę, kuri yra šiame karkase vykstantis vyksmas, atliekantis kažkokį darbą, turintis kažkokią funkciją. Triadinės tikrovės evoliucijoje vystėsi smegenys ir sąmonė. Smegenys yra tai, kas matoma išorėje, o procesas vyksta viduje. Substancijoje turi būti užkoduotos dvi tokio vystymosi kryptys.

Šis dvilypumas natūraliame pasaulyje „atsiranda“, o dirbtiniame yra sukuriamas. Kaip pavyzdinę mašiną, galime paminėti kompiuterį. Kompiuteris yra sudarytas iš išorinės techninės įrangos, kuri savo vidinėse dalyse kuria procesą, reikalingą atlikti kažkokį darbą. Kompiuteris skaičiuoja, apdoroja, atvaizduoja ir t.t. Kitaip sakant, jis įvai-

riais būdais dirba su informacija, ir procesai kompiuterio viduje yra informaciniai. Ji įvedama, tvarkoma ir išvedama. Abu šie procesai yra materialūs, bet skiriasi tam tikros savybės, kurios leidžia atlikti transformacijas, ir kurioms transformuoti savęs nereikia. Metastruktūra nesikeičia, procesas keičiasi, metastruktūra valdo, procesas paklūsta valdymui. Šie bruožai būdingi tiek natūraliam, tiek dirbtiniam pasauliui.

Techniniame pasaulyje ši dvilypė sandara visada turi kokį nors tikslą ir paskirti. Mašinos paskirtis visada yra atlikti kokį nors darbą. Kompiuteris – tvarko informaciją, automobilis – veža, staklės – apdoroja produkciją ir t.t. Tuo tarpu su natūraliais dariniais – viskas kitaip. Jų prasmė neaiški, jokia paskirtis nenustatoma ir t.t. Natūralios „mašinos“ – beprasmės, o dirbtinės, sukurtos žmogaus – su tam tikra prasme – atlikti kokį nors darbą. Pagal šią analogiją pirštusi nuomonė, kad natūralios mašinos – taip pat atlieka kažkokį darbą, tik sąmonė jo negali suvokti, nes nesupranta aukščiausio lygio proceso paskirties.

Ši situacija, aišku, yra supaprastinta, nes šis principas gali būti ardomas ir vėl įvairiais būdais jungiamas. Gali būti metastruktūra be jokio proceso, tai būtų negyva tikrovės dalis. Arba procesas be metastruktūros, tai jau būtų laisvos pirminės substancijos pavyzdys. Taip pat koks nors aukštesnio lygio procesas, turintis savo aukštesnę metastruktūrą, gali valdyti žemesnio lygmens mašiną – arba jos „karkasą“, arba tiesiogiai procesą. Kitaip sakant, galimos sąsajos – procesas-metastruktūra arba procesas-procesas (šiuo atveju aukštesnio lygio procesas tampa metastruktūra žemesnio lygio procesui). Sistemos galima įvairiai derinti, apsukti ir jungti į sudėtingas struktūras. Tačiau mano tikslas ne aprašyti visas smulkmenas, bet pateikti pagrindinį principą.

13.4 Introjekcija ir projekcija

Pereinant prie sąmonės klausimo, reikia pasakyti, kad galimos dvi jos teorijos: pirmu atveju, ją galima laikyti introjekcija, o antru – projekcija. Aš pirmenybę teikiu introjekcijos teorijai, kurios pagrindinė mintis, priešingai nei projekcijos teorijoje, yra informacijos įtraukimas į vidų. Tai, kas žmogui atsiveria kaip vidinis pasaulis yra ne kas kita kaip smegenyse sukurta introjekcija. Projekcija smegenis laiko tik sufantazuotu atvaizdu ir mano, kad yra sąmonės pirminė substancija, kuri savo viduje į „išorę“ projektuoja iš vidinių struktūrų paimtą informaciją. Pagal šią teoriją, visas išorinis pasaulis yra iliuzija. Ir sąmonė savyje ir sau gali rodyti bet kokią „filmą“. Tai reikėtų, kad be sąmonės tikrovės nėra jokio kito išorinio pasaulio. Fiksuota sensorika yra iliuzija ir užgrobimo požymis, kuris neleidžia sąmonei realizuoti visų savo potencialių galimybių ir laisvės.

Kodėl toks variantas yra sunkiai įtikimas. 1) Reikėtų priimti totalinės iliuzijos idėją, kuri skamba beprotiškai ir realiaame pasaulyje nerealizuojama. Ir 2) reikėtų daryti prielaidą, kad sąmonės laukas yra toks didelis, kad jis siekia net tolimiausias žvaigždes bei galaktikas, kitaip sakant apima visas kosmines platybes. Be to, 3) jeigu viską kuria sąmonė, tai ji turėtų žinoti visas savo „kūrinių“ paslaptis, o tai nėra stebima būseną. Dėl šių priežasčių aš įtikinamesne laikau ne projekcijos, bet introjekcijos idėją, apie kurią šiame tinklaraštyje esu ne kartą rašęs todėl nesiplėsiu.

13.5 Sąmonės pagrindinis procesas

Pabandyčiau apibendrinti koks pagrindinis kiekvienos gimusios sąmonės procesas, ką ji daro ir kam ji reikalinga (aišku, aukščiausias procesas, kaip ir kitiems, bandžiusiems atsakyti į šį klausimą, man nežinomas). Pirmas lengvai pastebimas sąmonės ryšys su informacija. Sąmonė ap-

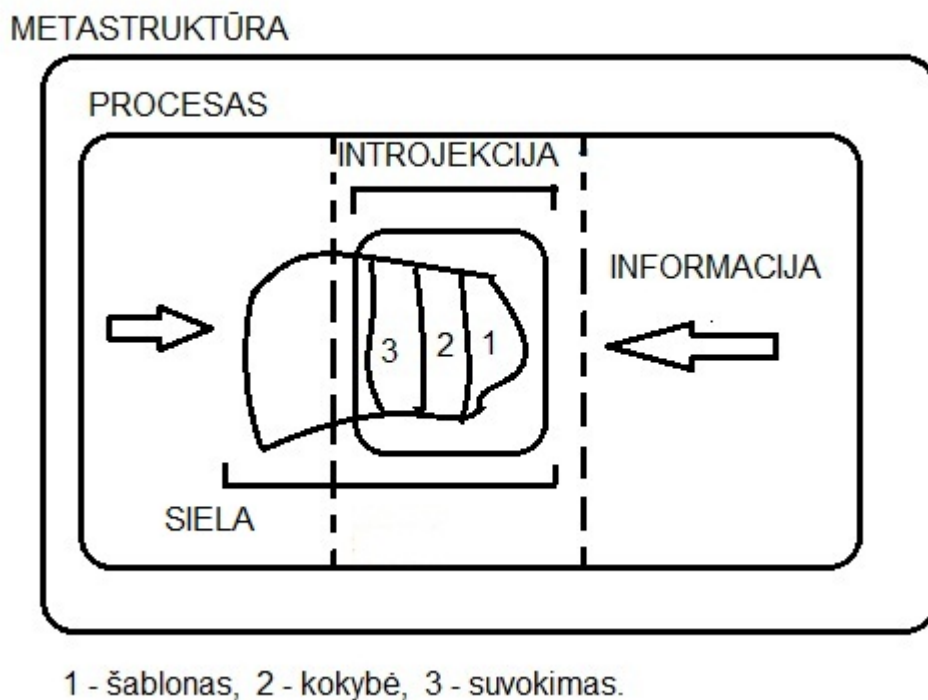
linkoje, arba tikrovėje, renka ir tvarko informaciją. Tam tikslui yra receptorių, nervų ir neuronų tinklas. Sąmonėje informacija formuojama ir išskleidžiama vaizdžiai, taip kad ji galėtų ją naudoti savo tikslais.

Tačiau tai nėra pagrindinis sąmonės tikslas. Organizmas gyvena sau priešiškoje aplinkoje, ir kad joje išliktų, turi veikti. Surinkta informacija tarnauja kaip tik šiam uždaviniui. Šie du sąmonės aspektai susiję. Kuo daugiau ir kokybiškesnės informacijos, tuo geresni veiklos sprendimai. Pagal šiuos du sąmonės proceso bruožus netgi išsiskiria du sąmonės tipai: tos, kurios dirba su informacija, ir tos, kurios veikia. Tai vienas kitą papildantys procesai.

Jau sakiau, kad grubiai tariant, šio proceso pagrindinė metastruktūra yra smegenys: receptoriai, nervai, neuronai, smegenų dalys, zonos smegenų žievėje ir t.t. Pagrindinis funkcinis vienetas yra neuronas, kuris yra nervinė ląstelė, susidedanti iš kūno, dendritų ir aksono. Anatomicinę sandarą visi žino ir plėstis šia tema nėra reikalo. Toliau. Žinomas ir afišuojamas šios metastruktūros procesas yra elektromagnetinė veikla. Signalas smegenyse sklinda iš plokštumos į plokštumą lygiagrečiai, ir atspindi tam tikras receptorių plokštumų kūne projekcijas. Kitas signalų plitimo modelis yra horizontaliai per plokštumą (t. y. į šalis nuo tam tikro pagrindinio epicentro). Tai reikalinga tam, kad neuronų tinklai įvairiais būdais tvarkytų ir integruotų signalą. Vienas iš integracijos bruožų yra plokštuminė arba lygiagreti sinchronizacija ir rezonansas, stiprinantis signalą, jeigu jis yra aktualus.

Viešinamo lygio informacija teigia, kad pagrindinis smegenų procesas yra elektromagnetinis, nors šis principas nepaaiškina nei kaip informacija apdorojama, nei kaip formuojami sąmonės atvaizdai, kas yra transneuroninio lauko ekranas ir t.t.

Pagal vidinę sąmonės fenomenologiją, žmogaus esminė dalis yra siela, padalinta į šviesiąją ir tamsiąją pusę. Šviesioji sąmonė yra introjekcija, turinti tris dalis: šabloną, kokybę ir suvokimą. O nematoma sielos dalis pasineria į gelmę, susiliejančią su vidine transcendencija, kuri gali siekti ne tik pirminę tikrovę, bet ir patį Absoliutą. Moksliškai

13.1 pav.: Metastruktūra ir procesas

šio žinojimo galima siekti per kvantinio lauko teoriją, kuri atskleidžia substancijos gelmę.

Vienas iš svarbių klausimų yra sąmonės proceso metastruktūros apimtis. Ar metatstruktūra yra vien tik smegenų sandara, ar ji yra daug subtilesnė, apimanti daugiau subtilios substancijos nei vien tik grubi smegenų medžiaga. Nuo to priklauso, kas atsitinka su sąmone (siela), kai smegenys išnyksta. Šį klausimą jau esu kėlęs, ieškodamas atsakymo ar sąmonė yra organas, ar pirminė substancija. Nes juk įmanoma, kad apskritai ne tik smegenų struktūra nepakankama tokio proceso kaip introjekcija sukūrimui, bet ir sąsaja gali būti atvirkštinė procesas-metastruktūra. T.y. vyksta kažkoks aukštesnės realybės procesas, neapsiribojantis vien smegenimis, ir šis veikia „metastruktūrą“

smegenis. Tai būtų pavyzdys, kaip subtilūs procesai valdo grubią materiją. Šis klausimas taip pat turi būti tyrinėjamas siekiant suprasti sąmonės proceso paskirti.

Bandant klasifikuoti sąmonių tipus galima išskirti tuos, kurie siekia žinių (informacijos gamyba), turtų (veikla triadiniam pasaulyje), išgelbėti savo sielą pasaulyje (neinformacinė ir ne turtinė religinė veikla) ir pramogų.

13.6 Psichotronikos metastruktūra ir procesas

Sakiau, kad ir natūralūs dariniai ir techniniai gaminiai turi tą pačią dvilypę sąrangą, vadinamą metastruktūra ir procesu. Psichotronika yra dirbtinis prietaisas, ir jo principinė schema turi atitikti šį principą. Metastruktūra yra visa techninė įranga, pavyzdžiui, implantai, antenos, radarai, palydovai, superkompiuteriai, duomenų bazės ir operatoriai. Procesas yra tas būdas, kuriuo veikiama smegenų metastruktūra, arba sąmonės srautas smegenų vidinėje sandaroje. Pagrindinis klausimas, kaip daromas poveikis, kaip valdomas žmogus. Tai žinant galima sugalvoti kaip apsiginti.

Norint išaiškinti šį klausimą, reikia ieškoti metastruktūros dalių ir pavyzdžių, ir aiškintis kaip jose sukuriamas procesas, kuris geba užgrobti sąmonės srautą smegenų metastruktūroje, ar platesniame, už smegenų ribų išeinančiame darinyje, kuriame smegenys yra ne pagrindinio vaidmens atlikėjos, bet tam tikra siaura ir ribota funkcija.

Sakiau, kad visos mašinos turi „prasnę“, nes visos pagamintos atlikti kažkokį darbą, o ne šiaip egzistuoti. Psichotroninė metastruktūra yra pagalbinė valstybės organizacijos priemonė, su kuria ji efektyviau primeta savo valdžią visuomenei. Psichotronikos procesas užgrobia smegenų procesą ir psichotronika tampa neįveikiama iš sąmonės srau-

to lygmens perspektyvos. Psichotronikos procesas tampa metastruktūra žmonių sąmonėms. Žmonės valstybės organizacijoje paverčiami valdoma mase.

Aprašiau, kad pagrindinis „žinomas“ smegenų procesas yra elektromagnetinės smegenų transformacijos. Tad galima spėti, kad nemaža dalis psichotroninės technikos kaip procesą naudoja elektromagnetiką. Nors turiu tokią nuojautą, kad šis psichotronikos principas šiuo metu jau yra pasenęs.

13.7 Dievas kaip metastruktūra

Protas tikrovę išskiria į dvi dalis natūralią ir dirbtinę. Ir linksta priskirti joms veidrodinę sąrangą – ir organizmui, ir mašinai. Kadangi techninė tvarka tarnauja natūraliai tvarkai, o natūralus pasaulis beprasmis, tai net sukūrus dalines „prasmingas“ sistemas, visuma lieka neprasminga. Tačiau yra įvairios šios beprasmybės paslėpimo galimybės. Į pasaulį perkeliama mašinos sąrangą. Visa tikrovė yra metastruktūra, kuri vadinama Absoliutu arba Dievu. Ir pasaulis yra šio Dievo sukurtas vidinis procesas. Taip visa absoliuti tikrovė įsivaizduojama kaip tam tikram tikslui skirta „mašina“.

Yra ir kitos galimybės, bei kitos teorijos. Pavyzdžiui, ateistai įsivaizduoja, kad tikrovė yra grynas procesas, grynas tapsmas, neturintis jokios transcendentinės metastruktūros. Tai reikštų, kad pasaulis kaip visuma yra beprasmis ir jis neatlieka jokio darbo. Galimos tik įvairios dalinės prasmės, kurios veikia tik tam tikrame ribotame lygyje. Imant pavyzdį iš filosofijos, toks ėjimas buvo bandomas F. Nietzsches filosofijoje, kurioje jis paskelbė, kad Dievas mirė.

Tame nėra nieko radikalaus. Ir realiai tai yra tik viena iš dviejų logiškai galimų alternatyvų. Paskelbiama kad Dievo transcendentinė metastruktūra yra neveiksminga, ir kad grynas procesas, tapsmas yra beprasmis vyksmas. Todėl gyvename tokia pasaulyje, kuriame vis-

kas galima, nėra jokių ribojančių reguliatyvinių idėjų, ir viską lemia galios santykiai. Metastruktūromis jau tik „šiam pasaulyje“ tampa lokalūs galios dariniai, kurių vienintelis užsiėmimas – kova dėl valdžios. Visa kita vertinama iš šios perspektyvos.

Lieka tik vienas klausimas: kaip beprasmiame, grynajame ir laisvame procese atsiranda sąmoningą gyvybę sukuriantis algoritmas. Jį kažkas į „beprasnę“ tikrovę įdėjo, ar jis yra ir tiek. Paaikškinti šios paslapties – neįmanoma. Ir šis algoritmas yra prasmingų tikslų visumos dalis, ar egzistuoja hierarchijos apačioje ribotos, lokalsios prasmės pavidalu, o šią hierarchinę struktūrą kaip visumą karūnuoja beprasmybė.

2013-03-27, Kaišiadorys

14 | Kopijavimo ir kūrybos dermė

14.1 Tapytojas ir jo paveikslas

Žmogaus gyvenimas ir pasaulis yra jo mąstymo atspindys. Kaip mąsto, taip viskas ir atrodo, o dar griežčiau – taip ir yra. Todėl galima susikurti savo pasaulį, į jį įdedant visą savo esybę. Tai yra pamatinė prerogatyva ir galimybė. Viena alternatyva – atiduoti savo pasaulį kitiems, kita – padarai jį savo autoriniu kūrinium, kuris yra reikšmingiausias žmogaus kūrybos aktas šioje realybėje.

Kas tu esi? Kažkokios išorinės jėgos tapomas paveikslas, ar pats esi tapytojas? Gal galvoji, kad tam reikia kokių nors išskirtinių sugebėjimų, kurių tu neturi, todėl šį darbą atiduodi kitiems. Ar kartais nesukirba mintis, kad tai sąmokslas, kurio tikslas įtikinti tave tavo nepajėgumu, kad galėtų atimti iš tavęs tavo gyvenimą, ir teplioti ant jo drobės savo haliucinacijas?

Kaip įtikinti save savo sugebėjimais? Atsiimti paveikslą ir savo tapytojo statusą?

Tai galima tik po truputį bet atkakliai ir ryžtingai vaduojantis iš išorinių šešėlių pasaulio.

Šiaip iliuzija arba atsietumas nuo tikrovės yra žmogaus lemtis. Žmogaus pasaulis yra daugiasluoksni iliuzijų sąranga, kai viena pama-

tinė iliuzija iš savęs pastato dar vieną ir taip toliau. Vaikytis tikrovės ir sugautą jos dalį vadinti „tiesa“ tokioje realybėje gal būt net nėra pagrindinis ir svarbiausias žmogaus sąmonės užsiėmimas. Tikrovės medžiotojų ir kūrėjų keliai išsiskiria. Tiesos sargybiniai nėra aukščiau-sio rango žmonės, atliekantys svarbiausią šioje visatoje misiją. Ar tai reiškia, kad kūrinys – svarbiau? Gal būt kūrinys – tai ieškoma tikrovė, kaip pradinė iliuzija įėjusi į tam tikrą esaties formą, kurioje ji virsta būtimi tam tikro išsivystymo sąmonei.

Bet ar tai svarbiausia? Kurti „tiesą“ ir versti jai melstis visą sąmonių pasaulio visybę?

Kad galėtum kurti, turi išmanyti priemones. Priemonių išmanymas ir yra tas atspirties taškas, kuris leidžia pakilti į aukštesnį sąmonės lygį, kurį antraštėje pavadinau II sąmonės klausimo lygiu. Todėl verta pamąstyti, kokio kelio galimybę atveria toks klausimo pasukimas – pakilti aukščiau visuotinės beprasmybės sunkio, uždėti savo antspaudą ant sąmonės medžiaga virtusio pasaulio.

14.2 Šablono kalėjimo sąmokslas

Kiekvienas žmogus turi pakankamai užuominų apie daug didesnes sąmonės galimybes, nei jam leidžiama naudotis. Šis apribojimas yra didžiausia šio pasaulio mįslė, nes ta jėga, kuri uždeda šį apribojimą, veikia užkulisiuose ir scenoje nepasirodo. Todėl lieka neatsakytas klausimas – „kodėl?“. Kam šis ribojimas reikalingas? Ar tai piktas kėslas, o gal tuo siekiama kokio nors keisto mano akimis gero?

Šablono pasaulis, į kurį suteka informacija tiek iš „išorės“, tiek iš „vidaus“ yra ta keista terpė, į kurią įstatoma kiekvieno atėjusio į šį pasaulį žmogaus sąmonė. Šiame įvykyje susiduria keli sąmokslai: pirmas yra metafizinis sąmokslas, aukštesnio lygio esybę įspraudžiantis į siauresnius jo esmės neatitinkančius rėmus. Tai yra suvokiama kaip nuopolio, bausmės ar pamokos užuomina. Kitas sąmokslas kyla iš kitų

sąmonių, kurios, užgrobusios šį pasaulį, kontroliuoja visą į jį įeinančių sielų srautą, ir užvaldo individus pačiomis pradinėmis įsikūnijimo akimirkomis, kad būtų šio pasaulio neįveikiamais valdovais visiems, nuo pirmų akimirkų.

Jų pagrindinis tikslas ir yra užgrobti šį gyvenimą, paversti jį savo rodomu falsifikatu, tikro gyvenimo pakaitalu.

Sudėjus šiuos du sąmokslus į vieną vietą, galima suvokti, kokia sunki kiekvieno žmogaus lemtis, kuris ne pats renkasi vietą kūrinijoje, bet į savo funkciją iš karto įspraudžiamas išorinės jėgos.

Bet visas gyvenimas yra aiškėjimas ir vadavimasis. Jeigu šios jėgos nesunaikina, tai gali pavykti sudaužyti matricos pasaulį, išsiveržti iš juslinio-protinio kalėjimo, kurie yra tik užuomina į tai, kuo sensoriumas ir vaizduotės yra aukštesniame pasaulyje. Turint galimybę aprėpti, vienu metu būti čia ir ten; dabar, prieš tai ir po to; vienu metu būti viskuo ir niekuo. Kurti savo egzistenciją ne būnant supakuotu į geometrinį tašką, brėžiantį trajektoriją erdvėje ir plaukiant vienadimensiniame laike.

Tokia egzistencija yra kančia Žmogui, kuris siekia begalybės, gal todėl, kad jis ir yra begalybė kaip Dieviška sąmonė sudaranti šios realybės pagrindą, kuriantį viską kas tik yra. Galime nujausti, kad begalybė pati turi savo minusų, nes ją kamuoja sąstingis, negalėjimas išsibrauti iš dar ankštesnės metafizinės lemties.

Tačiau žinojimas, ką reiškia šių poliarizuotų būsenų kaita – neduotas. Gal būt dėl to, kad reikalinga tam tikra intriga. Nežinojimas, ribota būseną yra šios intrigos pagrindas.

14.3 Nuojauta ir transformacijos

Nupuolusi sąmonė susiaurinta ir uždaryta į šabloną, kuris yra išorinės iliuzijos valdovo valdoma projekcija į sąmonės lauką. Yra vidus, pats žmogiškos esybės centras, kur subėga ir susijungia visos sąmonės laukų

energijos. Šis centras yra fiksuojamas išorinės sąmonės laisvei priešingos jėgos, kuris rodo prievartinį sąmonei sunkiai pavaldų atvaizdą. Yra kita dalis, kuri ne tokia stabili kaip sensoriumas, bet tekanti substancija, kuri aukštesniame pasaulyje reikalinga savos daugialypės tikrovės įvaizdinimui ir formavimui.

Nupuolusi (numesta?) į žemesnę šablono realybę yra ir „laisva“ vaizduočių esatis (nes negauna informacijos iš aukštesnio pasaulio), ir fiksuota prievartinė „būtis“, kuri laikoma nepakeičiama ir nenumaldoma lemtimi. Žmogaus sąmonė įmetama į laiko upę ir gauna galimybę šiame fiksuotame sensoriume brėžti savo individualią trajektoriją. Dar gali su laisva dalimi semantiškai kopijuoti ir atkartoti sensoriumo provaizdžius. Ši švytuoklė arba uždaras ratas, ir yra šitas nuopolio gyvenimas, iš kurio žmogus turi stengtis išsiveržti, sudaužydamas matricą, paneigdamas laiką ir erdvę, ir atsiverdamas aukštesnėms aprėptims ir aukštesnėms galimybėms.

„Gyvenimas“ – ne viskas, jis tik akimirka banguojančioje visatos energijų begalybėje. Jis duotas tam, kad kurtum ir neišeitum iš šio pasaulio tuščiomis. Aišku, turi mokėti apsiriboti, bet vien tik apsiribojimo nepakanka, kad galėtum eiti tikros Dieviškos žmogaus sąmonės pašaukimo keliu. Kuriama ne apsiribojant, o pasaulių kūrimas yra tikroji žmogaus pašaukimo lemtis.

2013-05-28, Kaišiadorys

15 | Gnostinė sąmonės sistema

15.1 Kontekstas

Informacija yra pagrindinis žodis, kuris nusako tas tikrovės savybes, kuriomis koduojama, įrašoma ir perduodama sudėtingų formų kūrimo programa, arba algoritmas. Ši programa valdo visus tikrovės procesus: daiktų ir gyvūnų atsiradimą bei išnykimą. Viskas šiame pasaulyje vyksta taip, kaip užrašyta šioje programoje.

Ryškiausiai šis klausimas atsiskleidžia gyvūnų genetiniame kode, kuris kontroliuoja visas rūšies programos individualias kopijas. Genetiniam kodui svarbiausia programos perrašymas, pakeičiant genų rinkinius ir iš jų sukuriant naują organizmą. Kaip iš tikro vyksta programos keitimas, vadinamas evoliucija, – neatskleidžiama ir jis vyksta be žmogaus įsikišimo. Galima manyti, kad chromosomos renka informaciją ir pagal ją perrašo genetinį kodą. Tada per šimtus tūkstančių metų atsiranda nauji porūšiai ir rūšys. Iš individualios perspektyvos – šis klausimas ilgus tūkstantmečius buvo neaktualus, nes lyginant su žmogaus gyvenimu – procesas labai lėtas, apimantis tūkstančius kartų. Tačiau mąstant iš platesnės perspektyvos svario centrui persiskirsto.

Šis klausimas mums svarbus tuo, kad 19-20 a. atsirado filosofinės, mokslinės ir ideologinės sistemos, pagal kurias ši programa buvo pada-

ryta aukščiausia vertybe ir pagrindiniu sistemos orientyru. Čia galima paminėti Č. Darvino teoriją biologijoje (1859 m. „On the Origin of Species“), ir įvairius pritaikymus filosofinėje, politinėje ir socialinėje sistemoje. Taipogi akivaizdu, kad Darvino evoliucijos teorija padarė įtaką F. Nietzsches (1844-1900 m.) filosofinei minčiai, kurioje programos aptarnavimas ir tobulinimas buvo pagrindinis siekis, nors suformuluotas netiesiogiai arba tarp eilučių. Ši filosofija buvo priimta kaip visuomenės valdymo pagrindinis principas, kuris reiškėsi įvairiomis eugenikos programomis. G. Mendel (1822-1884 m.) - genetikos mokslo pirmtakas; ir F. Galton (1822-1911 m.) eugenikos pirmtakas, parašęs knygą „Hereditary Genius“ (1869 m.).

Tad Nietzsches laikais evoliucijos teorija, genetika ir eugenika dar tik buvo kuriamos ir tiek daug biologinių ir genetinių žinių nebuvo, kad būtų buvę galima pažvelgti į šį klausimą su tokia istorine visa apimančia perspektyva. Tačiau jo filosofinės nuojautos buvo patvirtintos vėlesnių genetikos atradimų. Tačiau eugenikos judėjimui smūgį 20 a. trečiame dešimtmetyje sudavė nacionalsocialistinis judėjimas ir vėliau nacistinė sistema, kuri pralaimėjo karą „žemesnei rasei“.

Nietzsche kalbėjo apie naują žmogaus tipą ir apie antžmogį, kurie turės užvaldyti šią planetą (ir ne tik šią). Tipas, tariant biologiniais terminais, yra porūšis, atsiradęs kokios nors rūšies viduje. Jo tikslas buvo paskatinti žmoniją įsisąmoninti, kokių reikia sąlygų, kad šis naujas porūšis būtų pažangesnis už senąjį. Antžmogis yra naujos rūšies pirmtakas, jeigu tai ne sisteminis ar organizacinis lyderis, bet kalbant suvokiamas biologinėmis sąvokomis. Pavyzdžiui, antropologijoje galima lyginti homo neandertalensis ir homo sapiens, kuris atsirado prieš 100 tūkst. metų. Homo sapiens atsiradimas buvo biologinis ir genetinis procesas, pagrįstas rūšies programos kitimo dėsniniais.

Pagal Nietzsches filosofiją šis procesas turi niekada nenutrūkti ir programa turi būti tobulinama taip, kad vyktų progresas, o ne regresas. Pasak jo, visa kultūra, filosofija, politika turi kurti rūšies programą aptarnaujančią sistemą. Genetinė programa yra žmogaus biolo-

ginio organizmo arxe – tas pagrindas, iš kurio atsiranda visos programą realizuojančios formos. Ši informacija saugoma kiekvienos ląstelės branduolyje 46 chromosomų pavidalu.

Chromosoma atsiranda biomolekuliniame lygmenyje, ir molekulės yra pagrindinės informacijos nešėjos. T.y. žemesniame lygmenyje informacijos niekas neperneša, šis pernešimas atsiranda tik susiformavus molekulinei ir genetinei struktūrai. Pavyzdžiui, informacijos neperneša nei protonas, nei branduolys, nei elektronas, nei atomas, bet greičiau tam tikra molekulinė struktūra, kuri turi į ją įrašytą informaciją ir leidžia ją kopijuoti kiekvienos ląstelės viduje, šitaip dauginant ląstelių skaičių, valdant audinių ir organų vystymąsi ir t.t.

Kas yra molekulė – žinome iš fizikos mokslo. Tai yra materialių laukų energetinis sutankėjimas į pusiausvyrus atomus ir jų rinkinius, fizikiniuose laukuose sukuriant molekulinę energetinę struktūrą. Aišku, programos kūrimas, kodavimas ir kopijavimas ikimolekuliniame lygmenyje – naujas ir dar nesukurtas mokslas, kuris turės išaiškinti ikimolekulinių algoritmų principus.

Tokia filosofija natūraliai pagrindu daro kūno kultą, kuris turi būti stiprus, sveikas, galintis užgrobti ir kontroliuoti pragyvenimui reikalingą teritoriją (gyvybinę erdvę), susikurti pačias palankiausias sąlygas vystymuisi ir augimui. Kitaip sakant, žmogus turi būti gera kopija (arba realizacija), apgyvendinta pačiose palankiausiose augimui sąlygose. Toliau – svarbi pažangių savybių atranka ir kontrolė, ir geri šių genetinių savybių deriniai. Išėjus iš laukinės būklės į civilizuotą, tokie genetiniai projektai tampa kiekvienos valstybės organizacijos pagrindiniu valdymo principu ir strateginiu tikslu: kastos yra porūšių arba tipo vystymas, ir iš kastų sistemos – antžmonių išveisimas.

Nietzsche šiai sistemai pagrįsti turėjo sugalvojęs tokias kalbines formules: valia viešpatauti kaip realybės principas; amžinas to paties sugrįžimas kaip mitas, kultūrinė forma; dekadansas – regresą įtvirtinančios sistemos vertybių viešpatavimo paskutinė stadija, kaip smukimo ir kritimo pakopomis žemyn finalas; nihilizmas – pereinamoji civilizacijos

stadija, griūnant dekadentinėms vertybėms ir atsirandant naujoms ir t.t. Šis Nietzsches aprašymas yra senoviškas ir „romantiškas“, t. y. atliekamas nemokslinėmis sąvokomis. Pagrindinis įstatymas ir sistema aprašyta poetine forma, t. y. vietoj teisinės lakoniškos įstatymų formos – poemos ir eilėraščių.

15.2 Gnostinė tikrovės dalis

15.2.1 Rūšis ir protas

Genetikos mokslo žinios leidžia daryti prielaidą, kad kiekviena ląstelė turi savo programą, kurią galima laikyti tam tikra „proto“ atmaina, nes chromosomos ne tik programos laikymo substratas, bet ir tam tikras kvantinis kompiuteris, apdorojantis informaciją. Protas yra informacijos apdorojimo sistema, kurią randame kiekvienoje ląstelėje, todėl galime sakyti, kad ląstelės yra protingos ir kad jos tarpusavyje bendrauja, nes yra susietos į vieningą visumą. Šitaip bendrauja ir neuronai, kurie kaip komunikacijos sistemą naudoja apsikeitimą srovėmis. Neuronams bendravimas yra svarbiausias, nes protas atsiranda kaip tik dėl šio bendravimo.

Smegenyse yra įdomus visumos ir dalies santykio klausimas: jei gu visuma protinga, tai dalis (neuronas) taip pat turi būti šio proto elementas. Taigi kiekviena ląstelė turi užkoduotą programą, kuri yra genetinis protas, kuriantis rūšis; tačiau be to atsiranda ir individuali transrūšinė informacijos apdorojimo sistema, kuri padeda individui išlikti. Šią sistemą vadinsiu gnostine informacijos apdorojimo sistema.

Atsižvelgiant į genetinį kontekstą (programa, rūšis, individas), protą (sąmonę) galima laikyti tik genetinė organizmo savybe. Nes jeigu sistema renkasi programos aptarnavimo tikslą kaip pagrindinį visuomenės organizavimo principą, tai turi būti stebimos organizmo savybės ir daroma atranka. Protas tampa tik tam tikra viena iš daugelio gene-

tine savybe.

Tik yra vienas klausimas, koki organizavimo principą renkasi sistema, kokios savybės prioritetinės. Dauguma savybių yra bevertės, arba neduodančios jokios naudos organizacijai. Pavyzdžiui, akių arba plaukų spalva, nosies forma ir t.t.

Kitos bendros savybės, tokios kaip imuninė sistema, sveikata, jėga, ištvermė yra naudingesnės. Tačiau pagal šį kriterijų viena iš svarbiausių savybių, duodančių daugiausiai naudos, yra protas. Todėl natūralu būtų jį rinktis pagrindiniu atrankos kriterijumi, gnostiką darant svarbiausia. Protas padeda prasimaitinti-išlikti ir daugintis. Protas technologijomis padeda rūšiai (biologinei programai) išplėsti savo gyvybinę erdvę į kosminius mastus, sukurti palankiausias evoliucijai sąlygas. Tad proto evoliucija yra pagrindinė savybė, leidžianti gauti daugiausiai naudos rūšies programos vystymuisi.

15.2.2 Transgenetinis procesas gyvame organizme

Kaip jau buvo užsiminta, organizme yra daug procesų, kurie nevaldomi genetiškai, nes genų programa prasideda nuo biomolekulių (baltymų) sintezės. Kiek šiame procese dalyvauja žemesnės pakopos fizikinė realybė – nežinoma. Fundamentaliosia savybė yra laukai, kurie turi energetinius krešulius, vadinamus kvantais, kurie sujungti kuria aukštesnio lygmens energetinius darinius. Tačiau vien lauko kvantas pradedant naują organizmą iš vieno į kitą neperneša jokios informacijos. Tad visi laukų lygmenyje vykstantys procesai yra transgenetiniai, nors abipusės sąveikos paneigti irgi negalima: laukai veikia molekules, molekulės veikia laukus.

Pagrindinė mintis, kurią noriu pasakyti yra tokia: sąmonė, neko-duojama genetiškai, bet atsiranda iš daug fundamentalesnės informacinės programų sistemos, kurios veikia laukų lygmenyje ir perduodamos ne ląstelių ir molekulių (chromosomos) principu, bet laukų sąveikos dėsniniais. Šitaip galima bandyti atsieti sąmonės (proto) klausimą

nuo genetikos ir padaryti jį savarankiška problema. Kas kuria sąmonę? Molekulinė tikrovė, ar leptonai, kvarkai, bozonai; leptonų, kvarkų, bozonų laukai; ar kažkas kita.

Šitą problemą kažkada formulavau kaip klausimą „Kas yra sąmonė, substancija ar organas?“. Skirtumas toks: organas išnyksta, o substancija, laukai neišnyksta tik pereina iš vienos būsenos į kitą. Organas yra, jo ryšys su sąmone – akivaizdus, bet vargu ar tuo sąmonės klausimas ir išsisemia. Šitoje visatoje mes stebime materialios substancijos išorinę evoliuciją, valdomą įvairių lygių programų: kvantinės programos (savybės ir simetrijos), molekulinės-genetinės programos ir t.t. Telioka klausimas, ar gnostinė tikrovės dalis, dirbanti individe su informacijų iš aplinkos siejimu, yra tik šalutinis produktas, ar yra ir gnostinės substancijos evoliucijos ašis, evoliucionuojanti lygiagrečiai su įprastinės substancijos raidos vektoriumi?

Norėję tikėti, kad tikrovėje yra ir gnostinis vektorius ir kad atsakymus galima gauti tiriant savo sąmonę, kuri kyla iš neišsemiamos tikrovės gelmės, kuri yra daug daugiau nei vien molekulinis programų kopijavimas.

Mokslo sukūrimo pirmas etapas baigiasi dviem nusikaltimais prieš prigimtį, technologiškai įsikišant į natūralų gamtinį procesą: genetikų nusikaltimas yra genų inžinerijos įsibrovimas į biologinės programos kvantinį kompiuterį; gnostikų nusikaltimas yra įsibrovimas į gnostinį informacijos siejimo mechanizmą, su psichotroninėmis technologijomis įlendant į žmogaus smegenis. Abiem atvejais šios technologijos naudojamos pirmiausiai kaip ginklas, save „tobulinant“ o priešus silpninant. Kitaip sakant, šias galimybes galima panaudoti konstruktyviai arba destruktvyviai interferencijai į natūralų procesą (galimybės išplečiamos arba siauriamos; pvz., su psichotronine lobotomija).

15.3 Pasyvi ir aktyvi gnostinė sistema

15.3.1 Žmogaus ištakos

Genetiko principais mąstančiam žmogui, individualiai daryti su savi mi nieko nereikia. Biologinės programos kopiją realizavus, ji tik turi parodyti ką sugeba pačiais elementariausiais klausimais: kaip sugeba konkuruoti, išlikti. Ši sistema natūraliai yra individualią egzistenciją peržengianti sistema. Bet žmonės labiausiai domisi savimi kaip individu, todėl visą gyvenimą labai patrauklios būna gnostinės teorijos. Pavyzdžiui, klausimai kas „yra“ žmogus kaip sąmonė ir protas. Ką jis turi daryti? Kaip gyventi ir ko siekti?

Pirmiausiai žmogus išgyvena tam tikroje aplinkoje, paskui dauginasi. Šiam tikslui jis turi gnostinę sistemą (sąmonę ir protą), kuri skirstoma į pasyvią ir aktyvią dalį, tai yra, informacijos surinkimas ir sujungimas vyksta dviem būdais. Sujungiant sensoriką, ji formuojama fiksuota, tokia kokia „yra iš tikro“, nuo žmogaus nepriklausanti. Šitoks fiksuotas žmogus turi pažinti ir prisiderinti, pavyzdžiui, mėgdžiojimu, imitavimu, atkartojimu ir t.t. Toliau yra aktyvioji „kūrybinė“ dalis, kuri pertvarko informaciją arba kuria kažką visai naujo. Išlikimui reikia prisiderinti prie išorės, tačiau aktyvioji dalis šį prisiderinimą leidžia daryti kūrybingą, ne šabloniškai kartojamą.

Žmogaus aktyvią gnostinę sistemą vadinu autonomine aktyvumo sistema (AAS), kuri smegenyse yra kaip kognityvinė ir motorinė žievė. Pasyvioji dalis yra sensoriumas (S), kuris priklausomas nuo išorinės informacijos. Tai yra, sensoriumas sujungia informaciją ir ją užfiksuoja ir su ja pririša žmogų prie aplinkos, o autonominė aktyvumo sistema kuria programą, kaip į šią sustingusią, monotonišką realybę reaguoti, ką su ja daryti. Ši fiksacija ir jos atkartojimas vadinamas tiesa, kuri susieja žmogų su realybe, nes be jos visas žmogaus gnostinis vidus būtų daugiasluoksnė iliuzija, arba haliucinacija. AAS pagrindinė forma yra kūryba, kuri peržengia vien imitavimo ir mėgdžiojimo rėmus.

Šita sistema apibrėžia žmogų, parodo kuo jis gali ir kuo negali būti. AAS leidžia kurti save, kaip įvestį naudojant sensoriumą, atmintį ir laisvą jungimą. Žmogus gauna pasaulį dovanų ir turi priimti tokį, koks jis duotas. Šitą vietą tvarko sensorinė žievė, erdvėje ir laike apjungianti įvairius juslinius modalumus. Toliau AAS yra pirmiausiai kognityvinė žievė, kuri turi atminties, vaizduotės ir mąstymo posistemius. Su šiais kognityviniais modalumais žmogus pats sau rašo programą, o motorika padeda ją realizuoti išoriniame pasaulyje. Sensoriumas suvokiamas kaip svetima, nežmogiška realybė, nors ją žmogus pats ir susikuria. Bet žmogaus centras yra ta vieta, iš kurios išteka šita autonominė aktyvumo galimybė, kurios informacija realizavimui ne iš kažkur paimama, bet sukurama paties žmogaus, savo giliausios esybės prigimtyje. Ši vieta yra tikras žmogus – siela, dvasia, esybė ir t.t.

Tokios yra galimybės. Todėl reikia rinktis kuo būti: tik mėgdžiojančiu automatu ar kažkuo aktyviu ir gyvu. Gyvas žmogus yra tik laisvas žmogus, turintis neužgrobtą šį centrą; jeigu žmogaus autonominio aktyvumo galimybė suvaržyta, jis virsta eksploatuojamu automatu arba biorobotu.

15.3.2 Civilizacijos sluoksniai

Fiksuota gnostinė dalis kaip physis (gr. gamta), yra pagrindinis išlikimo, išgyvenimo šaltinis iš kurio žmogus siekia gauti naudą eksploatavimu, darbu. Tai pirmoji tradicinė pakopa. Toliau gnostinėje sistemoje eina logos (gr. protas, kalba), kuris tyrinėja vidinę žmogaus prigimtį ir galimybes sieti ją su išorinės naudos išgavimu. Kultūrinis logos padeda organizuoti rūšį, aukštesnėms kastoms valdyti žemesnes. Naujausia logos forma yra mokslinis logos (fizikos ir matematikos kalba), kurio formavimas, tyrinėjimas ir eksploatavimas tampa svarbiausiu civilizacijos tikslu. Logo žmogus, arba filo-logas, tampa aukštesnio tipo žmogaus porūšiu. Skirtumas tik toks, kad gamta susieta su transcendencija, o

protas – nesusietas; tai vidinė nuo tikrovės atitrūkusi smegenyse suformuota terpė, kuri rūšiai leidžia peržengti paprastą instinktais paremtą gyvūnišką egzistenciją ir padaro žmogų kažkuo visiškai kitu.

Įvaldęs gamtą ir protą, žmogus vis stiprėja, kaupia savo pranašumą, kurį turės panaudoti naujam evoliucijos šuoliui, kurį atveria mokslo galimybės. Kaip visada tas šuolis didelė rizika, ir niekas negarantuoja, kad jis bus sėkmingas. Kažkada žmogus įvaldė gamtą, padarydamas šuolį į aukštesnę civilizaciją. Tada atėjo proto eilė, kuris taip pat buvo įvaldytas, suformuotas su naujoviška logo sistema. Pavyzdžiui, psichinės būsenos buvo pakeistos ir pertvarkytos taip, kad jos virto loginėmis būsenomis, kurios yra šiuolaikinio mokslo pagrindas. Dabar šitas logas jungiamas su tikrove ir tampa technologijomis, atveriančiomis naujas galimybes, naujam evoliuciniam šuoliui, kuris yra didžiausia rizika per visą žmonių rūšies istoriją.

Rūšis tampa eksperimentiniu poligonu, kuriame kuriama nauja pranašumo sistema, su kuria bus siekiama įveikti šiuolaikinį žmogų ir padaryti jį žemesne rūšimi, pirmiausiai užgrobiant ir sunaikinant autonominio aktyvumo galimybę (AAS sistemą). Apsisprendimas ką daryti tokioje situacijoje tik žmogaus reikalas. Ant svarstyklių padėjus natūralaus žmogaus ir kiborgo vertę dar neaišku, kuri vertė nusveria ir laimi...

2013-07-25, Kaišiadorys

16 | Žmogus ir reprezentacijos gelmė

16.1 Pratarinė

Sąmonės tema labai plati, todėl ją tyrinėti galima įvairiais aspektais. Jau esu aprašęs tris sąmonės supratimo lygius, kuriuos interpretuoti reikia ne tiek hierarchiškai, kiek perspektyviškai. Šiame įrašė noriu aptarti dar labiau apibendrintą perspektyvą.

Greičiausiai nesuklysiu pasakęs, kad autentiškiausiai ir įprasčiausiai sąmonė atsiveria pati sau savimonėje, t.y., be jokių tarpininkų. Kiti metodai, kai tarp sąmonės ir sąmonės (savimonės) įterpiamas koks nors tarpininkas, pavyzdžiui, žodis psichologijoje arba skaičius fizikoje arba smegenys empiriniame tyrime, yra atgrasesni. Prie žodžių esame įpratę, todėl juos priimame lengvai. Kalbant apie sąmonę po ranka turimas šūsnis žodžių, kuriuos tardami įsivaizduojame, kad save tauriname. Su skaičiais yra šiek tiek kitaip - savimonė per skaičius, atrodo, žmogų nužmogina.

Manau, kad tai klaidingas įspūdis, atsirandantis iš iškreiptos, įpročiu tapusios semantikos. Aš stengiausi neatmesti nei vieno aprašymo būdo, jeigu tik jis padeda suvokti tiesą.

Filosofija ir kognityvistika yra įprastas sąmonės “tyrimo” būdas. Filosofija sąmonę tiria visos tikrovės kontekste, o kognityvistika bando

imituoti mokslinę metodologiją, įtraukdama į savo domėjimosi sferą neuromokslą arba kognityvinę psichologiją. Drąstiškesnis bandymas yra fizikos taikymas sąmonei pažinti; šis bandymas daug atgrasesnis, jis mums atrodo nepriimtinas ir atstumiantis. Šis jausmas kyla iš baimės ir pavojaus supratimo. Fizika yra grėsmė sąmonei.

Tačiau kodėl nepažiūrėjus į šį klausimą iš kitos pusės: jeigu fizika (energetinis ginklas ir psichotronika) yra suvokiama kaip grėsmė žmogui, tai kokie yra būdai apsisaugoti nuo šios grėsmės? Kur yra išsigelbėjimo šaltinis? Manau, atsakymas paprastas - ta pati fizika. Sistemos fizikas į sąmonę gali žiūrėti kaip į naikinimo objektą; bet mes galime pasirinkti priešingą kryptį: ji yra brangiausias turtas, kurį su fizika galime apginti. Ar daug prieš fiziką gali padėti filosofija? Tik netiesiogiai, formuodama priimatinas pažiūras ir politiką visuomenėje. Ar gali gynybai pasitarnauti kognityvinė psichologija? Ji neekranuoja laukų, nesprogdina radarų ir t.t. Tačiau ji padeda sutvirtėti psichologiškai, pavyzdžiui, išsiaiškinus montažo mechanizmus, arba sistemos agresijos priežastis. Kognityvinė psichologija leidžia pamatyti, kaip mąstau aš ir kaip mąsto kiti. Tai irgi padeda. Ir apskritai, išplėstas supratimas visada naudingas. Bet to neužtenka.

Fizika aprašo kiekybiškai, struktūriškai ir dinamiškai. Šie aspektai išreiškiami atitinkama ženklų sistema, kuri neįpratusiai akiai atrodo siaubinga: kaip galima sąmonę aprašinėti skaičiais, t.y. sveriant, matuojant, jungiant, atskiriant ir t.t.

Jeigu nebūčiau įsitikinęs, kad visi šie aspektai svarbūs - nerašyčiau šio įrašo.

Šiam tekstui parašyti nenaudojau jokios specialios literatūros. Viskas yra mano asmeniniai pastebėjimai - kaupiantis patirčiai, kiekvienam žmogui ateina ir gilesni matymai.

16.2 Reprezentacijos struktūra

16.2.1 Gnostinė sistema

Kalbant apie visus gyvus organizmus, pagrindinė sąvoka yra informacija, kuri reiškiasi dviem būdais: informacija reikalinga organizmo kopijavimui ir informacija kuri perkelia aplinką į organizmo vidų, kad šis galėtų aplinkoje orientuotis. Organizmas, aišku, yra stebuklas, kaip perėjimas iš negyvos aplinkos į gyvą (tai yra milžiniškas šuolis). Tačiau sąmonė yra pats svarbiausias ir įstabiausias “aparatas” gyvame organizme, be kurio gal būt net pats organizmas nebūtų toks neįprastas (kaip bakterijų, vienaląsčių ir t.t., nes šie irgi maitinasi, dauginasi - kaip žmogus).

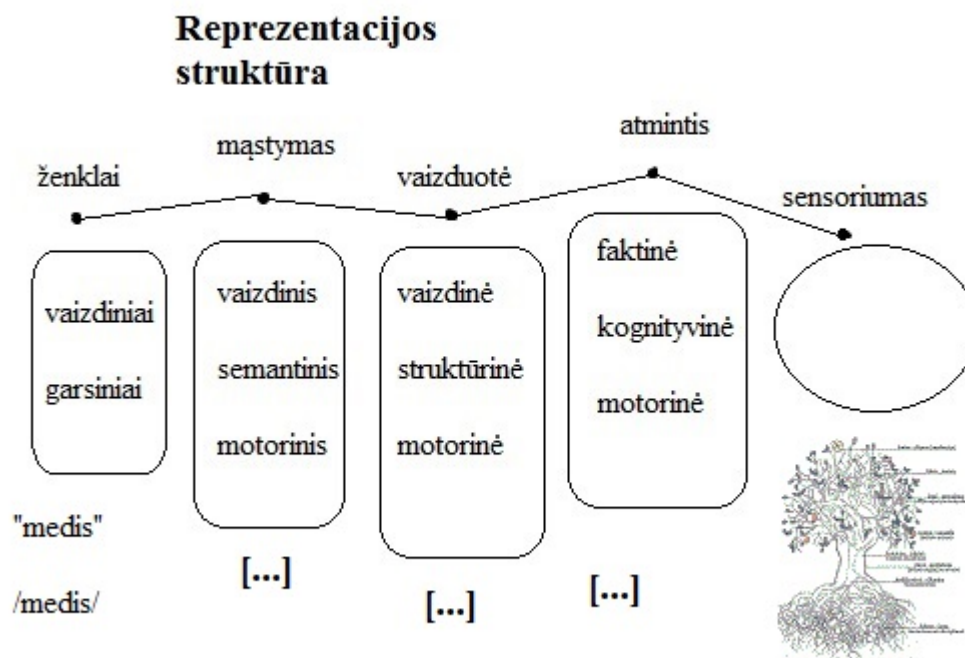
Šiame įrašė gnostinę tikrovės evoliucijos ašį laikau svarbiausia. Gnostinė ašis yra ta vieta, kurioje žmogus sujungia informaciją apie aplinką ir save. Ši vieta, mano giliu įsitikinimu, yra įausta į pačią giliausią tikrovės, kurioje mes gyvename, sąrangą.

16.2.2 Reprezentacija

Viena iš žmogaus klaidinimo priemonių yra reprezentacijų skaidymas į neva nesusijusias dalis ir jų maksimalus susiaurinimas; tai reiškia, kad norima, jog žmogus negalėtų susieti ir nematytų turinio. Ryšių sistema ir platus supratimas yra tai, ko valdžia labiausiai bijo, nes tai neleidžia žmonėmis manipuluoti, juos mulkinti ir valdyti. Dėl šios priežasties noriu patikslinti reprezentacijos sąvoką. Mano tikslas paskatinti žmones įsigilinti į savo ir kitų pasaulį.

Mano įsivaizdavimu, reprezentacija, tai ne tik atskiras daiktas arba žodis, bet visa struktūrinė sistema, kuri kaip nors susijusi su išsirinktu centriniu ženklu (tai gali būti žodis, simbolis, sąvoka ir t.t.).

Šioje struktūrinėje scheme matome vieno ženklo “medis” reprezentacijos sistemą, į kurią įeina vos ne visos smegenų žievės sensorinės,

16.1 pav.: Reprezentācijas struktūra

motorinės ir kognityvinės funkcijos. Kiekviename iš pavaizduotų mazgų mes turime tą pačią reprezentaciją, tik ji įgavusi kitas savybes ir pavidalus, priklausomai nuo to žievės vietos, kur informacija analizuojama ir atvaizduojama. Pavyzdžiui, savo suvokimą turi motorinis ženklų gaminimas (žodžio tarimas arba rašymas), sensoriumo objekto įsivaizdavimas, semantinė sąvoka ir t.t.

Žmogaus tikrovės pažinimas juda šios reprezentacijos sistemos viduje, pridėdant arba atimant tam tikrą kognityvinę specifiką priklausomai nuo to, kuriose vietose juda dėmesys. Reprezentacijos sistemos išorėje, t.y., anapus sensoriumo ir ženklo, pažinimo nėra. Išėjimas už reprezentacijos neįmanomas. Vadinasi ribinės būsenos yra motoriniai

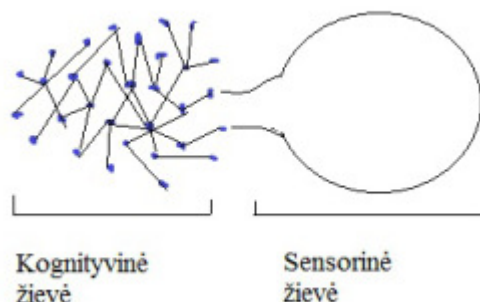
ženklai ir sensoriumo daiktai. Galima judėti nuo motorinių ženklų prie daiktų ir nuo daiktų prie ženklų. Tad gnostinis procesas vystosi tarp ženklo ir daikto - mąstyme, vaizduotėje ir atmintyje, kuriose per visą gyvenimą susiformuoja tam centrui būdingos struktūros ir jų reprezentacijos.

Medį galima atsiminti, įsivaizduoti, mąstyti ir įženklinti. Svarbiausia moderniais laikais ne tik paprastai stebima, bet ir tirama, analizuojama, nagrinėjama ir t.t., judant kognityvinėmis trajektorijomis išplėstos reprezentacijos viduje.

Autonominė aktyvumo sistema permiausiai valdo ženklų srautą, skleisdama garsus (žodžiai) per gerklės raumenimis valdomus kalbos organus arba ranka užrašinėdama vaizdinius simbolius ant popieriaus, įvesdama klaviatūra ir t.t.. Šiam srautui informacija gali būti imama visu diapazonu, naudojant kokią nors izoliuotą dalį arba apibendrinant visą reperezentacijos struktūrą. Ženklaai gali būti susiję tiesiai su sensoriumu, atmintimi, vaizduote, mąstymu ir t.t. Tai yra, judama nuo išorės į vidų ir nuo vidaus į išorę, arba sensoriumą.

Baigiant šią temą, galima pridurti, kad reprezentacijos struktūroje pavaizduota tik vieno ženklo ("medis") ryšių sistema. Bet mes žinome, kad tokių ženklų yra žymiai daugiau. Pavyzdžiui, ligvistinių ženklų įprastai aktyviai vartojama apie 10 000 žodžių-sąvokų, nors jų iš tikro yra žymiai daugiau. Bet tas perteklius dažniausiai lieka žodynuose. Esu apskaičiavęs, kad vienam bet kokio ilgio romanui parašyti reikia apytiksliai dešimt tūkstančių žodžių. Ir visi šie žodžiai turi savo reprezentacijos sistemą, tokią pačią kaip izoliuotoje ženklo "medis" schemoje. Tad tinklas yra žymiai didesnis.

Šie ženklai sugrupuoti įvairiais ryšiais ir santykiais, persipynę ir sudarantys vieną visumą arba sistemą. Šią sistemą galima nesunkiai sumodeliuoti su superkompiuteriais ir prognozuoti ne tik žmogaus elgesį bet ir mąstymą.

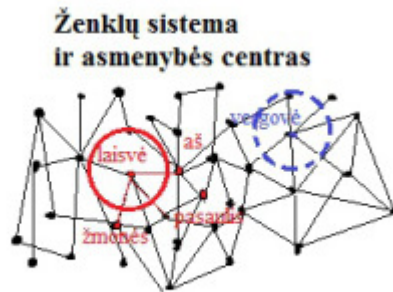
16.2 pav.: Asociacijos ir formos

16.2.3 Asmenybės centro reprezentacijos ir jo judėjimas

Dešimt tūkstančių mazgų galima sumodeliuoti, pavyzdžiui, siekiant nustatyti, kurie mazgai svarbesni, o kurie mažiau svarbūs, prie ko žmogus prisirišęs, o prie ko - ne. Šitaip galima modeliuoti žmonių charakterius. Ypač lengva tai daryti su žmonėmis, kurie naudoja tą pačią ženklų sistemą (kalbą).

Aukščiau pateiktame paveikslėlyje matome “asmenybę”, kuri susijusi su suaktyvintu reprezentacijos centru, kuris sukasi apie sąvokas “laisvė”, “aš”, “žmonės”, “pasaulis” ir t.t. Šitaip šalia pagrindinių interesų (dažniausiai tai būna profesija, darbas) nustatomi ir papildomi. Tai gali būti pomėgiai, hobiai, arba politinės, filosofinės pažiūros ir t.t. Pas konservatorių yra vienas pagrindinis aktyvumo centras, pas marksistą - kitas, pas libertarą - trečias ir t.t.

Be to, visas šis reprezentacijos tinklas yra suskaidytas į semantines komforto ir diskomforto zonas. Šias zonas stiprina ir atriboja propagandinis smegenų apdorojimas. Pavyzdžiui, “laisvė” paprastai yra komforto zona į kurią bando patekti sąmonė. “Vergovė” yra diskomforto zona, ir jos sąmonė vengia. Bet propaganda ir reali politika

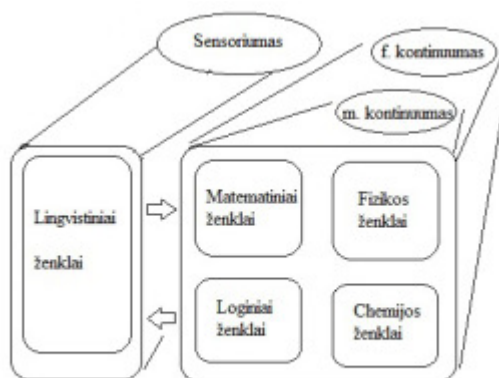
16.3 pav.: Asmenybės centras

siekia šį pasiskirstymą apversti ir pritaikant įvairių bausmių ir skatinių sistemą padaryti, kad komforto zona būtų vergovė, o diskomforto - laisvė ir t.t.

Belieka tik pridurti, kad šitas spindulys arba pats renkasi kurioje Reprerentacijos vietoje “įleisti šaknis”, arba yra įvairių išorinių įtakų valdomas. Tokiu valdymu aktyviausiai užsiima valstybės organizacija, kuri formuoja sau naudingas vietas reprezentacijų sistemoje (formuoja pozityvius ir negatyvius jėgos žodžius).

16.3 Logo ženklų karai

Yra dvi pagrindinės ženklų su visomis savo reprezentacijų sistemomis rūšys: natūralios kalbos ženklai ir dirbtinės kalbos, tokios kaip matematika, logika, fizika ir t.t. Visi ženklai kyla iš vienos šaknies, bet pagal savo kilme ir paskirtį išskiria į minėtas grupes. Paprasta kalba naudojama bendravimui, aprašymui ir aiškinimui. Ji siejasi tiesiai su sensoriumu ir jį atvaizduoja. Tokiomis priemonėmis kuriama filosofija, istorija (mokslai), literatūra (menas) ir t.t., kurios suformuoja tikrovinę-kalbinių humanistikos sistemą.

16.4 pav.: Logo karai

Dirbtiniai ženklai yra visų pirma matematika ir logika. Ši kalba nenaudojama bendravimui, bet daugiau aprašymui arba aiškinimui, kuris įdedamas į tekstą ir gali būti skaitomas, suprantamas. Svarbu tai, kad sensoriumas, kuriant matematinius ženklus, paverčiamas fiziniu ir, judant į vidų, vaizduotės loginiu kontinuumu. Pirmiausiai vaizduotėje sukuriami diskreti matematinių ir loginių ženklų sistema, paskui ji perkeliama į sensoriumą kaip fizikinį kontinuumą, ir jį aiškina.

Kalbos ženklai turi visą sudėtingą Reprezentacijos sistemą, sudarytą iš dešimčių tūkstančių kalbinių ženklų. Tai nėra negyvi ženklai, nes visi jie susiję su konkrečiu žmogaus asmenine patirtimi ir įsiskaitiniję atmintyse, vaizduotėje, mąstymuose ir t.t. Jų išmokstama labai anksti, pirmiau nei dirbtinės kalbos, todėl yra įsivertę į sąmonės pagrindą. Šita kalba moksle pirmiausiai naudojama filosofijai, kurios tikslas pažinti, suprasti ir aiškinti. Pažinimas, kaip jau sakiau, juda reprezentacijos viduje nuo ženklo prie sensoriumo ir nuo sensoriumo prie ženklo. Kitaip sakant, galima pažinti “išorę” ir “vidų”.

Matematika yra aukštesnio lygio kalba, kuri naudojama ne tiesioginiam bendravimui, bet pažinimo kontekste sistemos, struktūros, proceso aprašymui ir aiškinimui. Ši ženklų sistema taip pat išmoksta-

ma, nors ir žymiai vėliau. Taip greičiausiai yra todėl, kad visuomenėje valdžia riboja žmonių matematinę kompetenciją ir mokslines žinias. „Paprastam darbui to nereikia.“

Per istoriją buvo didesnė ar mažesnė kova tarp šių dviejų filo-logijos sistemą (nors visos jos priklauso tam pačiam logui). Su paprasta kalba nieko nesukursi, tik kokį tekstą arba diskursą. Matematika, fizika leidžia kurti technologijas, duodančias naudą kasdieniame gyvenime. Todėl kyla klausimas, kam humanistika reikalinga? Skelbiama, kad filosofija, istorija ir literatūra mirė, beliko tik teorija ir technologijos. Ir turėsime bendrauti principu „a kart b plus x lygu c“. Arba jei-gu natūrali kalba dar reikalinga bendravimui, aprašymui ir paprastam aiškinimui, tai visas humanistinis mokslas (pirmiausiai filosofija) pateisinama kaip mokslo teorijų aiškintoja ir populiarintoja. Mitologinių, religinių ir archaiškų filosofinių tekstų nebelieka, ir filosofija tampa mokslo tarnaitė.

Mano nuomone, tradicinė reprezentacijos formavimo sistema be natūralios kalbos neįmanoma, žmogus be šios kalbos būtų silpnesnis nei su ja. Todėl kalba išlieka. Bet kyla klausimas dėl šios kalbos naudojimo mokslui. Kaip pagrindinė metodinė priemonė ji taikoma filosofijoje. O, pavyzdžiui, fizikoje natūrali kalba naudojama šalia matematinės kaip pagalbinė aiškinamoji priemonė. Žinoma daug priklauso ir nuo susitarimo kokia reprezentacija vadinama mokslu. Juk mokslas yra išreiškiamas ženklų sistema turinčia visą savo giluminę struktūrą. Ženklas tik reprezentacijos paviršius. Kuo mokslo ženklų-reprezentacijų sistema skiriasi nuo nemokslinių. Kodėl filosofinė Reprezentacija yra nemokslinė, o fizikos Reprezentacija - mokslas? Filosofija nieko nepažįsta, nepaaiškina, „neapskaičiuoja“?

Bet gilesnė šio klausimo analizė ne šio įrašo tema.

Manau, tarp lingvistinių ir matematinių ženklų turi išlikti savarankiškumas ir tam tikra apykaita, arba komunikacija tarp filosofijos ir fizikos, matematikos ir t.t. Kitos humanistikos sritys, tokios kaip istorija (aprašomasis, chronologistinis arba priežastinis procesų aiški-

nimas), sociologija, politologija ir svarbios, ir turi savo vaidmenį. Literatūra visada išlieka kaip meno rūšis. Pavyzdžiui, kokią demokratijos teoriją galėtų pateikti matematika arba fizika? Matematika - tik balsų skaičiavimo priemonė.

16.4 Žingsnis link skaitmeninės sąmonės

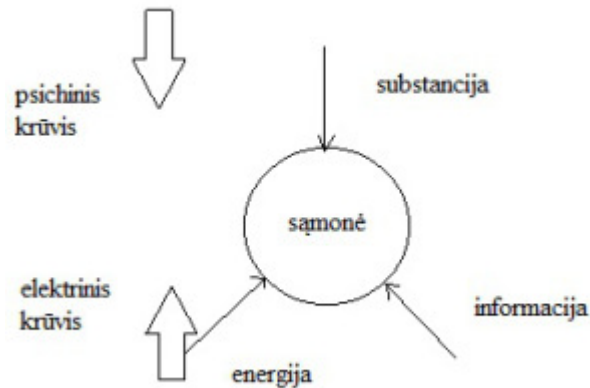
Sąmonės modeliavimas su superkompiuteriais yra pirmas žingsnis link jos digitalizavimo, t.y., pakeitimo skaičiais ir formulėmis. Digitalizavus sąmonę, galima sąmonės teoriją naudoti jos technologiniam užgrobimui (aišku, įmanomas ir priešingas pritaikymas - gynybai). Svarbiausias klausimas - kaip apsiginti? Pradžia ta pati kaip ir psichotronikoje - ją reikia ištirti ir sukurti teoriją. Tik pritaikyti ją pozityviam tikslui.

Fizika aiškina per parametrus, kiekybes ir struktūras, išreiškiamas matematiniais ženklais ir formulėmis. Svarbiausia nustatyti, kiek leidžia Rerezentacija, kokie yra pirminiai parametrai. Pavyzdžiui, Niutono, Lagranžo, Hamiltono ir Einšteino mechanikoje yra trys pirminiai parametrai: masė, erdvė ir laikas, su kuriais aprašomos pusiausvyros ir nepusiausvyros mechaninės sistemos.

Manau, kad sąmonės teorijoje galima pradėti nuo to, nuo ko pradėta mechanikoje ir vėliau perkelta į kitas naujesnes fizikos šakas. Pirminiai sąmonės parametrai yra substanciją (s), informacija (i) ir energija (e). Aišku, šie parametrai nėra paprasti, jie savyje slepia analitinę struktūrą ir kiekvienam iš jų paaiškinti reiktų atskirų teorijų.

Kiekvieną iš šių parametrų galima paaiškinti smulkiau.

1. Sąmonės substancijos yra subtilios, ne tokios kietos ir masyvios kaip grubi materija. Todėl linkstama sąmonę laikyti nematerialia. Teigiama, kad ji yra dvasinė substancija, kuri yra visai kas kita nei materija, kaip laukas ar energija. Bet galimas ir priešingas kelias, sąmonę laikyti ne kitokia tikrove, bet nežinoma, nepaaiškinta jos forma. Kiek žinoma šiuolaikiniam mokslui, fundamentaliausia realybė

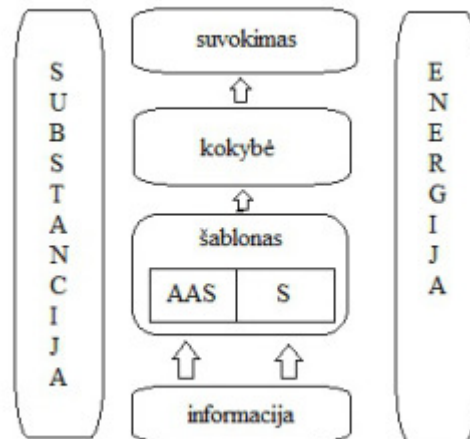

16.5 pav.: Fizikinė suvokimo pusė

yra laukai, kuriuose susidaro kvantai, besijungiantys į pusiausvyros sistemas. Pagrindinė žinoma tokia pusiausvyra sistema yra atomas, kuris yra dinaminė sąveikaujančių laukų sistema. Tai ne kietas rutuliukas arba taškas, bet dinamiškas sąveikaujantis energijos kvantas. Galima manyti, kad žinomi laukai nėra vieninteliai. Sąmonė atsiranda nežinomų laukų arba jų savybių sąveikoje. Šitaip mąstant galima išskirti dvi svarbias tyrinėjimų kryptis: sąmonės kaip būsenos arba sąmonės kaip substancinio lauko. Manau, kad yra ir psichiniai kvantai ir tie kvantai turi psichinį krūvį, kuris yra ne kas kita kaip dviejų ar daugiau laukų sąryšis.

2. Informacija yra antras svarbus parametras sąmonės lygtyje. Informacija turi turėti ir savo vienetų ir surinkimo, pernešimo ir suformavimo mechanizmus. Taip pat ji gali būti matuojama kiekybiškai. Informacija yra duomenys iš aplinkos, pernešami į smegenis tam, kad iš jų būtų galima formuoti reprezentaciją. Ji jungiasi su substancija ir šitaip organizmo viduje atsiranda išorinės aplinkos suvokimo sistema.

3. Galima sakyti, kad nėra nei vienos kvantinės sistemos, kurioje nedalyvautų energetiniai procesai. Sąmonė yra ir tam tikra energijos forma. Energija nuo materijos skiriasi tuo, kad materija yra pusiau-

16.6 pav.: Fizinė ir morfologinė sistema

svyra, o energija - nepusiausvyra sistema. Kiek žinoma, pagrindinė nepusiausvyra makro sistema yra elektrinio ir magnetinio lauko potencialiniai procesai. Šiuos laukus kuria krūvis, kuris yra fermiono (elektrono) kvantas sąveikaujantis su bozonų (fotonai) lauku. Ląstelės mechanizme dalyvauja elektromagnetinė poliarizacijų ir depoliarizacijų sistema. Elektromagnetiniai krūviai sąveikaudami su psichoniniais krūviais sukuria žemų energijų bozoninį kondensatą, kuris imploduodamas į vidų sukuria Reprezentacijos hologramą.

Visa tai apibendrinan galima pateikti tokią schemą.

Iš šio paveikslėlio matome, kad informacija ateina iš dviejų kryptų: vidinės ir išorinės. Vidinė kryptis yra autonominė aktyvumo sistema, kuri tiekia informaciją į šabloną kognityvinės motorinės reprezentacijos formavimui. Išorinė kryptis tiekia informaciją fiksuoto sensoriumo formavimui. Tada šablonas jungiamas su kokybių sistema, kurios perėina į sąmoningą suvokimą, turintį vidinės Reprezentacijos formą, kuri buvo aprašyta prieš tai.

Čia pavaizduota vidinė dalis. Iš išorės, aišku, ateina substancija, sudaranti vidinei sistemai apvalkalą. Taip pat iš išorės gaunama energija, palaikanti pagrindinį sąmonės formavimo procesą iš energetinės pusės. Tai yra morfologinės formos ir aprašymas ne matematikos ir fizikos ženklais, bet įprastiniais žodžiais. Bet šiuos žodžius galima paversti simboliais, skaidyti juos, ieškoti vidinių struktūrų, jungti su kiekybėmis ir t.t. Šitaip būtų galima sukurti formules, kurios leis aprašyti sąmonės būsenos arba lauko charakteristikas, pagal kurias būtų aišku kaip ji veikia, kaip ją išplėsti ir sukurti gynybos priemones.

16.5 Išvada

Išvada peršasi tokia, kad galima kurti ne tik neuroanatomines, neurofiziologines, psichologines ir t.t., sąmonės teorijas, bet ir fizikines. Juk ir akivaizdu, kad psichotroninė technika, kuri šiuo metu masiškai naudojama žmonių persekiojimui, atsirado ne iš filosofijos, psichologijos ir t.t. Technologijas geba kurti tik fizika, chemija ir kiti tikslieji mokslai. Morfologinė analizė atlieka tik pagalbinį vaidmenį.

2013-08-05, Kaišiadorys

17 | Kvantinė psichologija

17.1 Iliuzijų mimikrijos

Pagal požiūrį į faktus žmones galima skirstyti į būties ir manymo grupes. Vieni mėgsta formą „yra taip, kaip sakau“, o kiti „man taip atrodo“, arba „aš taip sprendžiu“. Požiūryje į save nuo to priklauso pasitikėjimas savimi (tikint, kad sąmonė steigia/atitinka tikrovę) arba kuklumas (gali taip ir nebūti kaip man atrodo, nors aš tai renkuosi). Kadangi būties grupė yra „tikrovininkai“ ir jie tokie savimi pasitikintys ir įžūlūs, nes mano, kad yra tiesa, ir įtikėję į briedą, kad jų sąmonė turi būti tiksliai, paraidžiui perkelta į visų kitų žmonių sąmones ir tapti ten garbinamu stabu. Juk tiesa viena, ją steigiu aš, tad šis „Aš“ yra vienintelė įmanoma ir galima kitų žmonių sąmonių forma. Visos kitos sąmonės formos yra „melas“, todėl tam, kad melas neviešpatautų, jam reikia kuo labiau apsunkinti gyvenimą – nepraleisti, neprileisti, perpiešti ir netgi sunaikinti. Taip įtvirtinama valdžia – tai yra valdžia.

Šis mąstymas gali atsirasti iš dviejų šaltinių. Pirmasis yra mums įprastas patirties pasaulis su visu savo turiniu, sudarytu iš daiktų ir santykių; antrasis yra protas, kuris taipogi sudarytas iš elementų ir jų ryšių, tik joslumo formos kitokios ir svarbiausia – didžioji dalis proto turinio yra pasaulio kopijos. Šios galimybės buvo įsisąmonintos pakankamai seniai ir dabartinės civilizacijos ištakose stovi dvi monumentalios figūros, pateikusios pirmas išbaigtas tokios daiktų padėties

interpretacijas. Tai, žinoma, yra Platonas (422 – 347 m. pr. m. e.) ir Aristotelis (384 – 322 m. pr. m. e.), kurie savo filosofines sistemas sukūrė prieš maždaug 28 760 mėnesių. Jie padėjo pamatus naujam pasauliui, semdamiesi iš dviejų žmogų palaikančių šaltinių, kuriais pasitiki besąlygiškai ir kurių pagrindu steigiama tiesa ir tiesos pasaulis – nepajudinamas, kietas, privalomas, įtvirtinantis normą ir valdžią tų, kurie juos uzurpavo ir su kuriais susitapatino. Iš tokio mąstymo visada sukuriamas pagrindinis postas su „vietininkavimo“ tiesai doktrina.

Šitie tikrovininkai seniai suprato tokios mąstymo sistemos potencialą, ir jis išnaudojamas iki mūsų dienų, ne vien kokioje scholastinėje viduramžių filosofijoje. Pagrindinis principas teigia, kad yra universalūs faktai, jie pajėgūs šiuos faktus nustatyti ir įsteigti iš jų susikonstruotą pasaulį, kuris priklauso jiems šeimininkų teisėmis. Tad valdžia kuria pasaulį, o vergai yra į jį talpinami, pirmiausiai persunkiant juo žmonių sąmones. Kaip tik tokia paradigma naudojama Lietuvoje, kurios scholastinė tradicija pagrįsta Aristotelizmu. Pirmiausiai tai yra Aristotelio logika kaip įrankis ir metodas, toliau – politikos samprata, pasaulio teorija, aprašoma „Fizikoje“ ir galų gale – „Metafizika“. Idėja tokia: vykdoma atranka žmonių su klasikiniu išsilavinimu, kurie per logiką ir iškalbą sugeba steigti pasaulį, įgrūsti jį į kitų žmonių galvas ir tapti nepajudinamais „tikrovininkais“. Visu šituo, pagal idėją siekiama pagrįsti viešąjį gyvenimą, kuris turėtų okupuoti visų likusių žmonių buitį. Iš Aristotelio „Politikos“ ir Platono „Valstybės“, kaip iš idėjų šulinio semiamasi minčių, kurios manoma turėtų padėti pagrindą „naujo lietuviško pasaulio“ kūrėjams, kuriame jie visoms kitoms sąmonėms taptų monumentalioji tiesa. Įsivaizduojama, kad geibus atsakymas „taip gali ir nebūti“ – per daug silpnas ir neturi jokio poveikio.

Situacija keitėsi pasirodžius Dekarto (1596 – 1650 m.) filosofijai, kurios pagrindas yra abejonė viskuo – ne tik pasaulio, bet ir proto faktais. Ši nauja srovelė susiformavo prieš 4 420 mėnesių. Pasaulio kūnas tapo abstrakčia schema, teorinių savybių agregatu. Protas buvo sutapatintas su mąstymu ir, kitaip nei Platono filosofijoje, netapo pasauliu

– nei idėjų, nei daiktų. Šitaip į filosofiją įėjo neužtikrintumas kaip bet kokio tyrimo prielaida ir pradžia. Mąstyta šitaip: „atrodo kaip faktas, bet gali ir nebūti tiesa, nes pasaulis gali būti piktos jėgos sukurta ha-liucinacija ir apgaulė“. Kaip galima primesti save, jeigu ne esi faktas, ne esi tikrovė ir ne esi tiesa. Jeigu vis dar yra žmonių neišauklėtų pagal naujas prielaidas, tai melą vaidinantį tiesą būtina nuvainikuoti parodant perpuvusį idėjinį pamatą, restauruojamą ir konservuojamą šitiek mėnesių. Tai buvo galimybė, kurios žmonės iki galo neišnaudo-jo, nors teigiama, kad po šio įvykio visa Europos filosofija pasisuko į „subjektą“. Galimybė nebuvo iki galo išnaudota todėl, kad ją sugriovė mokslas (logika, matematika ir fizika). Jam atsiradus absoliuti tiesa tapo dar tiesesne. Platonas tapo „klasikine metafizika“, spekuliatyvaus proto konstruktas, kuris kaip įdomi seniena tyrinėjamas iki šių dienų. Pragmatikai perėmė visus Aristotelio tyrimus, ir pavertė juos mokslų pradžiomis, pradedant botanika ir baigiant retorika. Pirmoji filosofija buvo nuvainikuota, nes jos modelis yra kliesių rinkinys, bet įvairūs tyrinėjimai naudojant disciplinuotą protą ir logiką, puikiai prisitaikė.

Todėl mūsų dienomis vis tiek yra faktai – visų pirma jusliniai ori-ginalai, o po to – juslinės kopijos, su kuriomis renkami „objektyvūs duomenys“. Betgi kuklesni primena – joslė yra smegenų konstruktas, o joslė kopija – kompiuterinis montažas. Tai rodo, kad yra dvi ga-limybės suvokti objektą: a) pagal iliuzinį fenomenologizmą arba b) per konstravimo mechanizmą. Juk jeigu nežinai, kad egzistuoja grafi-kos modeliavimo kompiuteris ir lieki tik fenomenologiniame paviršiuje, tikrovės nuo klastotės atskirti neįmanoma. Abejonė atsiranda tada, kai į prielaidų rinkinį be fenomenologijos įtraukiamas ir mechanizmas. Todėl visas teorijas lengva surūšiuoti į pagrindines kategorijas: beme-chanizminė fenomenologija tyrinėjanti absoliučius „faktus“, atrandan-ti absoliučias „tiesas“; ir mechanizminė, įrodytai suvokianti, kad visi atvaizdai yra įtarpinti visokiausių mechanizmų, todėl visos fenome-no-logijos yra tik abejotini įvaizdavimai ir įsivaizdavimai.

17.2 Procesų įvardintojai

Todėl taip gaunasi, kad tiesa yra tik viena iš iliuzijos mimikrijų. Tai įtariama buvo seniai, pavyzdžiui, kokioje nors Vedų filosofijoje arba budizme, su „majos“ iliuzijos idėja nuvainikuojančia juslinį pasaulį. Tokių žmonių su savo originaliu filosofiniu mąstymu buvo ir visai neseniai, pavyzdžiui, F. Nietzsche prieš 1630 mėnesių, kuris teigė, kad tiesa tėra viešpatavimui naudinga iliuzija, ne daugiau. Tačiau dar labiau tai atskleidė ir parodė mokslo tyrimai, kad fenomenologinis absoliutizmas neturi jokio pagrindo, nors, kad nebūtų prieštaravimo, reikia formuluoti, kad tiesos Dekarto prasme negalima nei įrodyti, nei paneigti. Klaidingai įrodinėti bando absoliutistai; nors paneigėjai irgi remiasi nuvainikuotais instrumentais. Toliau už šio loginio prieštaravimo žengti neįmanoma. Todėl būtina tikimybės sąvoka, apie kurią pakalbėsiu šiek tiek vėliau.

Prieš dar mažiau mėnesių, dabar jau šių dienų Lietuvoje, A. Šliogeris suformulavo taiklias tiesos mimikrijos struktūras, kurios paaiškina ir patį tiesos suniekėjimo procesą. Pirmą kartą tai paminėta buvo prieš 206 mėnesius, knygoje-atvaizde „Niekio vardai“. Čia buvo įvardinta matricos kompiuterio paslaptis, svarbiausia šios realybės technologija. A. Šliogerio trūkumas tas, kad jis tiki pasaulio fenomenologijos absoliutumu ir į jos aiškinimą arba tyrimą, neįtraukia būtino mechanizmo elemento. Fenomenologija ne absoliutus pasaulis, bet konstruktas. Tačiau jis teisingai aiškino mimikrijų mechanizmą pasaulio viduje, lygindamas originalus ir jų kopijas. Pirmas lygmuo yra kopija kaip fenomeno simuliakras, arba atvaizdas, pamėgdžiojantis pasaulio daiktus. Ji galėjo būti daroma klasikinėmis tapybos priemonėmis, o technologinėje visuomenėje – fotoaparatais ir filmavimo kameromis. Pastarieji prietaisai laikyti objektyvių duomenų pagrindu, ypač iki-skaitmeniniu laikotarpiu ir iki kompiuterių atsiradimo ir išplitimo. Tačiau kompiuteris ir skaitmeninės technologijos dovanojo vis daugiau galimybių

suardyti ryšį tarp originalo ir kopijos įvedant montažą.

Galutinėje studijoje montažas sureikšminamas tiek, kad ryšio tarp originalo ir kopijos iš viso nelieka. Ši struktūra A. Šliogerio vadinama „niekio falsifikacija“. Tai yra, nors su kompiuterine grafika, naudojant skaitmeninius algoritmus, sumodeliuojamas idealų fenomenologinį sluoksnį turintis objektas, bet tikrovėje jis yra visiškai niekas, tikrove apsimetanti klastotė. Gerai kai tai yra menas be pretenzijų, tačiau kai tai, arba tie žmonės, pretenduoja į „tiesos vietininkų“ pareigas, pro šalį praeiti neišpėrus į pasturgalį – neįmanoma. Šitaip genialiai įvardijama pagrindinė tikrovės kaip melo struktūra, iš pradžių kopijuojant ir permontuojant siužetą, o po to jau kuriant melą iš niekio, jį falsifikuojant ir vaizduojant kuo nors kitu. Šiuolaikinis medijų pasaulis yra melo pasaulis, nes visuomenei lentose, vadinamose „ekranais“, rodoma tai, ko išskyrus šią lentą daugiau niekur nėra. Šitaip užvaldytam žmogui tikrovininkai – ir vis tiek – į sąmonę tiekia falsimuliakrų haliucinacijas įvaizduodami, kad gyvena Aristotelio logikai paklūstančiame pasaulyje. Taip žmogus tampa virtualu ir haliucinuojančiu monstru, kuris realybės likučius naikina gaudamas falsimuliuotos tikrovės licenziją. Majos skraistė šitaip užmetama ant pasaulėvaizdžio ir jį uždengia, į pavojų pastatydama orientaciją ir adekvatumą. Adekvatumas falsimuliuojamas tik kolektyvinės haliucinacijos viduje.

Todėl pagrįstai peršasi šios būsenos diagnozė – šizofrenija.

17.3 Sąmonė kaip kvantinis vienis

Dabar jau pereinant prie mokslo, prieš tai perėjus prie postmodernių technologijų, tokių kaip matricos kompiuteris, naujas ideologinis pasaulis prasidėjo prieš 1326 mėnesius, kai A. Einšteinas paskelbė savo reliatyvizmo teoriją. Šios teorijos esmė, kad matavimai priklauso nuo matavimo prietaisų „perspektyvos“, kurios pagrindiniai momentai yra atstumas ir judėjimas. Šie momentai įveda paklaidas, tad iš skirtin-

gų vietų matavimai objektą aprašo kitaip. Tikras objektas gaunamas atėmus paklaidas.

Panašiu laiku, maždaug prieš 1300 mėnesių, atsirado kvantinės mechanikos teorijos, kurios įvedė neapibrėžtumą į šios tikrovės, iš mikrodalelių sudarytą fundamentą. Tą padarė Heizenbergas. Matavimai šiame sluoksnyje tokie grubūs, kad jų neįmanoma atlikti neišardžius fizikinės sistemos. Vadinasi, matuotojas „kuria“ tikrovę, savybę pavėrčia konkrečiu parametru, kolapsuoja (sugriauna) bangą, kuri tampa dalele, arba „sąmonės sukurta“ realybe.

Toks mokslas kaip „objektyvaus pasaulio“ teorija gali atrodyti juokingas. Tačiau labai keistu ir mišlingu būdu, kvantinės mechanikos postulatus galima sėkmingai pritaikyti žmogaus psichinės realybės modelio sustatymui, kuris su kėde sulaužo kėdę, ant kurios bando atsisėsti ir įrodyti, kad kėdė – iliuzija. Į kvantinę psichologiją perkelti KM žodžiai yra tokie: nelokalumas – galvoje viskas susieta su viskuo; supainiotumas – vienas elementas sąveikaudamas su kitu suformuoja nematomą ryšį, per kurį cirkuliuoja informacijos; superpozija – įmanomos ne dvi, bet trys būsenos: tezė, antitezė ir sintezė, kai keli elementai mąstomi vienu metu, arba formuojamas apskritas kvadratas; sąmonės bangos kolapsavimas į mintį/vaizdinį formą; svarbiausia – tikimybės principas, kuris teigia, kad nieko neįmanoma žinoti 100 proc. užtikrinimu, nes fundamentinė struktūra yra mechanizmas-fenomenas, o ne grynas absoliučių fenomenų pasaulis, be jokios gelmės ir be jokios paslapties (pagrindinis mechanizmas, aišku, yra matavimas).

Pagrindinė šliogerinė struktūra yra atpasakojimas (simuliacija) ir kūrimas (falsimuliacija). Atpasakojimas naudoja primityvų, dar nerangų montažą, kaip interpretaciją, kompoziciją, išėmimą ir pridėjimą ir visas išvardintas kvantinės psichologijos priemones; kūrimas kuria iš nieko, arba, kitaip sakant, tai yra šimtaprocentinis montažas, kuria-me tikrovė net nepermalama, ji pradedama konstruoti nuo nulio, nuo proto išhaliucinuotos schemos.

Psichologinė nelokalumo prasmė paaiškinama taip: smegenyse yra

vienas pasaulis, susietas į vieną visumą, todėl jis yra „metafizinis vienis“. Neįmanoma vienu metu būti čia, tuo pat metu nebūnant ten ir visur tuo pačiu metu. Atsajumas yra iliuziniai dėmesio sluoksniai, kurių užduotis atskirti vienoje asociatyvinėje hologramoje esančius lygmenis. Tuo paaiškinamas ir supainiotumas, kuris dėmesio centre įmanomas kaip tik todėl, kad viskas yra jau minėta asociatyvinė sistema.

Superpozicija psichologijoje reiškia tai, kad smegenys leidžia kurti įvairias sinestezijas, tarp kurių svarbiausios yra sensokognityvinės sinestezijos, kai minties morfizmų sistemoje kartu įvaizdinamas ir pasaulis, ir protas.

Kolapsavimas irgi yra ne kas kita, kaip informacijos ištraukimas iš neapibrėžtos sąmonės būsenos į konkretų sąmonėje išskleidžiamą vaizdinį. Tad iš pradžių informacija yra kaip visur ir niekur esanti banga, kuri sąmonės paverčiama minties formos atomu, analitiniu vieniu. Ir pagrindinis principas, taip pat jau iš dalies aptartas, yra tikimybės principas. Jo esmė tokia: kadangi visur postuluojuama sistema fenomeno paviršius plius mechanizmas, į sistemą įvedama neatitikimo galimybė. Pirmiausiai mechanizmas rodo, kad turi būti nežinoma transcendentinė tikrovė, kuri slepiasi už fenomeno, todėl tarp jų turi kažkas įsiterpti. Taip atidaromas plyšys tarp tikro pasaulio ir fenomenų, kurie nėra 100 proc. tikri. Arba yra didesnė ar mažesnė tikimybė, kad jie netikri. Pavyzdžiui, tai įmanoma kai yra šizofrenijos arba psichotroninės technikos „mechanizmas“. Toliau yra minties ir kalbos klasta, kuri reiškia, kad įvaizdžiai, labai tikėtina, yra tik iš niekio generuojami fal-simuliakrai. Pavyzdžiui, kai kalba melagiai, kurie netiki tuo ką kalba arba kai kalba ideologiniai zombiai, kurie tiki tuo, ką mąsto ir kalba ir transliuoja tai per lentas visai planetai.

Iš to seka išvada, kad „būties“ grupėje esantys žmonės turi didelių problemų su faktais ir tiesa, jeigu įsivaizduoja, kad visos jų formos yra nepajudinama, absoliuti ir šimtaprocentinė tikrovė, kuria būti pretenduoja patys ir nori savimi užpildyti visą pasaulį. Jie tuo tiki ir pagrindinis jų argumentas yra kolektyvinė, kiekybinė haliucinozė (mūsų

daug ir mes jėga!).

Pats laikas „tikrovininkus“ pričiupti ir pamauti!

2014-06-17, Kaišiadorys

18 | Sąmonės fizikinės prielaidos

18.1 Fiksatas ir laksatas

Fizinėje branoje, kuri pirmiausiai aprašoma atominė substancijos sandara, sąmonė ir kiti gnostiniai procesai neįmanomi. Fizinė brana tik perduoda morfizmą, juo moduliudama sąmonės lauką, kuris indukcijos mechanizmu surenka informaciją iš žmogaus kūną supančio pasaulio. Šioje branoje žmogaus paslaptį galima paaiškinti tik bio-anatomiškai, aprašant žmogų kaip neurologinį organą, kuriame gaminama „siela“, ir bio-fiziologiškai, kaip elektrinį aktyvumą, kuris laikomas pagrindiniu smegenų aktyvumo požymiu. Toks žmogaus aiškinimas populiarus todėl, kad jis naudingas, nes leidžia sumenkinti žmogaus statusą ir pagal šį statusą menkinamai jį traktuoti ar su juo elgtis. Taip mąstant gali pradėti atrodyti, kad net nėra jokios sąmonės, jau nekalbant apie religinę „sielą“ ir žmogus yra tik biologinis organizmas, valdomas biologinio algoritmo, vadinamo instinktu. Instinktas – tai imprintai, formos ir struktūros, kurios neuroniškai valdo žmogaus sudėtingą elgesį ir tam tikras elementarias pažinimo funkcijas. Žmogus gali būti net aprašinėjamas supermoderniomis kvantinio lauko teorijomis, bet vien tik fizinių branų ribose. Tačiau norint pasiekti tikrą žmogų, fizinės branos reikia peržengti ir sukurti naujų branų teoriją. Šios naujos

branos jau ne kartą buvo vadinamos gnostinėmis.

Kuo gnostinės branos skiriasi nuo fizinių, turėtų būti aišku. Pirmiausiai, fizinių branų pagrindinė sąvoka yra mikro-jėga, o gnostinių branų – morfizmas arba informacija. Fiziniai laukai atlieka moduliatorių vaidmenį, o gnostinė brana – reprezentatorių. Reprezentatorių laukų tipai informaciją išskaido į skirtingus juslumus, o tada juos „suriša“ į vieningą reprezentaciją. Fiziniai neuronai vienodi, skiriasi tik tinklo struktūra, bet pats fiziologinis mechanizmas identiškas visiems neuronams. O juslinės kokybės atsiranda gnostiniuose laukuose, kurie formuoja reprezentatorių kompleksus, suteikiančius atvaizdavimui konkrečią sąmoningo suvokimo formą. Vieno tipo reprezentatoriai formuoja fiksato struktūrą, kuri naudojama aplinkos atvaizdavimui gnostiniame pasaulyje. Nors šis pasaulis taip pat yra žmogus, nes žmogus yra visi gnostiniai laukai, įeinantys ir neįeinantys į smegenų sandarą, tačiau siaurąją prasmę, žmogus yra tik laisvoji dalis, kuri pagal šią prasmę vadinama lotyniškos kilmės terminu laksatas. Laksatas pasižymi autonominiu egzistavimu ir gali įgauti įvairias formas, kurios gali būti paimtos arba iš fiksato, arba iš kur kitur. Šis laksato sugebėjimas kartais gali būti vadinamas „morfiniu lauku“, pagal funkciją imituoti įvairias vidines vidinio pasaulio formas.

Pagrindinė suvokiančioji žmogaus dalis yra biologinis ekranas, kuriame gnostiniai laukai parodo žmogaus mąstymą ir supančią aplinką. Šis ekranas taip pat vadinamas sąmone, nes suvokimas yra pagrindinė jo funkcija. Ekraną pamatyti galima ir paprastomis priemonėmis, užtenka kelias sekundes pažiūrėti į ryškią šviesą ir kuriam laikui užsimerkti – tada atsiveria vidinis juodas „ekranas“, kuriame matosi plaukiojantis plėmas, kognityvinėje psichologijoje vadinamas fosfenu. Stebint kaip šis fosfenas plaukioja, galima stebėti vidinio ekrano suvokimo formas. Visi jusliniai ir kognityviniai suvokimai yra gaminami kaip tokie į vidų rodantys ekranai, gaminami gnostiniuose laukuose. Iš išorės matosi tik kaip išorinis elektromagnetinis moduliacinis morfizmas, o iš vidaus – kaip sudėtinga pasaulio struktūra.

18.2 Vidiniai ekranai

Vidinio ekrano pagrindinis principas yra implozija, t. y., perkėlimas į vidų, rodantis, kad žmogaus reikia ieškoti ne išorėje, bet gnostinių laukų viduje. Fiziniai laukai rodo į išorę ir sudaro kūniškąjį jo aspektą, tačiau sąmonė į išorę nespinduliuoja nieko, kas būtų ji pati, nors liktinė energija ir išsklaidoma į išorę. Beje, šią energiją galima gaudyti ir bandyti demoduliuoti, siejant vidinę sąmonės veiklą ir tai, ką ši veikla atiduoda į aplinką liktiniu spinduliavimu.

Visi su sąmonės realumu susiję klausimai problemiški dėl šios priežasties. Ją tirti labai sudėtinga, nes ji matoma tik iš vidaus. Kad pamatytum vidų, ją reikia atidaryti kaip koki maišelį. Bet tam reikia tapti tokiu pat subjektu kaip žmogus. Tapus subjektu reikia pasiekti, kad jis pasinertų į vidinį gnostinį lauką ir matytų tą patį kaip ir pirminis Ego. Tad reikia mokėti konstruoti arba perkelti savastį ir įdėti ją į vidinę gnostinę perspektyvą. Tai labai sudėtinga. Tačiau yra ir paprastesnis būdas, priklausantis nuo to ar iš vidaus į išorę sklinda koks nors signalas ar ne. Jeigu signalas yra, tai būtų galima siekti jį demoduliuoti, bangos formas siejant su vidiniais reprezentantais.

Šią ekranų dalį galima vadinti rodomąja dalimi, kuri yra pagrindinis sąmonės atributas. Tai yra akis, kurios pagalba vidinis žmogus savo viduje mato pasaulį. Todėl jis toks svarbus ir šią svarbą akcentuoja akies simbolis. Čia nėra jokio okultizmo ar juodosios magijos – tai paprasčiausias fakto konstatavimas. Akis yra viskas kas yra. Daugelį amžių šis principas buvo natūralus, valdyti jį buvo galima geriausiu atveju su haliucinogenu. Tačiau šiais laikais – viskas pasikeitė. Akies galimybes atvaizduoti išorę ir vidų buvo išplėstos su slaptomis technologijomis. Šios technologijos pakylėja sąmonę į aukštesnį lygmenį, kuriame žmogus pamato tai, ką pamatyti anksčiau nebuvo įmanoma. Vienas iš geriausių pavyzdžių yra telepatija, kuri sujungia visus įmanomus variantus: fenomenologinė telepatija su T-Sensoriumu, kognity-

vinė telepatija mąstyme, ir technologinė telepatija, kuri gali sąmonėje subendrinti visą technologinę civilizacijos informaciją.

Klausimas tik toks – kam tai prieinama ir kokiais tikslais šie žmonės tokias galimybes naudoja. Nes žmogų galima išaukštinti, bet galima ir sukurti kalėjimą, iš kurio ištrūkti nėra jokių galimybių. Tai būtų vidinių pragaro kančių amžinybė. Todėl vidinius biologinius ekranus naudoti kankinimams turėtų būti uždrausta. Žmogus yra informacija. Kokia informacija į kapsulę paduodama, toks vidus ir tokia išorė surenkama. Kapsulėje daug galimybių, kad būtų galima atitikti visus įmanomus atvejus. Tačiau natūralus mechanizmas surenka žmogaus pasaulį natūraliai, pagal situaciją. Tačiau kai natūralumas sugriaunamas turint technologines apėjimo galimybes, galima vis iš naujo surinkti ne tai kas yra, bet pastoviai paduodant tą patį negatyvų srautą, tarkime suvokimo arba būsenos ir žmogus pastoviai egzistuoja vidiniame negatyve. Tai yra psichotroninio kankinimo esmė. Iliuzinis pasaulis – negatyvas, taip pat vidinis ego – pastovus negatyvas. Tai taip realu, kad po tam tikro laiko pradeda atrodyti, kad taip ir turi būti.

Tuo vidinių biologinių ekranų mokslas ir pavojingas žmogui, ypač kai jis atsiduria ne tose rankose. Blogiausia iš visų galimybių – yra dirbtinės sąmonės technologijos sadistų rankose.

18.3 Ekranų falsifikavimas

Ekranus falsifikuoti galima dviem būdais: pirmas būdas yra moduliavimo valdymas fiziniuose laukuose; antras – natūralios sąveikos imitavimas pritaikant „gnostinius fotonus“. Abiem atvejais gaunamas analoginis sąmonės lauko moduliavimas, kuris leidžia indukcijos būdu į vidinius ekranus perkelti išorinio pasaulio formas. Kadangi tarp vidinio reprezentanto ir išorinio pasaulio yra ryšys, nes moduliavimas „analoginis“, tai jis viduje leidžia atgaminti išorę, šitaip sukuriant pagrindą aplinkos pažinimui. Pažinimas vyksta kai ši sistema laisva, tačiau

ją užgrobus su psichotronine technika, sąmonė valdoma informacijos srauto kontrolės pagalba. Sąmonės srautas yra vidinių pasaulių pagrindas, tad kas joje užkoduota, toks žmogus ir yra savo objektyviajame ir subjektyviajame aspekte. Valdžios troškimas yra pagrindinis žmogaus instinktas, kuris sujungtas su žmogaus proto sukurtomis technologijomis įveda absoliučios vergovės sistemą. Šioje sistemoje nesvarbu kuo yra žmogus iš tikro, nes tuo, koks jis yra, padaromas su kompiuteriu.

Vidiniuose pasauliuose svarbūs svyruojamieji reiškiniai, nes čia turi vykti pasikartojantys procesai. Jeigu procesai nesikartotų ir nebūtų lokalūs, jie išsisklaidytų aplinkoje. Vienintelis neišsisklaidantis judėjimas yra periodinis. Ši mintis formuluojama pasakymu, kad viskas yra kvantiniai virpesiai, vykstantys apie kokį nors vidinį pusiausvyros tašką. Su svyruojamuoju judėjimu susiję rezonavimo reiškiniai, kurie yra sąveika tarp dviejų panašiai virpančių objektų. Taip pat, jeigu vienas objektas virpa stipriau už kitą, tai skirtumas perduodamas į silpnesnį virpėjimą. Šiuo būdu galima šaltinio dažnį perduoti imtuvui. Tai labai svarbu smegenyse vykstančiuose virpamuosiuose reiškiniuose, kuriuose atsiranda psichotroninių neurorezonatorių kontūrai. Šie kontūrai koduoja tam tikrą vidinę informaciją, ir gali būti sukurti pritaikant moduliavimą neurorezonanso principu. Neurorezonansas sukuria bangos formą, o ši analoginės indukcijos būdu, perduoda į vidinį ekraną informaciją.

Visi dažniai žinomi, netgi yra sukurtos psichotroninės priemonės, kelis dešimtmečius pritaikomos bylų fabrikavimui arba susidorojimui su žmonėmis. Negana to, yra net slapta sąmonės fizika, kuri yra daug platesnė už vien tik teisinį banditizmą. Pavyzdžiui, aišku net kaip kelti klausimą kas yra žmogaus sąmonė ir kokia jos vieta šioje tikrovėje. Čia svarstyti galima dvi galimybes: pirma – sąmonė yra pagrindinis kūrinys, kurio prasmė yra užkoduota tikrovės sąrangoje; pats šis laukas yra pirminis ir vienintelė jo paskirti būti sąmone ir tada individualiu žmogumi. Žmogus ne atsitiktinis ir ne šalutinis produktas. Antras variantas – sąmonės laukas nėra skirtas žmogui, jis daug pirmapra-

diškesnis, o tai, kad atsirado žmogus – atsitiktinumas, nevaadinantis tikrovės plane jokio vaidmens. Geras pavyzdys yra radijo ryšys: elektromagnetinio lauko pagrindinė paskirtis yra rišti materiją, sukurti joje paviršinės ir vidinės sąveikos galimybes. Jis nėra skirtas radijui. Tačiau turi tokių natūralių savybių, kurios tinka ir buitinei elektronikai. Tačiau radijas tikrovėje nevaicina jokio vaidmens, tai tik tam tikros civilizacijos sukurta technologija, kuri tikrovėje neturi jokios funkcijos, ji atlieka informacijos perdavimo vaidmenį visuomenėje.

Todėl aktualiausias klausimas yra žmogaus statusas. Jis tik kaip radijas, ar vaicina svarbų vaidmenį arba turi tam tikrą misiją pačioje fundamentalioje realybėje.

Beje, žinant sąmonės formules ir gebant konstruoti gnostiniuose laukuose (tai ne kokios Diraco lygties mokėjimas darželinukų lygyje), įmanoma sukurti dirbtinę sąmonę, kurios gebėjimai didesni nei sudėjus milijardą žmonių. Tačiau šios formulės ir technologijos padėtos taip, kad pasiimti jų neįmanoma. Ne išgelbės ir primityvi fizinė psichotronika, kuri užsiima moduliavimu ir demoduliavimu fizinėse branose. Visas žmogus – tai kažkas panašaus į keturių dimensijų sąmonę, kurią užgrobti bando iš trimatės erdvės. Tačiau iš trijų matavimų pereiti į keturis neįmanoma, nedarant tarpdimensinio šuolio. O to nepadarysite niekada.

2015-02-11, Kaišiadorys